

Εσωτερικού: Έτησία Δραχ. 200	
Εξωτερικού: Έτησία Δραχ. 110	
Εξωτερικού: Έτησία Δολλάρια .. 7	
Αγγλίας Σελλίνια .. 30	

Χειρόγραφα αποσπασμένα εις τὰ γραφεία μας καὶ ἐγκρινόμενα ἢ μὴ ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ ἐπιστρέφονται.

Κάθε Σάββατο κυκλοφορεῖ ἡ

ΑΤΤΙΚΗ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΧΡ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ
ΧΡ. ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

Γραφεῖα:

Εὐριπίδου 8 (Μέγαρον Τσαγγάρη, Κεντρικὸν Πρακτορεῖον Ἐφημερίδων). Ἐμβάσματα, ἐπιταγαὶ κ.λ.π. ἐπ' ὀνόματι τοῦ Περιδικοῦ.

ΕΤΟΣ Α'. ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 43

ΑΘΗΝΑΙ 18, Ἰανουαρίου 1936

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΤΖΟΠΑΣ ΤΙΜΗ ΤΕΥΧΟΥΣ ΔΡΑΧ. 4

Ὁ χειμῶνας

Ὁ ἐφετεινὸς χειμῶνας εἶνε ἀληθινὰ καταπληκτικὸς εἰς καλῶσύνην. Λιακάδα ἀπὸ τὸ πρῶτ' ἕως τὸ θράδυ καὶ θερμοκρασία πραγματικὰ ἀνοιξιᾶτικη.

Με μεγάλη δυσφορία φέρει κανεὶς τὸ παλτό, τὸ ὁποῖον ἀποτελεῖ θάρος ἀπαραίτητον ἀφοῦ τὸ Ἡμερολόγιον δείχνει Ἰανουάριον.

Τὰ θράδυα θυμίζουν τὶς μαγικὰς νύχτας τοῦ Ἀπριλίου. Νομίζει κανεὶς ὅτι ὁ χειμῶνας κατηργήθη. Γι' αὐτὸ καὶ κάποιος ἀθηναῖος συνηθισμένος στὰ καρφιά τοῦ ἀθηναϊκοῦ θορρηᾶ πού ποτε δὲν λείπει τέτοιον καιρὸ, ἐρωτήσῃ προχθές:

—Δὲν μοῦ λέτε, θρὲ παιδιά, πότε ἀνοίγουν οἱ θερινοὶ κινηματογράφοι;

—Μὴν ἐνθουσιάζεσαι, τοῦ ἀπήντησαν. Κάνε λίγο ὑπομονή καὶ θὰ τὰ πληρώσουμε μαζεμένα!

Ἄς δώσῃ ὁ Θεὸς νὰ διαψευσθῇ ἡ μελαγχολικὴ αὐτὴ προφητεία, ἀν καὶ ὁ ἐλληνικὸς οὐρανὸς μᾶς ἔχει συνηθίσει σὲ τραγικὰς ἐκπλήξεις. Τούλαχιν ὅσον ἄς λυπηθῇ τοὺς ἀπάλτους. Καὶ δὲν εἶνε λίγοι — ἀλλοίμονον!

Μυστήριον

Μυστήριον περιβάλλει τὰς πολεμικὰς ἐπιχειρήσεις στὴν Αἰθιοπία!... Ὁ αὐτοματὸς μᾶς ἀναγγέλλει πότε περιφανεῖς νίκες τῶν Ἀβησσυνῶν καὶ πότε θριαμβευτικὰς προελάσεις τῶν Ἀσκάρι καὶ τῶν Μελανοχιτώνων. Ἐν τῷ μεταξύ ἔν εἶνε βέλαιοι: Ὅτι τὰ Ἰταλικά ἀεροπλάνα σκορπίζουν τὸν θάνατον εἰς τὰς πόλεις καὶ τοὺς ἀμάχους πληθυσμοὺς καὶ ὅτι αἱ ἐπιδημίαι θερίζουν ὅλα αὐτὰ τὰ εὐγενικά παιδιὰ τῆς γειτονικῆς μας χερσονήσου πού προσέτρεξαν ἐθελονταὶ εἰς τὴν πρόσκλησιν τοῦ Ντοῦτσε γιὰ νὰ πολεμήσουν εἰς τὴν Ἀφρικὴν. Ἄς εὐχρηθῶμεν πὼς ἡ τραγωδία αὕτη θὰ τερματισθῇ τὸ ταχύτερον.

Ὁ χορὸς τοῦ Παρνασσοῦ

Ὁ χορὸς τοῦ Παρνασσοῦ ἀνεστάτωσεν ἐφέτος τὸν ὠραιόκοσμον τῶν Ἀθηνῶν. Ἡ διατυμπανισθεῖσα διὰ τῶν ἐφημερίδων συμμετοχὴ τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως ὑπῆρξεν αἰτία ὥστε ν' αὐξήσῃ καταπληκτικῶς ἡ ζήτησις τῶν εἰσιτηρίων. Ἀλλ' ὁ συμπαθὴς πρόεδρος τοῦ Παρνασσοῦ κ. Ἰπ. Καραβίας ἦτο ἀνένδοτος. Οὐδ' ἔν εἰσιτήριον ἠθέλησε νὰ δώσῃ πάρα πάνω ἀπ' ὅ,τι δίδει κάθε χρόνο. Ἐτοὶ πολλὰ ὠραῖα ματᾶκια, πού ποὶός ξέρει πόσα χρυσὰ ὄνειρα εἶχον κάνει γι' αὐτὸν τὸν χορὸν ἔκλαψαν. Ἀλλ' ἄς παρηγορηθοῦν. Πληροφορούμεθα ἀπὸ ἐγκυροτάτης πηγῆς ὅτι ὁ χορὸς πρόκειται νὰ ἐπαναληφθῇ κατὰ τὴν Σαρακοστήν καὶ ὅτι τούτῃ τὴν φορὰν θὰ συμμετάσχουν ἐκεῖνοι πού ἔμειναν ἔξω τοῦ νυμφῶνος... κατὰ τὸν πρῶτον χορὸν.

Ξένη φιλολογία

Ἡ «Ἀτλαντὶς» ἐπιθυμοῦσα νὰ γνωρίσῃ εἰς τοὺς ἀναγνώστας τῆς ὅλους τοὺς κοινωφελούς συγχρόνους διηγηματογράφους, ἀρχίζει, ἀπὸ τοῦ σημερινοῦ φύλλου, τὴν δημοσίευσιν σειρᾶς ἐκλεκτῶν διηγημάτων τῆς παγκοσμίου φιλολογίας. Τὸ διήγημα τῆς ἐκλεκτῆς Ἰταλίδος μυθιστοριογράφου Μοῦρα, «Ἡ Κυρία τῆς Κυανῆς Ἀκτῆς» τὸ ὁποῖον δημοσιεύεται εἰς τὸ παρὸν τεῦχος θεωρεῖται ὡς ἓν ἐκ τῶν καλλιτέρων τοῦ εἶδους του. Θὰ ἐπακολουθήσουν διηγήματα Σκανδιναυικά, Ἰνδιάνικα, Περσικά ὡς καὶ ἐντελὲς πρωτότυπα ἐκ τῆς Ἰαπωνικῆς φιλολογίας.

Ἡ διπλοψηφία

Διασῆματα ἐπὶ διασῆμάτων, ἐκ μέρους τῶν ἐνδιαφερομένων, γιὰ τὴν ἀποφυγὴν τῆς διπλοψηφίας κατὰ τὰς ἐκλογὰς τῆς μεταπροσεχοῦς Κυριακῆς. Ἐνας προτείνει νὰ ἐμβαπτίζῃ κάθε ἐκλογεὺς πού ψηφίζει τὸ δαχτυλὸ του σὲ ἀνεξίτηλη μελάνη, ἄλλος προτείνει νὰ τοῦ λιμάρουν τὸ νύχι, ἄλλος νὰ τοῦ κόθουν τὰ μαλλιά καὶ οὕτω καθεξῆς. Οἱ πὺ παρὰξένοι τρόποι ἔχουν ἐπινοηθῇ ἀπὸ τὸ ἀθάνατον ἐλληνικὸν δαιμόνιον, τὸ ὁποῖον, ἀφοῦ ἔχει θρῆ ἕνα σωρὸ μέσα γιὰ τὰ διαπράττη νοθείας, πρέπει νὰ θρῆ καὶ τὰ μέσα πρὸς ἀποφυγὴν τῶν.

Καὶ τὸ ζήτημα τῆς διπλοψηφίας εἶνε πολὺ σοβαρὸ. Κάθε κόμμα πού ἔρχεται στὴν ἐξουσία, φροντίζει νὰ ἐφοδιάσῃ κάθε πιστὸν ὁπαδὸν του μὲ 4—5 διβλιάρια, γιὰ νὰ ἐξασφαλιστῇ ἡ πολυπόθητος πλειοψηφία. Πολλοί, αὐτὸ τὸ πρᾶγμα τὸ θεωροῦν ἀνῆθικον. Ἀλλοὶ ὅμως τὸ ὑπολογίζουν πρὸς τιμὴν τοῦ Ἑλλήνος καὶ λένε:

—Οἱ Ἕλληνες εἶνε ὁ ἰδανικώτερος λαὸς τοῦ κόσμου στὸ ζήτημα τῶν δικαιομάτων τους ὡς πολιτῶν. Ἐκτελοῦν τὰ καθήκοντά τους ὅχι μίαν, ἀλλὰ δύο φορές!

Καὶ ἂν εἶνε δύο, κάτι πᾶει κι' ἔρχεται. Πολλὰς φορές τὸ ἐκτελεῖ δέκα καὶ δεκαπέντε! Τέτοια προθυμία εἶνε πρᾶγματι συγκινητικὴ!

Τὸ ἐξώφυλλο

Μὲ τὸ σημερινὸ ἐξώφυλλο τῆς «Ἀτλαντίδος» συμβαίνει ἕνα μικρὸ λάθος: Ἀναγράφεται ἀριθμὸς φύλλου 38 ἐνῶ ἔπρεπε ν' αναγράφεται 43. Τὸ λάθος βέβαια δὲν θαρῶναι τὴν διεύθυνσιν τοῦ περιοδικοῦ, ἡ ὁποία ἐσκέφθη ν' ἀντικαταστήσῃ τὸ ἐξώφυλλο. Δυστυχῶς ὅμως δὲν ὑπῆρχεν ὁ ἀπαιτούμενος καιρὸς, διότι θὰ καθυστεροῦσε ἡ κυκλοφορία τοῦ φύλλου. Γι' αὐτὸ ἐπροτιμήθη ἡ διόρθωσις τοῦ μικροῦ αὐτοῦ λάθους, διὰ τῆς προσθήκης τοῦ πραγματικοῦ ἀριθμοῦ κάτω ἀπὸ τὸν παλιόν. Ἀς τὸ ἔχουν ὅπ' ὄψιν των, λοιπὸν, οἱ ἀναγνώσται μας γιὰ ν' ἀποφύγουν τὴν πιθανὴ σύγχυσιν τῶν ἀριθμῶν τῶν ἐξωφύλλων.

Οἱ υποψήφιοι

Δὲν ἔμεινε τοῖχος καὶ μάντρα πού νὰ μὴν διακοσμηθῇ μὲ τὶς φωτογραφίες τῶν υποψηφίων. Ὡς καὶ αὐτοὶ οἱ τοῖχοι τοῦ Ὑπουργείου Οἰκονομικῶν —παρὰ τὴν ἀστυνομικὴν ἀπαγόρευσιν— παρουσιάζουν τὸ θέαμα περιεργου μωσαϊκοῦ. Καὶ ὁ ἕνας υποψήφιος σκεπάζει τὸν ἄλλον παρερχομένων τῶν ἡμερῶν, ἐνῶ οἱ τοιχοκολληταὶ κάμουν χρυσὰς δουλειὰς.

Καὶ τὸ νὰ σκεπάζεται μὲν ἡ φωτογραφία τοῦ ἑνὸς υποψηφίου ἀπὸ τὸν ἄλλον δὲν εἶνε τόσο τραγικόν, ὅσο τραγικὸν θὰ εἶνε καὶ διὰ γελοιοτραγικώτατον, τὸ θέαμα τῶν ἀποτυχόντων υποψηφίων, τῶν ὁποίων οἱ φωτογραφίαι θὰ ἐξακολουθοῦν νὰ μένουν ἐσκαπαστὲς στὰ μάτια τοῦ κόσμου, δίνοντας τὸ δικαίωμα στὸν πρῶτον τυχόντα διαβάτη νὰ παρεκτρέπεται σὲ εἰρωνικώτατα σχόλια.

Κακόμοιροι μέλλοντες... «πρώτην υποψήφιοι»!

Ἐκδρομές

Ἐκδρομὲς ἐπὶ ἐκδρομῶν γίνονται καθημερινῶς. Οἱ ἀπειράριθμοι ὀρειβάτικοι σύνδεσμοι, τὰ ἀναρίθμητα ὁδοπορικὰ σωματεῖα καὶ οἱ ἐκδρομικὰς ὁργανώσεις μας κινεῖνται δραστηρίως. Εἶνε ἡ καλύτερη ἐποχὴ γιὰ ὁδοιπορεία. Καὶ ὅλοι, μ' ἕνα σάκκο στὴν πλάτη, μὲ τραγιάσκα στραβά φορεμένη, μὲ κυλῶντα καὶ τὶς ἀπαραίτητες ἀρθύλλες, ξεκινοῦν γιὰ τὰ βουνά.

Εἶνε πολὺ παρήγορο ὁμολογουμένως τὸ ὅτι τώρα τελευταῖα πολὺ συχνὰ ὁ κόσμος ἀρχισε νὰ... παίρνῃ τὰ βουνά. Ἀλλοτε, τὸ νὰ ἀνεβῇ κανεὶς σ' ἕνα βουνὸ ἐθεωρεῖτο ἀσυζητητὴν σημείον τρέλλας. Σήμερα εἶνε σημείον πολιτισμοῦ. Γιατί ὅχι; Μήπως καὶ ὁ πολιτισμὸς δὲν εἶνε ἕνα εἶδος προωδευμένης τρέλλας;

Λουλούδια

Ἡ καλοκαιρία τῶν τελευταίων ἡμερῶν ἠνένησε πολὺ καὶ τὰ λουλούδια. Οἱ θιτρίνες τῶν μεάλων ἀνθοπωλείων, ἡ πλατεία τῆς Ὁμονοίας, ἡ ἀρχὴ τῆς ὁδοῦ Κηφισιάς, κατακλύζονται ἀπὸ λευκοὺς ναρκίσσους, ἀπὸ ποικιλόχρωμα καὶ μυρωδάτα ζουμπούλια, ἀπὸ μενεξέδες, γαρούφαλα καὶ πλήθος ἄλλων λουλουδιῶν τῆς ἐποχῆς. Ἀλλ' ἀσφαλῶς, ἐκεῖνο πού δίνει περισσότερη γραφικότητα εἰς τὸ Ἰσοπεφές Ἄστυ, εἶνε οἱ χωρικοὶ τῆς Ἀττικῆς πού πουλοῦν, στὶς γωνίας τῶν δρόμων, ὅτι ἀγριολούλουδο ἔχουν μαζέψῃ στοὺς ἀγρούς των. Καὶ πολλά, ἀπὸ τὰ φτωχὰ καὶ ἀσημὰ αὐτὰ λουλουδάκια εἶνε πραγματικῶς ἀριστουργήματα εἰς τὴν Ἀττικὴν γῆν.

Ἡ γυναῖκα ποὺ ἔφυγε...

Τὸ ἀνδρόγυνον εἶχε τελειώσει τὸ γεῦμά του. Καὶ οἱ δύο ἐνοιώσαν πρὸς τὸ μέρος τοῦ στομάχου των μίαν ἐλαφρὰ μακαριότητα, τὰ στόματά τους ἐχασμῶντο καὶ μιά γλυκεῖα νάρκη τους κατέλαβε. Ὁ σύζυγος ἀνάψε ἕνα τσιγάρο, τεντώθηκε, κι' ἔφυρε ἐπάνω στὸ ντιβάνι. Ἡ σύζυγος κάθησε κοντά του. "Ἦσαν κι' οἱ δύο εὐτυχισμένοι.

— Δὲν λές τίποτα; εἶπε καθὼς χαμουριόταν ὁ σύζυγος.

— Τί νὰ σοὺ πῶ; Μμ... Ἄ, ναί. Τ' ἀκούεις; Ἡ Σοφί Ὁκοῦρκοφ παντρεύτηκε τὸν... αὐτὸν δά... πῶς τὸν λένε... τὸν φὸν Τράμπ. Τί σκάνδαλο, ἀλήθεια.

— Καὶ ποῦ τὸ βρίσκες τὸ σκάνδαλο; — Μὰ ὁ Τράμπ εἶνε ἕνας παλάνθρωπος, ἕνας κατεργάρης, ἕνας ἀσυνείδητος! Ἐνας ἄνθρωπος χωρὶς ἀρχές. Ἐνα ἡθικὸν ἔκτρωμα! Ἦταν ἐπιστάτης στὸ κτήμα τοῦ κόμητος Ζάντ, ἀπέκτησε περιουσία καὶ τώρα εἶνε στοὺς Κρατικούς Σιδηροδρόμους ἀνώτερος ὑπάλληλος καὶ κλέβει κλέβει...

Τὴν ἀδελφὴν του τὴν κατέκλεψε... Ἀ- τιμος καὶ κλέφτης μὲν δύο λόγια. Καὶ νὰ παντρευτῇ ἕναν τέτοιον ἄνδρα; Νὰ ζῇ μαζί του! Ἀπορῶ. Μιά τόσο ἡθικὴ κοπέλλα καί... Ἐγὼ γιὰ κανένα λόγο δὲν θὰ παντρεύομαι ἕνα τέτοιο ὑποκείμενο! Ἀς ἦταν κι' ἑκατομμυριούχος! Ἀς ἦταν ὠρεῖος, δὲν ξέρω καὶ τί ἀκόμα, θὰ τότε φτιόσασ! Οὐτε μπορῶ νὰ φαντασθῶ ἕνα τόσο παλάνθρωπο ἄντρα!

Ἡ σύζυγος κατακόκκινη ἀπ' τὸν θυμὸν ποὺ τὴν συνεπῆρε, σηκώθηκε κι' ἀρχισε νὰ περπατῇ μέσα στὸ δωμάτιο νευρικά. Τὰ μικρὰ ὠρεῖα ματάκια της εἶχαν ἀνὰ ψει ἀπ' τὸν θυμὸν της καὶ ἦταν φανερὴ ἡ ἀγανάκτησίς της.

— Εἶνε ἕνας παλάνθρωπος ὁ Τράμπ αὐτός, συνέχισε στὸν ἴδιον τόνο. Καὶ εἶνε χί- λιας φορὲς ἀνόητος καὶ κουτὸς οἱ γυναῖκες ἐκεῖνες ποὺ ἀποφασίζουν καὶ παντρεύονται ἕναν τέτοιον ἄνδρα...

— Μάλιστα! Σὺ βέβαια ποτὲ σου δὲν θὰ τὸν παντρεύσουνα. Ὡστόσο, δὲν μοῦ λές, ἂν μάθαινες πῶς εἶμαι κι' ἐγὼ ἕνας ἀτίμος, ἕνας παλάνθρωπος, τί θάκανες;

— Ποιός; Ἐγώ; Θὰ σὲ παρατοῦσα ἀμέσως καὶ δὲν θάμεινα μαζί σου οὔτε λεπτό. Ἐγὼ μονάχα ἕναν τίμιον καὶ ἡθικὸν ἄνθρωπον μπορῶ ν' ἀγαπήσω. Ἀν μάθω πῶς διέπραξες ἔστω καὶ τὸ ἑκατοστὸν ἀφ' ὅ,τι ἔχει κάμει ὁ Τράμπ, τότε ἀντίο. Φεύγω καὶ σ' ἀφήνω γιὰ...

— Ἐτσι, ἔ; Εἶσαι λοιπὸν τέτοια κι' ἐγὼ δὲν τὸ ἤξερα; Χε-χε-χε! Ἀκούς ἐκεῖ τί λέει χωρὶς νὰ κοκκινίξῃ. Εἶσαι βεβαία λοιπὸν γι' αὐτὰ ποὺ λές;

— Βεβαιότατη. Ὅπως σὲ βλέπω καὶ μὲ βλέπεις. Δοκίμασε νὰ κόμης τὴν παραμικρὴ ἀτιμία, καὶ θὰ δῆς!

— Δὲν ἔχω καμμιὰ ἀνάγκη νὰ δοκιμάσω. Τὸ ξέρεις ἐσὺ ἡ ἴδια, καλλίτερα ἀπὸ τὸν καθέναν, ὅτι εἶμαι πιά... πατρικὸς ἀπὸ τὸν Τράμπ. Ἀκούς; Ὁ Τράμπ εἶνε ἕνας λαποδότης ἐν συγκρίσει μὲ μένα. Τί γουρλώνεις ἐτσι τὰ μάτια σου; Σοὺ φαί-

νεται παράξενο; (Μικρὴ παύσις). Τί μισθὸ παίρνω, σὲ παρακαλῶ;

— Διακόσια πενήντα ρούμπλια τὸν μῆνα.

— Καὶ πόσα στοιχίζει τὸ κολλιὲ ποὺ σοὺ ἀγόρασα τὴν περασμένη ἐβδομάδα;

— Δυὸ χιλιάδες.

— Δυὸ χιλιάδες, σύμφωνοι. Μέτρα. Καὶ τὸ χτεσινὸ φόρεμα;

— Πεντακόσια.

— Δυὸ χιλιάδες πεντακόσια. Μέτρα.

Καὶ τὰ χίλια ρούμπλια ποὺ μοῦ ζήτησες χτὲς γιὰ μικροῦξοδα;

— Μὰ, Πέτρο, ξεχνᾷς πῶς ἔχεις τόσα τυχερά...

— Καὶ ὁ ἱππόδρομος, ὁ γιαντρός τῆς καλλονῆς σου, οἱ λογαριασμοὶ τῆς μοδί-στας. Ἡ ρουλέττα...

Ὁ σύζυγος ἀνασηκώθηκε λίγο, στήριξε τὸ κεφάλι στὰ χέρια του καὶ ἀρχισε νὰ ἀπαγγέλλῃ δολόκληρο κατηγορητήριο. Ὑ-στερα σηκώθηκε ἀπ' τὸ ντιβάνι, πλησίασε τὸ γραφεῖο του καὶ ἐπέδειξε στὴν σύζυγόν του μερικὲς ἀπτὲς ἀποδείξεις...

— Βλέπεις, τώρα γυναῖκα, πῶς ὁ Τράμπ σου αὐτὸς εἶνε ἕνας λαποδουτάκος, ἐν συγκρίσει μ' ἐμένα. Ἀντίο! Πήγαινε, λοιπὸν τώρα καὶ ἄλλοτε νὰ μὴν κρίνης καὶ κατακρίνης.

— Ναί, φεύγω, φεύγω! ἀπάντησε κλαψιάρικα ἡ σύζυγος καὶ ἔφυγε!

— Ἰσως ὁ ἀναγνώστης ρωτήσῃ

— Ἀφῆσε, λοιπὸν, τὸν ἄντρα της κι' ἔφυγε;

— Μάλιστα, ἔφυγε καί... πῆγε στὸ διπλανὸ δωμάτιο.

ΑΝΤ. ΤΣΕΧΩΦ

Χιούμορ

ΠΡΟ ΠΑΝΤΟΣ ΤΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑ

Στὸ ραφτάδικο:
ΠΕΛΑΤΗΣ: Μοῦ ἐγγυᾶσθε ὅτι τὸ παν-
ταλόνι αὐτὸ εἶνε δολοφόνο;
ΡΑΦΤΗΣ: Δὲν θέλω νὰ σὰς γελάσω,
κύριε. Τὰ κουμπιά εἶνε κοκκαλένια!

ΚΙ' ΑΝ ΖΗΣΗΣ;...

Ὁ ἐτοιμοθάνατος σύζυγος καλεῖ τὴν συμβία του στὴν ἐπιθανάτιον κλίνη.
— Ἐλα, γυναῖκα, ἀντιόχου μου... Σὲ λίγο πε-
θαίνο. Πές μου ἂν εἶχες φίλον τὸν Μίμη...
— Ἀχ! ἀντρούλη μου! Τί λόγια λές;
— Ἐλα, πές μου. Τί σὲ νοιάζει ἀφοῦ σὲ λίγο θὰ πεθάνω.
— Κι' ἂν δὲν πεθάνω, ὁ μὴ γένοιτο;
— Κι' ἂν δὲν πεθάνω, ὁ μὴ γένητο;

ΚΑΤΑΣΤΡΑΤΗΓΗΣΙΣ

— Μὰ πάλι πίνεις, καυμένη Μήτσο; Δὲν σοὺ τὸ ἔχει ἀπαγορεύσει ὁ γιαντρός;
— Ναί. Ἀλλὰ πέθανε χτὲς, ζωῆς σὲ λό-
γου σου!...

ΚΟΜΠΛΙΜΕΝΤΟ

Δύο γυναικὲς κυρίες συζητοῦν:
— Νάδελτες, Ἐλένη μου, τί ὠρεῖα ποὺ ἦμουν μὲ τὸ καινούργιον μου φόρεμα ἔχτες στῆς κ. Νίνας...
— Ἀμ' δὲν τὸ ξέρεις, Μαρτινὸ μου; Κι'

ἕνα κούτσουρο ὅταν στολίσῃς γίνεσαι κούκλα!...
— ! !

ΣΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ

ΠΡΟΕΔΡΟΣ. — Κατηγοροῦμενε! Πάλι ἐδῶ;

ΚΑΤΗΓΟΡΟΥΜΕΝΟΣ. — Δὲν φταῖω γιὰ, κ. Πρόεδρε. Ἀς ὀφτεῖται ὁ πολιτισμός, ποὺ μὲ κουβάλησε!...

ΣΤΑ ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΑ

— Ἡ Νόρα ἔκανε καινούργιον φόρεμα. Μήπως τῆς αὐξήσανε τὸ μισθό;

— Ὁχι! Ἐπίασε καινούργιον φίλον!...

ΑΝΕΦΟΔΙΑΣΜΟΣ

Σ' ἕνα κεντρικὸ ἐδωδιμοπωλεῖο ἕνας ἐργάτης ἀγοράζει διάφορα τρόφιμα τὰ ὁποῖα τοποθετεῖ μὲ τάξι στὶς ἐσωτερικὲς τοσέρες τῶν ἐνδυμάτων του.

— Θὰ πάτε ἐκδρομὴ; τὸν ἐρωτᾷ ἕνας ὑπάλληλος.

— Ὁχι! ἀπαντᾷ. Εἶμαι ἐργάτης καὶ τὸ βράδυ θὰ κηρύξουμε...ἀπεργία πεί-
νης!...

ΣΤΟ ΤΡΑΙΝΟ

Ο ΕΙΣΠΡΑΚΤΩΡ. — Ἀπαγορεύεται τὸ κάπνισμα, κύριοι!

ΕΝΑΣ ΕΠΙΒΑΤΗΣ. — Οἱ παρόντες... ἐξαίρουνται!

ΣΤΟΝ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟ

Ἐνας τολμηρὸς κύριος εἶχε περάσει τὸ χέρι του σχεδὸν γύρω ἀπὸ τὴ μέση τῆς δι-
πλανῆς του δεσποινίδος καὶ ἀρχισε νὰ τὴν χαϊδεύῃ ἐλαφρά. Καὶ ἡ δεσποινὶς ποὺ ἐνοχλεῖτο χωρὶς νὰ κἀν φασαρία τοῦ εἶπε ξερά, ξερά:

— Σὰς εὐχαριστῶ κύριε! Ἀλλὰ ἡ μέση μου δὲν μὲ... τρώει!

Κόκκαλο ὁ ἐνοχλητικὸς κύριος.

ΣΤΟ ΛΕΩΦΟΡΕΙΟ

Ο ΜΑΓΚΑΣ. — Ρε φίλε, κάνε σπαστὸν τέρμα!

Ο ΕΙΣΠΡΑΚΤΩΡ. — Εὐχαρίστως. Ἀλλὰ δυστυχῶς τὸ ἀμάξι μας δὲν πιάνει στὸ...Δαφνί!...

ΤΟ ΙΔΙΟ ΚΑΝΕΙ

— Στὸ χωριὸ μου ἐφέτος εἶχαμεν εὐφορία στὸ στάρι.

— Καὶ στὸ δικό μου εἶχαμεν εὐφορία. Μὰ δὲν μᾶς ἔμειναν οὔτε τὰ μισὰ ἀπ' ὅσα εἰσ-
πράξαμε.

— Καὶ γιατί;

— Γιὰτὶ εἶχαμεν διπλὴν εὐφορία. Εὐφορία στὸ στάρι κι' εὐφορία στὴν πλάτεια τοῦ χωριοῦ. Καὶ ἡ μία... ἔφαγε τὴν ἄλλη!

Τί εἶνε ὁ ἔρως;

Θυσιάζῃ τὴν ζωὴν του γιὰ σένα!

(Ὁ διάσημος Ἑλληνογάλλος συγγραφεὺς Νικολὰ Σεγκύρ (Ἐπισκοπόπουλος) δημοσιεύει εἰς γυναικείον γαλλικὸν περιοδικὸν τὸ κατωτέρω ἐνδιαφέρον ἄρθρον περὶ ἔρωτος.)

Πολλὲς ἀναγνώστριάς μου μὲ ρωτοῦν πᾶ ποῖον λόγον ἀσχολοῦμαι διαρκῶς εἰς τὰ βιβλία μου μὲ ἐρωτικὰς ὑποθέσεις. Αὐτὸ συμβαίνει διότι διαβλέπω μέσα στὸν ἄνθρωπον τὴν μεγαλειότητα τῆς ἀρετῆς καὶ τὰ πλέον συγκλονιστικὰ μυστήρια τῆς φύσεως. Εἴμεθα θεβαίως ὅλοι ἐγωῖ-
σται. Ἡ ζωὴ, τὸσον τῶν ἀνθρώπων, ὅσον καὶ τῶν ζώων ἔχει ὡς θάσιν τὸν ἐγωῖ-
σμόν.

Ἐγὼτερον ἀπὸ ἐμένα, ὁ κατακλυσμός! λέγει ὁ πλέον ἀκόλαστος βασιλεὺς τῆς Γαλλίας. Μέσα σ' αὐτὴν τὴν φράσιν δια-
κρίνει κανεὶς ὅλον τὸν ἀνθρώπινον ἐγω-
ισμόν καὶ τὴν περιφρόνησιν πρὸς τὸν πλη-
σίον.

Ὁ Νέρων ἐπυρπόλησε τὴν Ρώμην, διότι νὰ κτίσῃ ἕνα μεγάλο ἀνάκτορον καὶ νὰ κἀν ἀπέραντα πάρκα. Καὶ στὴν περι-
ουσίᾳ αὐτῇ ἐφαρμόζεται περίφημα ἡ πα-
ροιμία:

«Καίω δολόκληρον τὸν κόσμον, γιὰ νὰ ἴδω ἕνα αὐγό».

Ὅλα αὐτὰ ἔχουν ὡς ἀφορμὴν τὸν ἐ-
γωισμόν τῶν ἀνθρώπων ποὺ προτάσσων

— Ἐγώ.

— Αὐτὸ τὸ σπῆτι δὲν μπορεῖ νὰ στεγάσῃ δύο ἀνθρώπους. Τράβα τὸ δρόμο σου...

Ὁ νέος μὲ τὴν ἀπογοήτευσιν στὴν ψυχὴ ἔφυγε, ἐνῶ ἡ ἀγάπη του μεγάλωσε γιὰ τὴν νέα.

Μετὰ πολὺν καιρὸ ὁ νέος ξαναχτύπησε τὴν πόρτα τῆς ἀγαπημένης του ποὺ ρώ-
τησε πάλι:

— Ποιὸς εἶνε;

Καὶ ὁ νέος τὴν φορὰ αὐτὴ ἀπήντησε:

— Ἐσὺ!

Ἡ πόρτα ἀνοίξε διὰπλάτα, γιὰτὶ ἡ νέα γυναῖκα ἔμαθε ἐπὶ τέλους τί θὰ πῇ ἔρως.

Παραλλήλως ὁ ἔρως, ἀφοῦ μᾶς ἀπογυ-
μνώνει ἀπὸ κάθε ἱχνος ἀτομικοῦ ἐγωῖσμοῦ κάνει καὶ ἕνα ἄλλο θαῦμα. Ἐνώγει σὲ ἕ-
να, δυὸ ὄντα ποὺ διακόπτουν κάθε τους ἐπικοινωνίαν μὲ τὸν ἑξῶ κόσμον. Ἰδοὺ ὁ ἐγωῖσμός ἐν ὅλῃ του τῇ μεγαλοπρεπείᾳ.

Πρὸς τίνα ὅμως λόγον νὰ συνεχίσω γιὰ νὰ εὐρω τὸν ὀρισμὸν τοῦ ἔρωτος;

Ὁ Ἐρνέστο Ρενάν, ἕνας ἀπὸ τοὺς σοβα-
ρωτέρους ἀνθρώπους, ἔδωσε σαφὴ ὀρισμὸν τοῦ ἔρωτος λέγων τὰ ἑξῆς:

«Ὁ ἔρως εἶνε κάτι τὸ θεῖον, κάτι ποὺ δὲν ὑπάγεται ὅτε σὲ νόμον οὔτε καὶ σὲ κανένα κανόνα».

ΝΙΚΟΛΑ ΣΕΓΚΥΡ

Μικρα Μικρά

Ἐνας νεαρὸς φοιτητὴς τοῦ Πανεπιστη-
μίου τῆς Ὁξφόρδης δέχτηκε ἀξαφνα τὴν ἐπίσκεψιν ἑνὸς ὑπηρετοῦ τοῦ σπιτιοῦ του.

— Πῶς ἐδῶ Γιάννη; τὸν ἐρώτησε.

— Ἐτσι τυχαίως πέρασα.

— Τί νέα ἀπὸ τὸ σπῆτι;

— Ἡσυχία, ἀπήντησε ὁ ὑπηρετής. Μόνο ἡ κίεσσα ψόφησε.

— Μπ; αὐτὸ ἦταν ὄλο; Καὶ πῶς ψόφησε ἡ κακομοῖρα;

— Ἀπ' τὸ πολὺ κρέας ποὺ ἔφαγε.

— Μπᾶ, καὶ ποιὸς τῆς ἔδωσε τόσο κρέας ὥστε νὰ ψοφήσῃ;

— Ἐφαγε τὰ τέσσερα ἄλογα τῆς καρ-
τσας...

— Μπᾶ; ψόφησαν κι' αὐτά; Πῶς; ἐξηγή-
σου μου, λοιπόν;

— Ὡ! τὰ δυστυχισμένα ζῶα θὰ ζοῦσαν πολὺ ἀκόμη, ἀλλὰ πῶς ν' ἀνθέξουν; μιά νύχτα δολόκληρη κουβουλοῦσαν νερό...

— Νερό; καὶ τί τὸ θέλατε τόσο νερό;

— Γιὰ νὰ σβύσουμε τὴν πυρκαϊά, ποὺ ἀ-
ποτέφρωσε τὸ σπῆτι σας.

— Κἀκε τὸ σπῆτι μας; Καὶ πῶς ἔπιασε φταῖα;

— Ἀπὸ τῆς λαμπάδας...

— Ποιὲς λαμπάδες; Τί χρειάζονταν οἱ λαμπάδες;

— Γιὰ τὴν κηδεῖα τῆς μη-τέρας σας.

— Ἡ μητέρα μου πέθανε, Πρώτη φορὰ ἀπὸ σένα τὸ ἀκούω αὐτό. Εἶνε ἀπίστευτο.

— Νὰ τὸ πιστέψῃς, ἀφεντικό! πέθανε ἀπὸ τὴ λύπη της...

— Γιὰ τὴν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, πές μου πιά (ταν ἡ αἰτία νὰ λυπηθῇ τόσο;

— Ὡ, ὅσο γι' αὐτὸ δὲν εἶχε ἄδικο... Ὑ-
στερ' ἀπὸ τὴν τρέλλα τοῦ πατέρα σας δὲν μπόρεσε ν' ἀνθέξῃ...

— Τί μοῦ λές; τρελλάθηκε κι' ὁ πατέρας μου;

— Ναί, ἀφεντικό!

— Μὰ γιατί;

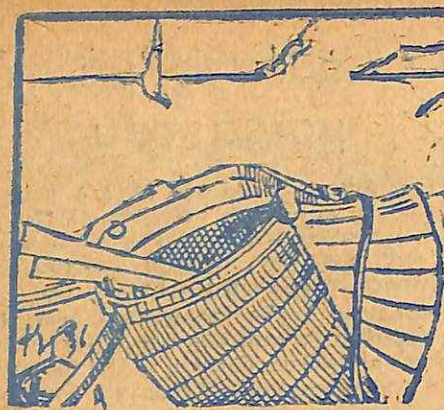
— Ἐχασε τὴν περιουσία του στὸ Χρημα-
σπῆριον...

— Καὶ σὺ τί ἤρθες νὰ κάνης ἐδῶ;

— Ἦρθα νὰ μοῦ πληρώσῃς ἕξι μηνια-
τικὰ ποῦ μοῦ καθυστεροῦνται...

Εἶνε γνωστὸ πῶς ὁ Ἀνδρέας Λασκαρά-
τος, ὁ ἐξυπνότερος Κεφαλλονίτης τῆς ἐπο-
χῆς του, ἦταν τρομερὰ σκάνδαλος στὴν παιδική του ἡλικία. Αὐθαδίαζε στοὺς με-
γαλειτέρους του, ἐσατόριζε τοὺς συνομή-
λικούς του καὶ σὲ κανέναν δὲν... χάριζε κάστανα. Σχετικῶς ὑπάρχει καὶ τὸ ἐξῆς χαριτωμένο ἀνέκδοτο:

Ὅταν ὁ Βύρωνας πῆγε στ' Ἀργυστόλι στὰ 1823, τὴν ἐποχὴ ποὺ ὁ συγγραφεὺς τῶν «Μυστηρίων τῆς Κεφαλλονίας» 12 χρονῶν τότε, ἦταν μαζί μὲ τὸ θεῖο του Κόντε Ντελαδάτσιμα, κι' ἔπρεπε μαθήματα ἀπ' τὸ σοφὸ δάσκαλον τῆς ἐποχῆς ἀκείνης Νεόφυτον Βάμα, ὁ σοφὸς δάσκαλος συστήνοντας τὸν μαθητὴν του στὸν Μπάι-
ρον, τοῦ εἶπε πῶς ἦταν προπέτης, αὐθάδης, ζωηρὸς κ.λ.π. Κι' αὐτὸ ἐνθουσίασε τὸν ποιητὴν ἀντὶ νὰ τὸν δυσχεραίσῃ. Γιὰτὶ ἐ-
βλεπε στὸ πρόσωπον τοῦ παιδιοῦ αὐτοῦ ἕνα θαρραλέον μαθητὴ τοῦ μέλλοντος. Καὶ τὸν ἄρπαξε στὴν ἀγκαλιά του λέγοντας μ' ἐνθουσιασμό:

Χειμωνιάτικο Καλοκαίρι

ΔΗΜΗΤΡΗ ΜΠΟΓΡΗ

Ύμνο στον Θεό. Το φουντωτό κάταπράσινο πεύκο, ή σκυθρωπή έλθα με τ' άσημοκα-
πνισμένα φύλλα, το σπαρμένο λειβαδάκι...
μά κι' όστι έχει δημιουργήσει ό άνθρω-
πος—οί τραδηγμένες στ' άκρογιάλι ψα-
ρόβαρκες, οί φουνταρισμένες τράτες, τ'
άπλωμένα δίχτυα κι' αυτές ακόμα οί πε-
ζές καρέκλες, που άραδιασμένες στην
άμμο περιμένουν με τ' ατράπεζια τους
πελάτες από τον Πειραιά — ό λ α , μά
ό λ α ά ν ε ξ α ι ρ έ τ ω ς , κάτω
άπ' αυτό το έκτυαλωτικό και χαρούμενο
φως του ήλιου, γίνονται ένα ποίημα, ένα
εξαιρετικό κομμάτι για μιá υπέροχη άρ-
χιτεκτονική δημιουργία, γ ι á ξ ν α
π α λ á τ ι α φ ι ε ρ ω μ έ ν ο σ τ ή ν
χ α ρ á τ η ς ζ ω ή ς .

Έχει δίκιο λοιπόν ό φίλος μου ό
Γιάννης που δέν παραδέχεται πως όρι-
σκόμαστε στον χειμώνα. Ξύπνησε άργά
σήμερα, άφου έκανε γενναίες σπονδές το
προηγούμενο βράδυ στον Βάκχο, και μό-
λις ξεμύτισε από το μσοκρεμισμένο κο-
τέτσι που το χρησιμεύει για κατοικία
τους «κακούς μήνες» και αντίκρουσε το
έλεγείο αυτό, του φωτός άρχισε να πηδά
και να ξεφωνά και να ξελαρυγγιάζεται
στα «Ζήτω» σαν να ήταν κάποιος από τους
«πληρωμένους» των έκλογικών διαδηλώ-
σεων. Άλλά ό φουκαράς ό Γιάννης ά-
δικα παρεξηγήθηκε. Τά ξεφωνητά του και
τά «ζήτω» δέν ήσαν ούτε για τον Πανα-
γή, ούτε για τον Σοφούλη. Ήσαν για
τόν ήλιο, για την ζεστασιά, για την κα-
λοκαιρία, για την άνοιξη. Γιατί την άνοι-
ξι και το καλοκαίρι ό καλαφατιτζής, το
έγγονισμένο πολύ του Καματερού, μπορεί
να διαλέγη άφοβα για κρεββάτι κανά
θράχδο, όπως οί γλάροι, ή καμιά βαρ-
κούλα ή κανένα ίσκιο στη στερηά, κάτω
άπό τους πεύκους, όπως κάνει ό σκύλος
του ό «Ποσειδώνας»—ένας διάσημος ά-
λήτης στον κόσμο των τετραπόδων της
Κούλουρης.

— «Έλα κύρ-Δημητράκη να πάμε, μου
είπε μόλις με είδε. Έξω καρδιά. Ήλθε
τό καλοκαιράκι.

— Πάμε, Γιάννη, πάμε!...
Του έπιτρέπω να κάνει «κουμάντο». Το-
ποθετεί πρώτα ένα τραπέζι σχεδόν μέσα
στο κύμα, κι' ύστερα εξαφανίζεται για
να μούρθη σε λίγο με άχινους, κυδώνια,
καλόγνυμες, πλοκάμια από χταπόδια,
ψάρια...

— Βρέ Γιάννη τί έκανες ; Ποιός θά τ'ά
φάη όλα αυτά;

— Έμεις κύρ-Δημητράκη.

— Μά πως ;

— Σώπα. Θά φωνάξουμε κι' άλλους.

— Ο πρίγκιψ Κονδές συνήντησε κάποτε
την έρωτόληπτη κυρία Σαμπλιέρ και της
είπε με μεγάλην αυστηρότητα:

— Λοιπόν, κυρία, πάντα έρωτας και
πάντα έρωμένους; Μά ως κι' αυτά τ'ά
ζώα έχουν μόνο μιá περίοδο το χρόνο...

— Αυτό είναι αλήθεια, διέκοψε ή κυρία
Σαμπλιέρ, γι' αυτό όμως είναι...ζώα!

— Ο πρίγκιψ Κονδές συνήντησε κάποτε
την έρωτόληπτη κυρία Σαμπλιέρ και της
είπε με μεγάλην αυστηρότητα:

— Λοιπόν, κυρία, πάντα έρωτας και
πάντα έρωμένους; Μά ως κι' αυτά τ'ά
ζώα έχουν μόνο μιá περίοδο το χρόνο...

— Αυτό είναι αλήθεια, διέκοψε ή κυρία
Σαμπλιέρ, γι' αυτό όμως είναι...ζώα!

— Ο πρίγκιψ Κονδές συνήντησε κάποτε
την έρωτόληπτη κυρία Σαμπλιέρ και της
είπε με μεγάλην αυστηρότητα:

— Λοιπόν, κυρία, πάντα έρωτας και
πάντα έρωμένους; Μά ως κι' αυτά τ'ά
ζώα έχουν μόνο μιá περίοδο το χρόνο...

— Αυτό είναι αλήθεια, διέκοψε ή κυρία
Σαμπλιέρ, γι' αυτό όμως είναι...ζώα!

Και την Άρετή την άνηψιά μου. Μη σκά-
σει. Ήλθε το καλοκαιράκι.

Τόν άφίνω τελειωτικά να κάνει διτι θέ-
λει. Τόν βλέπω να τρέχει, γιομάτος ζωή,
δεξιά κι' άριστερά πότε για να δώση τ'ά
ψάρια της Άρετης — μιá νέα προσφυγο-
πούλα με υπέροχη κορμοστασιά—για να
τά ξήση, πότε για να παραγγείλη στον
Σταμάτη τόν ταβερνιάρη να στρώση ένα
τραπέζομάνηλο και να φέρη κρασί. Με-
ταδίδει το κέφι του και στους άλλους. Σε
λίγο έννας δλόκληρος κόσμος από γυναι-
κες, παιδιά, γέρους, βρίσκεται συγκεντρω-
μένος δίπλα του κι' όλοι αυτοί τόν θοη-
θούν για να έτοιμάση τ'ά πράγματα. Και
την ώρα που άνοιγαν τα κυδώνια λίγα
θήματα μακρυνά μου και καθάριζαν τους
αύγωνμένους άχινους, έγω βυθίζω το
βλέμμα μου στο πάμφωτο τοπίο που έκ-
τείνεται μπροστά μου. Βγάζω σιγα σιγα
τά ρούχα που φορώ και μένω, σαν νάμαι
στην «ντάρα» του καλοκαιριού με το παν-
τέλόνι κι' ένα ψιλό πουκάμισο. Παραδίδω
μαι δλάκερος στον ήλιο. Σε λίγο τοίξι-
μω πάς υπάρχω, πως κινούμαι μέσα σ' ένα
μ π λ έ κ α ι π ρ á σ ι ν ο. Αισθάνο-
μαι την ψυχή μου ανάλαφρη, με άθωότη-
τα παιδιού, διαλελυμένη μέσα σ' ένα χα-
ρωπό έκστασιο...Μου φαίνεται πως πρα-
γματικά έτοιμάζομαι να μπώ στο παλάτι
τ η ς χ α ρ á ς τ η ς ζ ω ή ς και
μούρχεται να τραγουδήσω σαν τόν Γιάν-
νη ένα σκοπό, έναν ύμνο αν θέλετε για
την χ α ρ á ...

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΜΠΟΓΡΗΣ

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥΣ ΕΝΩΣΕ

Ό Σάρλ Ούγκώ, γιός του άθανά-
του ποιητού, που παρέθηκε ν' άκούη τόν
Άλέξανδρο Δουμά γιού να τόν έρω-
νεύεται με το δηκτικό πνεύμα του, έπει-
λε το έπισκεπτήριό του στον συγγραφέα
της «Κυρίας με τ'άς Καμελίας».

Ό Δουμάς το διάβασε και πήρε ένα
φύλλο χαρτί επάνω στο όποιον ζωγρά-
φισε δυό ξιφομάχους που είχαν σκοτω-
θή. Κάτω άπ' την εικόνα έβγαλε το έξης
δίστιχο για λεζάντα :

Νά πως τελείωσε ό άγών με τρόπο ή-
(ρωϊκό :

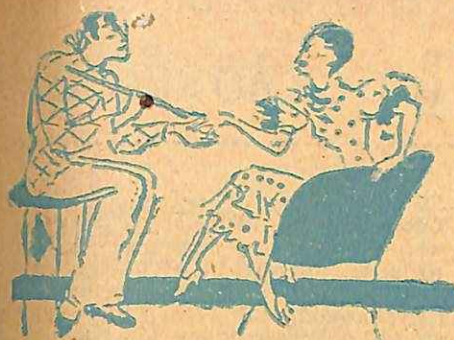
Άλληλοσυγχαρήθηκαν μά έγινε το
(κακό !

Ό Δουμάς χάραξε κάτω άπ' το έπι-
σκεπτήριό ένα τοπίο που παρίστανε δυό
θλιμμένες λίτες γεμμένες επάνω από
δυό τάφους. Στον πρώτο τάφο, ήταν
γραμμένο :

«Ενθάδε κείται ό Ούγκώ !»
Και στον δεύτερο :

«Ενθάδε κείται ό Δουμάς !»
Κι' από κάτω :

«Ό θάνατος τους ένωσε».

Κάποιο συνωφρυνμένο χειμωνιάτικο
βράδυ, στο φιλόξενο και καλοθερμασμέ-
νο γραφείο άγαπητού συναδέλφου, κά-
ποιοι γηραιός και σοβαρώτατος κύριος,
που φημίζεται τουλάχιστον, ότι τάχει τε-
τρακόσα, μάς έλεγε:

— «Άρχισα να βεβαιώνωμαι ότι ό Θεός
έκανε την Έλλάδα για να διασκεδάξη!...
Κι' όπως καταλαβαίνω, εξακολουθεί να
την διατηρή, έπειδή κι' έκείνη εξακολου-
θεί να τόν διασκεδάξη. Όποτε, δηλαδή,
είναι στις κακές του, ρίχνει από τ'ά ύψη
του μιá ματιά άπάντα της και φαιδρύνει-
ται. Μ' άλλα λόγια ή Έλλάς είναι το εύ-
θυμον θέαμα του Σύμπαντος. Δέν πρόκει-
ται, όμως, όποτε περί όπερέττας, όποτε περί
κωμωδίας, κι' όποτε καν περί φάρσας. Άλ-
λά πρόκειται περί μι'άς έκατομμυριοπρά-
κτου κωμικοτραγικής αηδίας, με πρωτα-
γωνιστάς τους έκάστοτε Ιθύνοντας τ'άς
τύχας του τόπου, και με άξιοθρηνήτους
κομπάρσους όλους άνεξαίρετως τους Έλ-
ληνας πολλούς!

Από το χειμωνιάτικο εκείνο βράδυ μέ-
χρι το άποψινό, έχουν περάσει αρκετά
χρόνια. Όμολογώ ότι κατά την διάρκεια
τ'ά χρόνων αυτών που έπέρασαν, πάρα
πολλές, άπειρες φορές ήρθαν στο μυαλό
μου τ'ά παράδοξα συμπεράσματα του γη-
ραιού εκείνου κυρίου. Και τ'ά ξαναθυμή-
θηκα και πάλι αυτές τίς ήμέρες με την
υπόθεσι «Σχινά-15 έκατομμυρίων». Ξέ-
ρετε πως έχει αυτή ή υπόθεσις; Άλλά
πως είναι δυνατόν να ξέρετε... Στην ένδο-
ξη χώρα μας κανένας πολίτης δέν μπο-
ρεί να μάθη πως έχουν ακριβώς τ'ά ζη-
τήματα που τόν ενδιαφέρουν άμεσώτατα!
Τέλος πάντων... Μέσες-άκρες, τουλάχι-
στον, την ξέρετε; Έν δόλιγους έχει ως έ-
ξής:

Κάποιος κύριος — ό κ. Σχινάς — ύπουρ-
γός των Έσωτερικών επί της προσφάτου
Κυβερνήσεως Κονδύλη, έζήτησε και έλα-
βε πίστως δεκαπέντε έκατομμυρίων
δραχμών δι' έξοδα διοργανώσεως του Δη-
μοψηφίσματος. Έντ'ω μεταξύ, όμως κα-
τηγγέλθησαν καταπληκτικά πράγματα:
Ότι ό έν λόγω πολιτικός άνήρ, σκεφθείς
ώρμως, αντί να διαθέση τ'ά δεκαπέντε
αυτά έκατομμύρια διά την διοργάνωσιν
του Δημοψηφίσματος — θά γινότανε πού
θα γινότανε — έπροτίμησε να τ'ά ρίξη
στην «άπ' όξω» — για να χρησιμοποιήσω
με την λαϊκήν έκφρασιν. Το μεγαλείτε-
ρον μέρος του Έλληνικού Τύπου έφρύα-
ξεν, άρθρα, άρθρίδια, και σατυρικοί στί-
χοι έγράφησαν, και σαματάς μέγας έδη-
μιουργήθη. Άλλά, έν συνεχεία της παρα-

Έλληνική ζωή
15.000.000
Χρ. Γιαννακοπούλου

δόξου αυτής υποθέσεως έπηκολούθησαν
αί έξης παραδοχές: Άφ' ενός μ'έν ό
κ. Σχινάς, κατηγορηθείς, διαπομπευθείς,
και κατεξευτελισθείς ως του άσιχίτου εί-
δους λωποδύτης, ότε τους κατηγορούς
του — διά τ'άν άνεπαρκών, όμολογουμέ-
νων, δηλώσεών του — κατώρθωσε ν' άπο-
στομώση, ότε έστράφη δικαστικώς έναν-
τίον των, κι' ότε καν έφιλοτιμήθηκε ν'
αυτοκτονήση. Άφ' έτέρου δέ, κανένας εί-
σαγγελεύς — άπ' τους τόσους και τόσους
που υπάρχουν και μισθοδοτούνται — δέν
εύρέθηκε για να επέμβη στην άκάθαρτη
και σάπια αυτή υπόθεσι, ή για να βουτή-
ξη και να στριμώξη μέσα έναν καταχρα-
στή του Δημοσίου χρήματος, ή για να ά-
ποκαταστήση έπίσημως, και κατόπιν λε-
πτομερώς έλέγχου, το όνομα ενός συκο-
φαντούμενου — γιατί μέχρι της στιγμής
κανένας Έλλην φορολογούμενος πολίτης
δέν ξέρει αν ό κ. Σχινάς είναι δράστης ή
θύμα. Καταλαβαίνετε, δηλαδή, τί γίνεται;
Ένας κοτζάμ ύπουργός και παλαιότατος
πολιτευτής, κατηγορείται ότι έκλεψε
έκατομμύρια δλόκληρα, προερχόμενα ά-
πό φόρους. Κι' ότε να δικαιολογηθή,
μπορεί, αλλά ότε και συλλαμβάνεται!...
Νά μου ζήσης, Ρωμέϊκο!...

Άλλά το παραδοξότερον έξ όλων είναι
άναντιρρήτως το ακόλουθον: Έντ'όσο
άπέραντο μυστήριο καλύπτει την ένδει-
κτική της κακομοιρίας και κακοδαιμο-
νίας, που χαρακτηρίζει την εποχή μας,
αυτήν υπόθεσιν, δέν μπορούν να βρεθούν
πέντε, δέκα, δεκαπέντε, εικοσι, έκατό, τέ-
λος πάντων, Έλληνες — έ ρ γ ά τ ε ς , διανο-
ούμενοι, έπιστήμονες — που ν' άγανακτή-
σουν, και από κοινού συμφέροντος όρμώ-
μενοι, ν' άρπάξη ό καθένας τους κι' από

Παράπονο

Ό χιονοκαθαριστής: Μία
φορά το χρόνο βρίσκω κι' έγω
δουλειά κι' αυτοί δέν μ' αφήνουν
να δουλέψω.

Ένα καρεκλοπόδαρο και να πάνε κατ' εθ-
θείαν στον κ. Σχινά:

— Για έλα δ'ω, ρε κύριε! Δέν μάς λές
τί γίνεται;

— Μά... Έγώ... Όταν... Δηλαδή...

— Περιβρομώ!... Καθαρές κουβέν-
τες, παρακαλώ! Το έσοφρώσεες το παρα-
δάκι να ή ού;

Κι' αν τους άποδείξη ότι δέν το έσοφ-
φρωσαν να σπάσουν τα κεφάλια των συ-
κοφαντών. Άν, όμως, δέν κατορθώνει να
τους το άποδείξη, να σπάσουν το κεφάλι
του ίδιου. Και κατόπιν να τραβήξουν
γραμμή για την άνωτάτη εισαγγελική
άρχή:

— Γιατί, ρε πατριώτες, μουγαθήκατε;
— Μά...

— Την κοική ψυχρή σας μέρα! Δε μάς
έξηγείτε, παρακαλώ, γιατί σας πληρώ-
νουμε; Έπειδή είσαστε όμορφόπαιδα ;
Σας πληρώνουμε, και ήγεμονικά μάλι-
στα, για να μάς προστατεύετε από κάθε
έπιδρομέα! Σας πληρώνουμε για να φρου-
ρήτε τ'ά συμφέροντά μας, και σας έχουμε
δώσει, μάλιστα, και το δικαίωμα της αυ-
τεπαγγέλτου επέμβάσεως σ' όποιαδήποτε
βρωμική υπόθεσι, για να μην δίνετε λο-
γαριασμό σε κανένα δλόθριο μικροπολι-
τικάντη, και ν' άναπτύσσετε κάθε δυνατή
πρωτοβουλία. Άλλά αν πρόκειται να μην
κάνετε τίποτε άλλο, άπ' το το εισπράτ-
τετε την παχυλώτατο μισθό σας, να περ-
νάτε για έπίσημοι, και να κάνετε πλάτες
σ' όποιαδήποτε βρωμοδουλειά που έσπά-
ει στην καμπούρα μας, τότε μαζέψτε τα
και δρόμο!

Και γκάπ, και γκούπ, να τους κάνουνε
σεβρό στο εύλο. Άλλά δέ βαρύνεσαι...
Νομίζω ότι γράφοντας αυτό, δέν κάνω
τίποτ' άλλο από το να χάνω την ώρα μου.
Γιατί το κρούσμα αυτό που μάς άπτησέ-
λησε δέν είναι, άσφαλώς, το πρώτο, άλ-
λά κι' ότε πρόκειται να είναι το τελευ-
ταίο. Ή έκατοντάπρακτος κωμικοτραγι-
κή αηδία θά συνεχίζεται έπ' άπειρον με
πρωταγωνιστάς τους Ιθύνοντας τ'άς
τύχας του τόπου, και με άξιοθρηνήτους κομ-
παρσους όλους μας, για να βγαίνει σε
κάθε στιγμή άληθινός και ό γηραιός και
σεβαστότατος κύριος, που κάποιο συνω-
φρυνμένο χειμωνιάτικο βράδυ, στο φιλό-
ξενο και καλοθερμασμένο γραφείο άγα-
πητού συναδέλφου, μάς έλεγε πως ό Θεός
έκανε την Έλλάδα για να διασκεδάξη,
κι' εξακολουθεί να την διατηρή, γιατί κι'
έκείνη εξακολουθεί να τόν διασκε-
δάξη...

ΧΡΗΣΤΟΣ ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

‘Ανέκδοτα καλλιτεχνῶν

ΔΗΚΤΙΚΟΤΗΣ

‘Η σκηνή στο Μόναχο. ‘Ο Βέντεκιντ καὶ ὁ Στερνάιμ, δύο διάσημοι Γερμανοὶ θεατρικοὶ συγγραφεῖς, κάθονται σ’ ἕνα καφενεῖο καὶ συζητοῦν. ‘Η συζήτησις φτάνει σὲ καυγά καὶ οἱ δύο φίλοι τσακώνονται. Τέλος βγαίνουν κάπως νευρισμένοι ἀπὸ τὸ καφενεῖο.

Περπατοῦν σιωπηλοὶ ὁ ἕνας πλάϊ στὸν ἄλλον. Ξαφνικά ὁ Στερνάιμ πιάνει τὸν Βέντεκιντ ἀπ’ τὸ μπράτσο καὶ τοῦ λέει μὲ τρέμουσα φωνή:

— Γιὰ τ’ ὄνομα τοῦ Θεοῦ! Ξέχασα τὸ δέμα μὲ τὰ χειρόγραφα τοῦ δράματός μου στὸ καφενεῖο.

Καὶ ὁ Βέντεκιντ :

— ‘Αλήθεια, πρέπει νὰ τρέξης στὸ καφενεῖο. Μπορεῖ νὰ τύχη κανένας πελάτης πού νὰ μὴν ξέρῃ ὅτι τὸ δέμα περιέχει τὸ δράμα σου καὶ νὰ τὸ πάρῃ!

—

ΚΟΜΠΑΙΜΕΝΤΟ

‘Ενα μικρὸ κοριτσάκι χτυπᾷ μιά μέρα τὴν πόρτα τοῦ μεγάλου Γερμανοῦ ἡθοιοῦ τοῦ κινηματογράφου ‘Αλεξάνδρου Μοῖσσι, τὴν ὥρα ἀκριβῶς πού ἔβγαζε τὴν περρούκα τοῦ πού ἔπαιζε τὸν ‘Αμ-λέτο.

— Τί θέλεις, κορίτσι μου; τὴν ρωτᾷ.

— ‘Αχ, ἀναστένανε ἡ μικρή. Θάθελα νὰ σὰς παρακαλέσω γιὰ ἕνα αὐτόγραφο. Καὶ τὰ μάτια της λιγώθηκαν.

— Μὰ ὅλος ὁ κόσμος αὐτόγραφο μοῦ γυρεῖ, εἶπε ὁ Μοῖσσι.

Καὶ ὑπέγραψε ἕνα.

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ ἴδιο κορίτσι χτύπησε τὴν πόρτα τοῦ Μοῖσσι.

— ‘Ακόμη ἕνα αὐτόγραφό σας, σὰς παρακαλῶ!

— Μὰ, πάλι ἐσεῖς; Διάβολε. Τόσο περίφημος εἶμαι λοιπὸν πού θέλετε δύο αὐτόγραφα μου;

Καὶ ἡ δεσποινίς:

— Ξέρετε τί συμβαίνει; Πρόκειται νὰ τὸ ἀνταλλάξω μ’ ἕνα τοῦ Μπάσσερμαν!

—

ΠΕΛΑΤΗΣ ΜΙΑ ΦΟΡΑ

‘Ο περίφημος ‘Ισπανὸς ζωγράφος Θαμόρρα, προτοῦ γίνῃ ἀκόμη γνωστός, ὑπέφερε πολὺ ἀπὸ φτώχεια. Μιά μέρα ἡ ἀπελπισία του εἶχε φτάσει στὸ κατακόρυφο. Εἶχε ἀνοίξει μίαν ἔκθεσι ἔργων του στὴν ὁποία ὅμως κανεὶς δὲν πατούσε. Γι’ αὐτὸ παρήτησε στὸ τέλος τὴν ἔκθεσὶ του καὶ δὲν σύχναζε πιά σ’ αὐτήν.

‘Ενα ἀπόγευμα ἀνοίξε ἡ πόρτα τοῦ δωματίου του ἀπτόμα καὶ μπήκε μέσα ὁ κλητὴρ τῆς ἐκθέσεως.

— Κύριε Θαμόρρα, φώναξε ἀσβασίνοντας. ‘Ενας πελάτης! ‘Ενας πελάτης στέκεται μισὴ ὥρα μπροστὰ στὸ «Κοριτσάκι μὲ τὰ κόκκινα» καὶ θέλει, λέει, νὰ σὰς μιλήσῃ. Τρέξτε γρήγορα. ‘Ενας πελάτης.

‘Ο ζωγράφος ἔσπευσε στὴν ἔκθεσὶ του. Μπρὸς τὸν πίνακά του «Τὸ κοριτσάκι μὲ τὰ κόκκινα» στεκόταν μιά γυνὴ κυρία.

— Εἶμαι ὁ καλλιτέχνης Θαμόρρα, πού ζωγράφιζε αὐτὸν τὸν πίνακα!

— ‘Ο, χαίρω πολὺ κύριε, καὶ σὰς εὐχαριστῶ γιὰ τὸν κόπο πού κάματε νὰρ-θῆτε. ‘Ηθελα, ξέρετε, νὰ σὰς παρακαλέσω νὰ μοῦ δώσετε τὴν διεύθυνσι τοῦ φριζερ πού κτένισε τὸ μοντέλο σας. Εἶνε τὸ ἔργο τὸ χτένισμα.

Στὸ περιδῶριο... Προεκλογικές...

Πῶς γίνονται οἱ περιοδεῖες τῶν ὑποψηφίων.— Μερικὲς ἐξωφρενικὲς ὑποσχέσεις.— ‘Θὰ σὰς κάνουμε καί... ποτάμι!!!— Οἱ ὄχι καὶ πολὺ... ἐκλογικὲς ἐπιτυχίες τοῦ κ. Κανελλοπούλου.— ‘Οπού συγκινεῖται καὶ ὁ ὠραιόκοσμος τῶν Πατρῶν

Τοῦ συνεργάτου μας

ὁποῖος εἶνε ἄνδρας μὲ ἀρρενωπὴν φυσιογνωμίαν καὶ ὠραίαν κατατομὴν, συνέβη ἄλλο ἐπεισόδιον. Μόλις ἐνεφανίσθη εἰς τὰς Πάτρας ἐγένετο δεκτὸς ἀπὸ ἀλλαγμῶν ὄχι μόνον τῶν φίλων του, ἀλλὰ καὶ τοῦ ὠραίου... φύλου.

— ΑΧ! Ζήτη τὸ Κανελλοπούλακι, ὁ Βίλ-λυ Φρίτς μας... ἐφώναζαν ἐνθουσιασμένους οἱ Πατρινίες.

‘Απλούστατα ἐπρόκειτο περὶ ἐντελῶς γυναικεῖο ἐνθουσιασμό πρὸς ἕνα ὠραῖον καὶ εὐγενὲς ἀνδρικὸν πρόσωπον.

Καὶ κάποιος Τσαλδαρικός παριστάμενος ἐκεῖ εἶπεν:

— ‘Αν ἐψηφίζαν αἱ γυναῖκες, σίγουρα θὰ ἐκέρδιζε τὴν ἐκλογὴν ὁ Κανελλόπουλος!...

—

Εἰς τὴν ‘Ηπειρον ἔχουν καταρτισθῇ δύο χωριστοὶ συνδυασμοὶ τῶν Φιλελευθέρων. ‘Ο ἕνας ἐπίσημος καὶ ὁ ἄλλος ἀνεπίσημος. ‘Ο δεύτερος ὑπὸ τὴν ἡγεσίαν τοῦ πρώην ὑπουργοῦ κ. Μπότσαρη ἐκάλεσε πρὸ ἡμερῶν συγκέντρωσιν, κατὰ τὴν ὁποίαν οἱ φίλοι του ἐφώναζαν μὲ ἐξαιρετικὸν ἐνθουσιασμόν:

— Βε-νι-ζέ-λα-ρος.

Διότι οἱ φίλοι τοῦ κ. Μπότσαρη λέγουσιν εἶνε ἀκραφνεῖς Φιλελευθέροι.

Τὴν ἴδια ὥμως ὥραν συνεκροτεῖτο εἰς ἄλλο σημεῖον συγκέντρωσις τῶν ἐπισήμων Φιλελευθέρων, οἱ ὅποιοι πάλιν συνεκρότησαν διαδήλωνσιν μὲ τὴν ἴδιαν κραυγὴν:

— Βε-νι-ζέ-λα-ρος!...

Κάποτε αἱ δύο ἐχθρικοὶ διαδηλώσεις

— Βε-νι-ζέ-λα-ρος!

Εἰς τὸν ἴδιον τὸν κ. Κανελλόπουλον, ὁ

...τῆς πολιτικῆς ...περιοδεῖες

Οἱ δύο Φιλελευθέροι συνδυασμοὶ τῆς ‘Ηπείρου.— Τὸ σύνθημα «Βε-νι-ζέ-λα-ρος!».— Οἱ ἄθλοι ἐνὸς λαθροβίου ὑποψηφίου.— ‘Ο ἐκλογικὸς σταυρὸς γίνεταί καὶ ἀφορμὴ παρεξηγήσεως.— Τὸ περίεργο κόλλπο ἐνὸς διευθυντοῦ ἐφημερίδος.— Οἱ διαπληκτισμοὶ Τσαλδάρη — Κονδύλη.

Δ. Ν. Χρονοπούλου

σημητήθησαν. Καὶ ἐνῶ οἱ διαδηλωταὶ τῶν δύο παρατάξεων ἐξελαρυγγίζοντο μὲ τὰς φωνὰς «Βενιζέλαρος», ἦσαν ἔτοιμοι νὰ ἐπιέσουν ἐναντίον ἀλλήλων.

Καὶ οἱ ἀμερόληπτοι θεαταὶ ἐσταυροκοποῦντο καὶ ἔλεγαν:

— Πρώτῃ φορὰ βλέπουμε ἀνθρώπους πού εἶνε ἀπολύτως σύμφωνοι ἔτοιμους νὰ τσακωθοῦν!...

—

Σὲ κάποιο ἀπὸ τὰ χωριά τῆς ‘Αττικῆς ἐνεφανίσθη προχθὲς, τὴν περασμένην Κυριακὴν συγ’ ἐκριμένως κάποιος λαθρόβιος ἀνεξάρτητος ὑποψήφιος, ὁ ὁποῖος ἀνεβαίνοντας εἰς ἕνα τραπέζι τοῦ καφενεῖο ἤρ-πασεν ἀγορεύων:

— Συμπολῖται, ζητῶ τὸν σταυρὸ σας....

Καὶ ἐπειδὴ κανεὶς δὲν τὸν ἐπρόσεξεν, ἐπανελάθεν ἐντονώτερον καὶ διὰ νὰ προελαύσῃ τὴν γενικὴν προσοχήν:

— Τὸν σταυρόν σας, εἶπα...

‘Εἰ αὐτὸ ἦτο. Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐπαινοῦσε κάποιος ἀφίκορος τύπος τοῦ χω-ριοῦ. Καὶ καθὼς ἤκουσε τὸν ὑποψήφιον ἐ-βρίμην.

— Τὸν σταυρὸ μας!... Στάσου θρὲ νὰ τοῦ δείξω ἐγὼ ἂν μπορῇς νὰ μὰς βρίζης... Καὶ χωρὶς ἄλλην ἐξηγήσιν ὁ ὑποψήφιος ἐχαιροτονήθη δεόντως.

—

Κάποιος ὑποψήφιος τῶν ‘Αθηνῶν, διευθυντὴς πρωτῆς ἐφημερίδος μάλιστα— ὄνο-μα καὶ μὴ χωριὸ— ἔσπευδε νὰ εἶνε παρὼν εἰς κάθε περιοδεῖαν τῶν ὑποψηφίων ἀνὰ τὰς συνοικίας τῆς πρωτευούσης. Τὸ πρᾶχ-

Μούτρα εἶν’ αὐτὰ πούχει ὁ Κονδύλης;

μὲ ἔκαμεν ἐντόπωσιν, γιατί οἱ περιοδεύ-οντες ὑποψήφιοι ἐνηλλάσσοντο. ‘Ο φίλος ὅμως ἦτο πάντοτε παρών.

Τέλος τὸ μυστήριον ἐλύθη. ‘Απλούστα-τα ὁ ὑποψήφιος καὶ διευθυντὴς ἐφημερί-δος συνωδεύετο ἀπὸ ἕνα φωτορεπόρτερ, τὸν ὁποῖον εἶχε διατάξει νὰ τὸν φωτογρα-φίξῃ διαρκῶς εἰς κάθε περιοδεῖαν.

Καὶ τὴν ἄλλην ἡμέραν εἰς τὴν ἐφημε-ρίδα τοῦ ὑποψηφίου ἐπόξαρε τὸ σχετικὸν κλισίε: «‘Ο Διευθυντὴς μας ἀποθεοῦμενος εἰς τὰ Πατήσια» ἢ «‘Ο Διευθυντὴς μας ἀντικείμενον θερμότητων ἐκδηλώσεων εἰς τὴν Νέαν ‘Αγοράν».

‘Εννοεῖται ὅτι οἱ συνυποψήφιοι τοῦ κ. Διευθυντοῦ μόλις ἀντελήφθησαν τί συ-νέβαινε... τὸν ἔκοψαν ἀπὸ τὰς περιοδεῖας τῶν.

—

Κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς περιοδεῖας τοῦ κ. Σοφούλη εἰς τὴν Θεσσαλονικὴν εὐρί-σκοτο ἐκεῖ καὶ ὁ κ. Ι. Θεοτόκης, ἐνεργῶν περιοδεῖαν διὰ λογαριασμόν τοῦ κόμμα-τός του. Μάλιστα αἱ δύο συγκεντρώσεις ἐ-γιναν τὴν ἴδιαν ὥραν, ἐνῶ δὲ ὁ κ. Σοφού-λης ὤμιλε εἰς τὴν πλατεῖαν ‘Ελευθερίας, ὁ κ. Θεοτόκης ἔβγαζε λόγον εἰς τὸν Λευ-κὸν Πύργον.

Καὶ τότε συνέβη τὸ ἀπρόοπτον: Μία ὁ-μάς καθυστερημένων βενιζελικῶν, χωρι-κῶν ἀπὸ τὰ ἐνδότερα τοῦ νομοῦ, μόλις ἐ-φθασεν εἰς τὴν Θεσσαλονικὴν καὶ εἶδε κό-σμον ἔξω ἀπὸ τὸν λευκὸν Πύργον προσε-τέθη ἐκεῖ ἀλαλάζουσα:

Καὶ μόνον μετὰ πολλὴν ὥραν οἱ θιασι-κοὶ βενιζελικοὶ ἀντελήφθησαν τὸ λάθος τῶν. ‘Αλλ’ ἦτο πλέον ἄργα, διότι ἡ συγ-κέντρωσις τοῦ κ. Σοφούλη εἶχεν ἤδη τε-λειώσῃ.

—

Καὶ ἔν τελευτάων:

Προχθὲς ἐνῶ ὁ κ. Κονδύλης ἐγύριζε σι-δηροδρομικῶς ἀπὸ τὰς Καλάμας διεσταυ-ρώθῃ μὲ τὴν ἀμαξοστοιχίαν ἣ ὁποία ἐφε-ρε τὸν κ. Τσαλδάρη. Οἱ δύο ἀρχηγοί, οἱ ὁποῖοι ἦσαν εἰς τὰ παράθυρα, ἐκυτάχθη-σαν χωρὶς ἡ χαιρετισθοῦν.

Καὶ ὁ κ. Τσαλδάρης στραφεὶς εἰς τοὺς περὶ αὐτὸν εἶπε:

— Βρὲ ἀδελφε, τί μούτρα ἔκανε τελευ-ταῖα ὁ Κονδύλης!...

Τὴν ἴδιαν στιγμὴν ὁ κ. Κονδύλης ἔλε-γεν εἰς τοὺς περιστοιχίζοντας αὐτόν:

— Μωρὲ φάτσα πού τὴν ἔχει ὁ Πανα-γῆς!...

ΔΗΜ. ΧΡΟΝΟΠΟΥΛΟΣ

‘Η δεκάρα τοῦ Σουλτάνου

Μιά νύχτα ὁ Σουλτάνος γυρνοῦσε μό-νος του στοὺς δρόμους ντυμένος φτωχι-κά, γιὰ ν’ ἀκούῃ καὶ νὰ μαθαίνῃ τί κά-νει ὁ λαὸς του. ‘Οπως περνοῦσε ἀπὸ ἕνα στενὸ βλέπει ἕνα ἀνθρώπο νὰ βγαίνει ἀπὸ μιά πόρτα καὶ νὰ τρέχῃ φαβισμένος.

— Ποῦ πᾶς, ἀνθρώπε ; Τὸν ρώτησε τί συμβαίνει ;

— Φεύγω ἀπὸ τὸ σπίτι μου, εἶπε ὁ ἀν-θρώπος. Φοβαῖμαι τὴν γυναῖκα μου.

— Δὲν ντρέπεσαι ἐξ ὑπερβίσης ἀνθρώ-πος νὰ φοβάσαι τὴν γυναῖκα σου ; Τοῦ εἶπε ὁ Σουλτάνος.

— ‘Εὐὸ δὲν τὴν φοβάσαι ;

— Καθόλου.

— Τί λές χριστιανέ μου ; εἶπε ὁ μεχμε-τερβίσης.— ἔτσι τὸν λέγανε— τί λές ! Κι’ ὁ Σουλτάνος ἀκόμα φαδᾷται τὴν γυναι-κα του.

— Πῶς τὸ ξέρεις ;

— ‘Ας μὲ ρωτήσῃ καὶ θὰ τοῦ τὸ πᾶ

Τοῦ φάνηκε παράξενο τοῦ Σουλτάνου καὶ ἀρχισε νὰ κουβεντιάζῃ μ’ ἐκεῖνον τὸν ἀνθρώπο πού τοῦ φαινόταν ἡ πολὺ ξευ-πνος ἢ πολὺ τρελλός.

— ‘Ακουσε, τοῦ εἶπε. ‘Εγὼ εἶμαι πε-ριβολάρης στὸ παλάτι. ‘Οσα μοῦ εἶπες θὰ τὰ πᾶ αὐριο τοῦ Σουλτάνου κι’ ἂν λές ἀλήθεια θὰ τοῦ πᾶ νὰ σοῦ δώσῃ καὶ χίλια φλουριά.

— Δέχομαι, εἶπε ὁ Μεχμέτης.

—

Τὴν ἄλλη μέρα παρουσιάστηκε ὁ μεχ-μέτης στὸ παλάτι καὶ ζήτησε τὸν περιβο-λάρη. Οἱ θυρωροὶ πού ἦσαν εἰδοποιημέ-νοι τὸν παρουσίασαν στὸν Σουλτάνο.

— Καλῶς τὸν Μεχμέτη, τοῦ εἶπε ἐκεῖνος.

— ‘Αφέντη μου, ἦσουν ὁ Σουλτάνος καὶ δὲν μοῦ τῶλεγες ! λέει ὁ Μεχμέτης.

— ‘Ελα, πές μου τώρα πῶς καὶ γιατί φοβοῦμαι τὴν γυναῖκα μου.

— ‘Αφέντη μου, δὲν εἶνε καὶ τόσο εὐ-κολο, εἶπε πονηρά ὁ δερβίσης. Πρέπει πρώτα νὰ μοῦ δώσης ἕνα φερμάνι γιὰ νὰ παίρνω ἕναν παρὰ ἀπὸ κάθε ἀνθρώπο πού φοβάται τὴν γυναῖκα του.

— Σοῦ τὸ δίνω.

— Μ’ αὐτὸ θὰ γυρίσω ὅλο τὸ κράτο γιὰ νὰ μαζέψω χρήματα. ‘Οταν ἐπιστρέ-ψω θὰ σοῦ πᾶ τὸ μυστικόν.

— Κι’ ἂν δὲν μοῦ τὸ πῆς;

— Τὸ κεφάλι μου εἶνε δικό σοι

—

Πέρασε καιρὸς καὶ ὁ Μεχμέτης γυρ-νοῦσε ἀπὸ πολιτεία σὲ πολιτεία μαζεύον-τας παρόδες μὲ τὸ φερμάνι τοῦ Σουλτά-νου. ‘Οταν ἐπέστρεψε παρουσιάστηκε καὶ ἀρχισε νὰ διηγείταί θαυμάσια πράγματα ἀπὸ τοὺς τόπους πού εἶδε.

Στὸ τέλος μίλησε καὶ γιὰ γυναῖκες καὶ ἐνθουσιάστηκε τόσο πολὺ ὥστε ἀρχι-σε νὰ φωνάζῃ:

— ‘Ωραίες κοπέλλες, στὴ Δαμασκὸ ! Δὲν θάσταξα Σουλτάνε μου καὶ σοῦφερα μιά πού εἶνε σὰν οὐρὶ τοῦ παραδείσου !

— Σάπαινε, εὐλογημένε, μὴ φωνάζῃς ἔτσι. ‘Θὰ σ’ ἀκούσῃ ἡ γυναῖκα μου φώνα-ζε τρομαγμένος ὁ Σουλτάνος.

— Χμ !... Πλήρωσε τώρα τὸν φόρο ἐξὸ πού δὲν φοβάσαι τὴν γυναῖκα σου ! εἶπε γελώντας ὁ Μεχμέτης.

Καὶ ὁ Σουλτάνος πλήρωσε χωρὶς ἄν-τίρρηση.

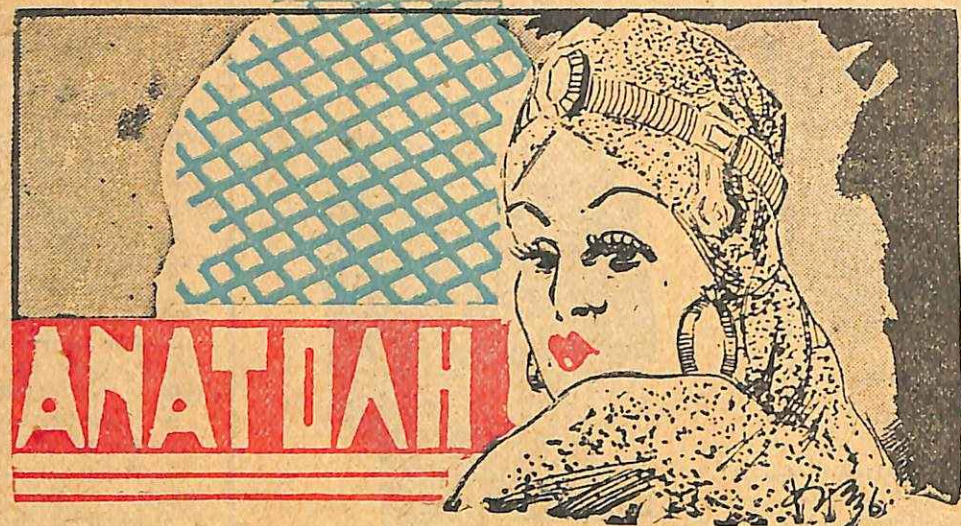
Σκέψεις

Από τί υποφέρω, μπορεί κάποτε να μαθευτή. Γιατί υποφέρω και πώς υποφέρω, δεν θα μαθευτή —μου φαίνεται— ποτέ.

Καμμιά φορά στο χάζομαι πώς αν ξέρω τίποτα, τώμαθα ελεύθερα, χωρίς σύστημα, από μόνος μου. Είμαι, καθώς λένε, αυτοδίδακτος. Κι' έτσι μπορώ να έχω τα χαρίσματα, μα και τις αμαρτίες των αυτοδιδάκτων. Αργά τραβώ μπροστά, κάνω πολλούς σταθμούς οά να κουράζωμαι εύκολα.

Πολλά χάσματα μου κόβουν τον ίσο δρόμο. Αμφιβολίες, ρωτήματα, υπερδέματα. Μα και πλατωσιά μέσα μου, κι' ευρύχωρα χωρίσματα, για να φιλοξενώ κάθε λογής ιδέες και να τάχω πάντα καλά με κάποιες και με πολλές από κείνες, προς όφελός μου. Καί μου λείπει ο σχολαστικισμός, όσο κι' αν ίσως θα με θλέπανε διαφορετικά στο ζήτημα απάνω τουτο κι' ανθρωποι που θα συμπάθουν. Άσ' ό'χαστη θλέψι, κατά τη γνώμη μου. Κοντολογής: Δεν έχω ρίξες μέσα μου, μα γι' αυτό έχω φτερά.

Ωμορφο, τί ωμορφο να θλέπης προς την άπέραντη θάλασσα, γυρτός από τ' άκρογιάλι, κι' έρωτικά τα χέρια σου απλώνοντας προς τη μεγάλη θάλασσα, που κλεί μέσα της και που έκφράζει τελειωτικά κάθε σου έρωτα, από τον έρωτα της γυναίκας ως τον έρωτα της χίμαιρας. Ωμορφο, τί ωμορφο, σκυμμένος μπροστά σ' ένα βιβλίο μέσα στην καμαρούλα σου να μεθας με το κρασί των ιδεών. Μα είναι ωμορφότερο να το πίνης των ιδεών το κρασί στο ποτήρι του βιβλίου, γυρτός από το άκρογιάλι και κλεφτάτα θλέποντας τότε και πότε προς την άπέραντη θάλασσα. Δεν έχει δίκη ο Σοπενάουερ να νομίζη πώς είναι περιττό το βιβλίο τη στιγμή που έπικοινωνουμε με τη φύσι στο νοῦ της.

Γιαννιώτικα, σμυρνιώτικα, πολιτικά μακρόσυρτα τραγούδια ανατολίτικα λυπητερά πώς ή ψυχή μου σέρνεται μαζί σας! Είναι χυμένη από τη μουσική σας και πάει με τα δικά σας τα φτερά.

Σας γέννησε και μέσα σας μιλάει και βογγάει και βαρεία μοσκοβολάει μια μάννα καίει το πλάνο της φιλι, μαύρος, φτωχός, και σκλάβος άκαμά- (της) κι' είναι της μοίρας λάτρισα και τρέ- (μει)

ψυχή όλη σάρκα σε χαρέμι ή λαγγεμένη Άνατολή.

Μέσα σας κλαίει το μαύρο φτωχολόι κι' όλα σας κι' ή χαρά σας μοιρολόι πικρό κι' άργό· μαύρος, φτωχός και σκλάβος άκαμάτης στενόκαρδος, άδούλητος, —διαβάτης μ' έσας κι' έγώ.

Τεμπελιά

Δέν έχω κέφι για δουλειά, Πάλι με δέρνει τεμπελιά Και κάθομαι στο στρώμα... Βρίσκω το σώμα μου βαρύ Και όλη ή γή δεν με χωρεί Κι' ό ούρανός ακόμα.

Κακά νομίζω τα καλά Και θλέπω μια στά χαμηλά Και μια κυττώ άπάνω... Σ' αυτό τον κόσμο τον χαζό 'Ας ήμπορούσα να μην ζω Μά... δίχως να πεθάνω!...

Γ. ΣΟΥΡΗΣ

Στο γιαλό που του φύγαν τα καίκια και του μείναν τα κρίνα και τα φύκια στόνειρο του πελάου και τουρανού άνεργη τη ζωή να ζούσα κι' έρημη βουβός χωρίς καμμιές φροντίδας θέρημ με τόσο νοῦ.

Όσος φτάνει σάν δέντρο για να στέκω και καπνιστής με τον καπνό να πλέκω δαχτυλιόκια γαλανά. και κάποτε το στόμα να σαλεύω κι' άπάνω του να ζαναζωντανεύω τον καύμο που βαρεία σάς τυραννά.

Κι' όλο άρχίζει, γυρίζει, δεν τελειώνει και μια φυλή ζή μέσα σας και λυώνει και μια ζωή δεμένη σπαρταρά γιαννιώτικα, σμυρνιώτικα, πολιτικά μακρόσυρτα τραγούδια ανατολίτικα λυπητερά.

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ

Τραγουδάκι

—Ταβερνιάρη πούλα τα κρασιά σου άλλοι τα ζαχαρωμένα... Την ταβερνοπούλα την πυκνομαλλού πούλα την σε μένα!...

—Ρώτησε την ίδια δες αν σ' αγαπά ούτε κι' ετοιμάσου, φέρε δαχτυλίδια, φέρε έναν παπα, πάρτην... χάρισμά σου!...

Ι. ΠΟΛΕΜΗΣ

Εὔδυμα

ΕΝΑΣ ΛΟΓΟΣ

Κυρία. — Σοῦ λέγω πώς ό γυιός μας δεν θα παντρευτή. Είναι πολύ βλάκας...

Κύριο. — 'Ακριβώς γι' αυτό τον λόγο θα παντρευτή!

ΠΡΟΣΕΚΤΙΚΟΣ

Ό Κουφιοκεφαλικός, μόλις πήκε στο Λύκειο, άρχίζει να θουλώνει το ένα αυτί του με μπαμπάκι.

—Τί κάνεις εκεί; τον ρωτά κάποιος συμμαθητής του.

— Απλούστατα, βουλώνω το ένα αυτί μου για να μη θγαίνη, δι μιμάνει απ' το άλλο...

ΤΙΜΙΟΤΗΣ

—Πήγα στο τμήμα ένα χιλιάρικο που θρήκα χθές στο πεζοδρόμιο.

—Αυτό που έκαμες είναι πολύ τίμιο.

—Δεν πᾶς να το ζητήσης έσύ; Θα κάνουμε μοιρασιά!

ΤΡΕΛΛΕΣ

Ό έρωτευμένος νεανίας. — Γλυκιά μου αγάπη!... για να χαμόγελό σου θα ήμπορούσα να κάνω τις χειρότερες τρέλλες!... θέλεις να πληρώσω την φορολογία σου;

ΕΚΔΡΟΜΗ

— Σωφέρ, ποιόν κόψαμε;

—Νομίζω πώς είναι ό ταχυδρομικός διανομέας.

—Ρώτησέ τον αν έχω κανένα γράμμα.

ΣΤΗ ΣΧΕΔΙΑ

—Δυστυχισμένο φίλε μου, ή τύχη σου υπέδειξε να φγαθήςτε πρώτος. Πού είναι ή τελευταία σου έπιθυμία;

—Νά με θάψουν στην πατρίδα μου!

ΛΕΠΤΟΤΗΣ

—Κάθε φορά που έπιστρέφω απόδω σε βρίσκω κοιμισμένη.

—Μά, κυρία δεν μπορώ να κοιμηθώ όταν είσαστε εδώ!

Εὔδυμες σελίδες

Κοσμικές συγκεντρώσεις στῆς Κας Μπαγλαμά

Είπε γνωστόν πλέον, ότι εις το σπίτι της κυρίας Πραξιθέας Μπαγλαμά, στα Σαγεία, κάθε Σάββατο, μαζεύεται ό,τι εκλεκτόν έχει να παρουσιάσῃ... ή 'Αθηναϊκή κοινωνία.

Άλλά προτού προχωρήσωμεν σε λεπτομέρειες, θα ήτο καθήκον μας πρώττον να σας παρουσιάσωμεν την οικοδέσποινα.

Σύζυγος του ζωεμπόρου Στέλιου Μπαγλαμά νεωτάτη με σαραπέντε μόνο Μαϊου εις την πλάτη της, με μαλλί «γνήσιο» ξυζενέ...περμανάντ, του μοναδικού Παριζιάνου κουρέως των Σαγαείων Γιάννη Ισάβρα!...Εμφάνισις άφογος με τουαλέττα των τελευταίων μοντέλλων του οίκου Βαγγελάρα...Παρφουμαρισμένη «στη τράγκα» ή κυρία Πραξιθέα, εκδερπιζεν άφρόνως το κέφι εις την όμηγυριν το παρελθόν Σάββατον που είχαμε την τιμήν να παρευρεθώμεν και μείς.

Την εμφάνισίν μας εις την αίθουσαν άγγγειεν αυτή ή ίδια ή οικοδέσποινα εις άτακτον έλληνηγαλλικήν, την όποιαν συλλέουσιν παρατεταμένα χειροκροτήματα των λοιπών καλεσμένων. Έγινε ή τέλευτα σάτσας, και μᾶς προσεφέρθη κάθισμα άθηναϊκού καφενείου...άναπαυκώτατον.

Έκείνο το όποιον κατ' άρχήν μᾶς έκαμε έντύπωσιν ήτο ή έκδηλος άνησυχία της οικοδεσποίνης, την όποιαν δεν κατάρκισαν να εξηγήσω ειμή μόνον όταν σε μία στιγμήν την ήκουσα να παραπονήται με παραχρήν και αγανάκτησιν, εις την παραέουρας της καθημένην:

— Άκους εκεί Σταυρούλα μου να μη λυγν έρθη ακόμα οι χαραμοφαγάδες, που άκούστηκε δέκα ή ώρα ταΐ; Θά'μωδώνουν όλ' οι μεζέδες και τί θα γίνω. Και δεν είναι μόνον αυτό; Της φουρνάρισσας άπάντι το σπίτι είναι γεμάτο. Τέσσαρα μικρόκινητα συγκοινωνίας είναι απ' έξω απ' την πόρτα της. Άμ' εκείνος ό προκομμένος ό άνδρας μου επρόσθεσεν, που κακιά ώρα να τον εύρη...που από κακό αυτόκι ήτο να πάη... που κακιά κεραμίδα να πέσῃ στο κεφάλι... πού... πού... και οι κατάρτες έκυλούσαν ώσπερ κομβολόγιον από τα χείλη της άθροτάτης οικοδεσποίνης! ! !

— Υπεμονή...υπεμονή και ψυχραιμία... άπαντούσε ή Σταυρούλα μη συγχίζεσαι Πραξιθέα μου και χαλάσει το χρώμα σου; ! !

— Ήταν ανάγκη Σταυρούλα μου, έπαινε ή κυρία Πραξιθέα να σφάξη όλα τα ζωντανά σήμερα; Δεν μπορούσε να κλείσῃ μια ώρα νωρίτερα; Τσάι δίνουμε Σταυρούλα μου...τσάι. Έτσι όπως πάμε

—Θά με πληρώσης γιατί σου τρώω την καρδιά!...

θα δώσουμε πατσά ! ! Η φωνή της κυρίας Πραξιθέας ανήλθεν εις τρεις «μπαν-τουντες» ύψηλότερα και σ'ε μια στιγμή εκάλεσε την υπηρέτρια.

— Μωρή Εὐδοξία πιάσ' ένα ποτήρι γιατί τελειώνω, και κύτταξε στην πόρτα μήπως φαίνονται οι άχρόνιαστοι...Δέν είχε τελειώσει την φράσιν της ή ευερέθιστος οικοδέσποινα και ήκούσθη θόρυβος εις την είσοδον και ό γνωστός άμάνες του οικοδεσπότου «ναί ολούρ».

—Όρίστε...όρίστε άνέκραξεν έξαλλος ή κυρία Πραξιθέα 11 ή ώρα ! ! Τσάι είν' αυτό ή ρεζηλίκι; ;...Πρώτος εισήλθεν ό κύριος Στέλιος και τον ήκολούθησαν άλλοι έξι τον αριθμόν. Παραγμένη ή κυρία Μπαγλαμά έπλησίασε τον σύζυγόν της, και υπό αύστηράν έχεμύθειαν του ειπε:

— Χασάπης είσαι, δεν θ' αλλάξῃς ποτέ σου. Και μετά έστρεψε τα νῶτα εις έτερον της παρέας :

— Έσείς κύριε Μάνθο, μπορούσατε να έλθετε ένωρίτερα.

— Τί λές Πραξιθέα μου, άπήνησεν ε-

...Η οικοδέσποινα έχόρευσε «Καριόκα»...

κείνος, μαρμπέρικο είναι μπορούσε να κλείσει γρηγορώτερα από τας δέκα ! !

Ό κύριος Στέλιος εαπλώθηκε σε τρεις καρέκλες και εκάλεσε την υπηρέτρια:

Εὐδοξία, τις παντόφλες μου είπεί! ! Κρύο ιδρώς περιέλουσε την οικοδέσποινα, τέτοια κεραμίδα δεν την περίμενε και έσπευσε να διορθώσῃ το σφάλμα τοῦ συζύγου της :

— Έχουμε δωμάτιο μέσα! ! επρόσθεσε: μπορείς να πᾶς μέσα να βγάλῃς τα μάτια σου !

— Γιατί ρε γυναίκα; Έπρόφθασε να πῇ ό δυστυχής ζωέμπορος...ένοι είμαστε ;

— Σκαμός !

— Έ ! ! Τότε στρώσε να φάμε' οι α ν θ ρ ω π ο ι π ε ι ν α ν ε ι !

— Δεν είσαι καλά ! ! έφώναξεν ή κυρία Πραξιθέα' τσάι δίνουμε.

— Τί λές ρε γυναίκα, άρρωστοι είμαστε που θά πούμε τσάι ;

— Πᾶψε σε παρακαλώ, έγώ διευθύνω εδώ μέσα !

Και κατόπιν ή μοντέρνα οικοδέσποινα ώμίλησε μεγαλοφώνως προς τους καλεσμένους :

— Κυρίες και κύριοι σᾶς ζητώ μυριάκις συγγνώμην για την άποψήν μας άνωμαλία που άργήσαμε να σερβίρουμε το τσάι. Ό οικοδεσπότης συνεπλήρωσε :

— Πάντως μια και σᾶς το τάξαμε θά το πιῇτε !

— Άνοιξε γῆς και κατόπιν με θῆ.

κραξεν ή κυρία Πραξιθέα, θα το κλείσουμε το σαλόνι μας !

Έπὶ τέλους έκοιμήθη τεραστία τσαγέρα και ήρχισε να προσφέρῃ ή ίδια το φυτζάνι με το τσάι, το όποιον ως εξηκριβώθη κατόπιν έπισταμένης προσοχής, συνωδευέτο υπό τεμαχίου σταφιδωώμου.

Ό ρητινίτης έρρευσε άφθόνως και έντοδ όλίγου ή σουπιέρα με τον πατσά έγένετο «μπίζ»...και έπανελήφθη δύο και τρεις φορές.

Η παρέα του κυρίου Μπαγλαμά ήλθε εξαίρετικά εις το κέφι, και κάποιος δεινός τζογαδόρος επρότεινε κατά την διάλεκτον την δική του «μέρες που είναι να ρίξουν δυο τρεις ζαριές. Συνεφώνησαν άπαντες όμοφώνως και άπεσώρθησαν ένας —ένας και μυστικῶ τῶ τρόπῳ εις το παραπλεύρως δωμάτιον, το όποιον έντός όλίγου μετεβλήθη εις σδβαράν «μαρμπουτιέραν», ένῳ εις το σαλόνι κάποιος πλανόδιος ποιητής εκ των προσκεκλημένων άπήγγειλε με φοδερόν...μίσος και άκαταπαύστως...

Την ποιητικήν μυσταγωγίαν διέκοψε θρονώδης φωνή προερχομένη εκ της παραπλεύρως του σαλονιού λέσχης του κυρίου Στέλιου όστις διεπληκτίζετο σοβαρώτατα με τον Μάνθο.

— Τα κολλάς τα ζάρια σου και φέρνεις διαρκώς έξάρεις έφώναξεν ό Μάνθος' χάνω έξήτνα τάλληρα' παίξε τίμιο παιγνίδι και μη θες να μᾶς τά φᾶς με κλεψιές ;

—Τί είπες ρε άπαντούσεν ό οικοδεσπότης, ό όποιος ήτο έτοιμος για έπίθεση.

— Αυτό που σου λέω έφώναξεν ό Μάνθος.

— Θά με πληρώσης συνεπλήρωσε ό Στέλιος γιατί σου τρώω την καρδιά... και έτράβηξε από την μέσην του τεραστίαν μάχαιραν.

Εις την εμφάνισιν του πόλισμαν μάχαιρα και ζάρια έκρηγανίσθησαν και λαβών τον λόγον ό οικοδεσπότης, καθυσχύασε το όργανον της τάξεως, τονίσας, ότι πρόκειται περί οικογενειακής φιλονεικίας. Μετά παρέλευσιν όλίγων δευτερολέπτων έπληλθεν ή γαλήνη' αλλά συνελθούσα εκ της λιποθυμίας ή κυρία Πραξιθέα, παρετήρησεν, ότι είχαν εξαφανισθῇ το καλό τραπέζομάντηλο της σάλας. Άμέσως ό οικοδεσπότης άηλθεν επί καθίσματος και ειπε τα εξής :

— Κυρίες και κύριοι σᾶς ζητώ συγγνώμην δια την άποψήν παρεξηγησιν, ή όποια ένληνκε χάριν άστείου' σᾶς παρακαλώ πολύ να την ξεχάσετε και θά σᾶς παρακαλέσω επίσης : Όποιος από σᾶς έχει πάρει το τραπέζομάντηλο να το φέρῃ πίσω ! !...

ΜΙΜΗΣ ΡΗΓΟΠΟΥΛΟΣ

—Τί λές, λοιπόν; «Ταξειδί στο 'Αλγέρι», ο «Πλούσιος μπαμπάς» ή «Αλήτικα όνειρα»;

—Τί έννοείς, δηλαδή;
—Θέλω νά πώ ποιά σ' άρέσει καλύτερα.

—Γιά ποιά λόγο δηλαδή νά μ' άρέση;
—Ως τίτλος, βρέ άδερφέ.
—Τί τίτλος;
—Όπερέττα.

—Α! προτίμησε τόν πρώτο. Μά πάλι καλός είνε κι' ο δεύτερος. Τώρα, νά σού πώ, κι' ο τρίτος...

—Άσε, άσε. Εύχαριστώ. Γειά σου...

Υπό τις πρωτότυπες αυτές διαλογικές συνθήκες, δικαιούμαι νά πιστεύω ότι δέν επηρεάσα καθόλου τόν φίλτατό μου 'Αλέκο Σακελλάριο στήν έκλογή του τίτλου γιά τήν όπερέττα πού θά άνέβαζε —τήν όποίαν καί άνέβαρε ήδη— στήν «Αλάμπρα». Τόν τίτλο τόν διάλεξε μόνος του καί άν υπάρχουν σχετικές... εϋδυνες διά τουτο, τίς υπέχει έξ ολοκλήρου αυτός!

Δέν ήταν όμως ο τίτλος, τό μόνο επίμαχο ζήτημα πού άντιμετώπισε τό έργο αυτό προτού δη τή φως τής... ράμπας. Ήταν καί ή μουσική. Γι' αυτό, θέβαια, δέν εϋδυνόταν ούτε ο Σακελλάριος, ούτε ο άχώριστος συνεργάτης του Βασιλειάδης, οί όποιοι, κατά κοινήν όμολογίαν γράφουν λαμπρότατα, αλλά, κατά τά άλλα, δέν έχουν ιδέαν... μουσικής.

Τή μουσική, λοιπόν, είχεν αποφασισθή άρχικώς νά τήν γράψη ο κ. Χατζηναπο-

'Ανέκδοτο

Ένα παιδάκι φυσάει μ' ένα μακαρόνι στή σαπουνάδα καί φτειαχνει φούσκες. Μιά επέτυχε κι' έγινε αρκετά μεγάλη. Τό παιδάκι ένθουσιάζεται. Κι' αϋτή καμαρώνει. Άξαφνα βλέπει τό λαμπρόνι του ήλεκτρικού, πού κρέμεται από τό ταβάνι μ' ένα κορδόνι καί του φωνάζει:

—Ε, έσύ! Για σκύψε νά σέ δώ... Σίγουρα είμαστε άπ' τήν ίδια γενιά. Μόνο πού έγώ γεννήθηκα πολύ πιό λεπτοκαμωμένη από σένα... Άλήθεια, τί πρόστυχό πού φαίνεσαι μπροστά μου!

Τό λαμπρόνι δέ μιλάει. Τής γυρίζει μόνονάχη τή ράχη καί κάτι μурμουρίζει.

—Τί είπες; Δέ σέ άκουσα.
Τό ρωτά ή σαπουνόφουσα χολισμένη:

—Τί είπα; Α, πώς δέν πρέπει δά νά φουσκώνης κι' έτσι, γιατί υπάρχει φόβος νά...

Δέν έπρόφτασε ν' άποτελειώση, πού ή σαπουνόφουσα είχα σκάσει.

ΟΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ

ΕΝΑ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟ

ΤΟ ΤΑΞΕΙΔΙ

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΚΑΙ ΣΚΙΤΣΑ

στόλου, ο όποιος, μάλιστα, λέγεται ότι έκούρδισε πρὸς τουτο καί δέκα από τίς διακόσιες κιθάρες, οί όποιες κομοϋν κατά τρόπον... ήκιστα καλαισθητικόν τό μουσικόν του δωμάτιον.

Κατά τόν τρόπον αϋτόν τά πάντα ξβαιναν κατ' εϋχήν, μέχρις ότου ένεφανίσθη επί... σκηνής, τό τρομερόν ζήτημα τών ποσοστών.

—Νά πάρουμε έξη έμείς καί τέσσερα ο μαέστρος, είπαν οί συγγραφείς.

—Νά πάρω έξη έγώ καί τέσσερα οί συγγραφείς, είπε ο μαέστρος.

Αί δηλώσεις αϋτές συνεκρούσθησαν, καθώς ήταν έπόμενο, κατά τρόπον... τελεσιδικον καί ή ρήξις έπήλθε σοβαρότατη.

—Δέν γράφω μουσική, δήλωσε ο μαέστρος.

—Μή γράψης, του άπήντησαν οί συγγραφείς.

Η σύντομη αϋτή στιχομυθία, έσημείω-

Η σύμπεθεσάτη πρωταγωνίστρια κ. Σοφία Βερώνη

σε τό τέρμα τής διαμάχης. Οί συγγραφείς άνεμέτρησαν τό άνάστημά των καί τά... ποσοστά καί έτράπησαν πρὸς άνευρεσιν συνθέτου. Κατά τόν τρόπον αϋτόν ή μουσική τής όπερέττας «Ταξειδί στο 'Αλγέρι» συνετέθη από τόν κ. Χρ. Χαϊρόπουλον.

Αϋτά είνε τά κυριώτερα... παρασημακά του έργου, τό όποιο άνέθεσε πρὸ έβδομάδος ο θασος Πέτρος Κυριακού στήν «Αλάμπρα». Καί τώρα άς ρίξουμε μία ματιά στήν όπερέττα.

Η υπόθεσίς της είνε αρκετά πρωτότυπη καί πρὸς παντός δικαιολογεί τούς τρεις τίτλους τούς όποιους είχεν έν άρχή στο μυαλό του ο ένας έκ τών συγγραφέων της. Δηλαδή, καί ταξειδί στο 'Αλγέρι γίνεται καί πλούσιος μπαμπάς υπάρχει καί αλήτικα όνειρα δημιουργούνται.

Μέ λίγα λόγια, ή υπόθεσις έχει ως εξής:

Δυό φίλοι, ο Νίκος (Περδίκης) κι' ο Πέτρος (Κυριακός), παιδιά μέ λαμπρό μέλλον καί λαμπρότερο παρελθόν, αλλά μέ κακό... παρόν, έρωτεύονται τίς δυό κόρες του φαρμακοποιού Καλούμπάρδου (Μ. Φιλιππίδης). Ο φαρμακοποιός αϋτός —ένας από τούς πιό φαιδρούς τύπους τής όπερέττας— λέει ώρσιότατα πράγματα.

Επί παραδείγματι σέ κάποιον πού του ζητάει ένα φάρμακο γιά τά μάτια, του προτείνει νά χρησιμοποιήση μίαν άλοιφή γιά τίς... χιονίστρες.

—Μά θέλω νά τά μάτια, του λέει ο είνος.

Η ύπεροχη κάρτερισα μας κ. Μαρίκα Μαντινείου

ΣΤΟ ΘΕΑΤΡΟ

ΜΟΥΣΙΚΟ ΕΡΓΟ

ΣΤΟ ΑΛΓΕΡΙ

ΤΟΥ Κ. ΔΗΜ. ΓΑΛΕΡΙΔΗ

Κι' ο Καλούμπάρδος άπαντά:

—Βρέ άδερφέ, δοκιμάσε το, κι' άν γίνης καλά, τότε θά πη πώς τό φάρμακο είνε γιά τά μάτια. Άν δέν σέ ώφελήση, τότε θά μείνη φάρμακο γιά τίς χιονίστρες!

Κοντά σ' όλα αϋτά ο Καλούμπάρδος ως πατέρας είνε αϋστηρότατος. Τήν φύλαξι τής τιμής τών δυό κοριτσιών έχει άναθέσει σ' ένα... τρομερό δίκαννο μέ τό όποιο άπειλεί τούς πάντας... Σωστός... Άργος στά ζητήματα τής άρετής ο Καλούμπάρδος, δέν άργεί νά πάση σκατούς καί τούς δυό φίλους, πού πολιορκούν τά παιδιά του. Ο κίνδυνος τών δυό νέων —έξ άφορμής του... δικάννου— είνε μέγιστος, αλλά ή κατάστασις σώζεται μέ μία πρόχειρη δικαιολογία:

—Ηρθαμε νά νοικιάσωμε δώμάτιο, λέει ο Πέτρος.

Ο Καλούμπάρδος πρὸς βεβαίωσιν του πράγματος καλεί τήν σπιτονοικοκυρά (Μ. Μαντινείου) ή όποία καί έρωτεύεται τερασνόβλως τόν Πέτρο. Η στιγμή είνε δύσκολη καί ο Πέτρος αναγκάζεται νά έϋδωσή στίς... παράλογες αξιώσεις τής τρομερής σπιτονοικοκυράς, γιά νά σωθή από τίς άπειλές του φοβερού Άσκληπιάδου.

Έτσι περνάει ή άναμμουπούλα καί οί δυό φίλοι κάθονται σέ μία σκάλα τής πόλης γιά νά ξεκουραστούν. Εκεί ο Πέτρος κοιμάται στά γόνατα του Νίκου.

Ένας άγνωστος τόν ξυπνά άπότομα σέ λίγο. Είνε κάποιος άστυνομικός, πού του άποκαλύπτει πώς είνε γυιός ενός έκατομμυριούχου πού μένει στο 'Αλγέρι.

—Ο πατέρας σου δέν βλέπει τή στιγμή πού θά σέ δη κοντά του, του λέει ο ντέκτιβ.

Ο Πέτρος δέν τόν πιστεύει. Έκείνος του παραδίνει ένα μάτσο... πειστικώτατα χιλάρικα, τά όποια καί έκτελούν τόν προορισμό τους. Σέ λίγο ο Καλούμπάρδος, οί κόρες του, ή σπιτονοικοκυρά, ο Νίκος κι' ο Πέτρος, φεύγουν μέ τήν ιδιόκτητο θαλαμηγό —ή... θαλαμηπόλο, κατά τό διαπραττόμενον σχετικώς καλαμπούρι, του τελευταίου, γιά τό 'Αλγέρι.

Η ύποδοχή πού τούς γίνεται εκεί είνε θερμότητι στο τέλος όμως άποκαλύπτεται ότι ο Πέτρος άλλο παρά γυιός του έκατομμυριούχου είνε καί διώχεται κατά κακόν τρόπον από εκεί. Στο μεταξύ... ξυπνάει πάλι στήν αϋλή του Καλούμπάρδου, άκουμπισμένος στά γόνατα του Νίκου. Μοιραίον έπακόλουθον τής... έγρηγόρσεως αϋτής είνε ή... πτώσις τής αϋλαίας καί έπομένως τό τέλος του έργου.

Οί διάφοροι «έκτελεστές» του έργου, παρουσιάζονται συνεχώς ο ένας καλύτερος από τόν άλλον. Άλημονήτες στιγμές χαρίζει τό παιξιμο του Κυριακού, τόν όποιον εϋστοχώτατα οί συγγραφείς χρη-

«Ανν Μιμόζα, ή Κούλα Νικολαΐδου, ή Άλεξάνδρα Δέλτα. Άρτια καί καλοδεμένα έμφανίστηκαν τά μπαλέτα του κ. Κωνσταντινίδη. Τέλος τά σκηνικά του κ. Άμπελά είνε έντελώς άμνογα.

Καί τώρα δυό λόγια γιά τούς κυρίως...δράστας. Δέν θά ήταν καθόλου ύπερβολή νά λεχθή ότι ή όπερέττα «Ταξειδί στο 'Αλγέρι» είνε ένα από τά καλύτερα μουσικά έργα πού είδαν τό φως στή σκηνή του κλεινού μας άσσεως. Καί ως λιμπρέτο καί ως μουσική είνε κάτι τό πολύ καλό.

Αν τήν τακτικήν του γραψίματος καθάρως έλληνικόν έργον, τήν όποια άκολούθησαν οί συγγραφείς τής όπερέττας «Ταξειδί στο 'Αλγέρι» τήν άκολουθήσουν καί οί άλλοι συνάδελφοί τους, τότε, άσφαλώς, τό θεατρικό είδος τής όπερέττας θά πάρη τή θέσι πού του άξιζει. Άλλοιώς...

Δ. ΓΑΛΕΡΙΔΗΣ

Μικρές σκέψεις

«Ο καλλίτερος τρόπος γιά νά δώσης τέλος σέ μία άγάπη είνε νά ίκανοποιησής τόν πόθο σου.

«Ο έρως μοιάζει μέ τόν πυρετό. Έρχεται καί φεύγει χωρίς νά λαμβάνη καθόλου όπ' όψιν τήν θέλησιν μας.

«Ο έρως είνε σάν τίς έπιδημικές αρρώστειες. Όσο τόν φοβώμαστε, τόσο κινδυνεύουμε.

«Αν δέν είνε κανείς λίγο ζηλιάρης, δέν μπορεί νά είνε έρωτευμένος.

«Στόν έρωτα ή τύχη είνε ή θεία πρόνοια τών γυναικών.

«Η ζωή του άνδρός είνε ή δόξα, ή ζωή τής γυναίκος ο έρως.

«Η γυναίκα πού είσθάνεται ότι είνε χαμένη, άγαπή καλλίτερα.

«Η ζηλεια βασανίζει περισσότερο τίς γυναίκες από τούς άνδρες.

«Οί περισσότερες γυναίκες φαντάζονται ότι άρκει νά άποκτήσουν έναν έρωμένο γιά νά γνωρίσουν τήν άγάπη, όπως καί πολλοί νέοι πιστεύουν ότι άρκει νά γράψουν στίχους γιά νά είνε ποιητής.

Ο λαμπρός ήθοποιός κ. Φώτης Αρ. Γι. Γιουρόπουλος.

Ψάχνοντας στο έγκληματολογικό μουσείο

Η πρωτότυπη στιχουργική τής ελληνικής κάμας!

Τα ποιήματα που γράφονται επάνω σε κάμα. — Μερικά πρωτοφανή τετράστιχα. — Τα συναισθήματα των «κακούργων-ποιητών». — Όπου ο πόνος συγγενεύει με την θηριωδία. — Οι κουμπότρυπες τής ποιήσεως και τής μαχαίρας. — Κατορθώματα και παραλληλισμοί. — Η έξαγωγή των απαραίτητων ηθικών συμπερασμάτων. — Ένα «διδασκικώτατον» πεζογράφημα. — Διαμαρτυρία για τις κοινωνικές αδικίες.

«Ολη γηατρή κηάν σπηνατουν
Ολη πεπεδεμένη
δε θα μου γηάνουν την καρδιά
την πολυπονημένη»

Σμήνη 1907».

Το παραπάνω τετράστιχο δεν ανήκει όπως ίσως πολύ κακώς θα ένοιματε σε κανέναν υπερωμαντικό «νέο ποιητή». Μά ούτε πάλι, εύρεθηκε σε κανέναν τάφο παλιού ευπατρίδη! Το τετράστιχο αυτό, με τα τόσα... καντάρια πόνου, ανήκει σε μια καινούργια σχολή τής ποιήσεώς μας: στην ποίηση τής...κάμας— όπως την ονομάσαμε. Γιατί το υπερωμαντικό αυτό τετράστιχο που θα μπορούσε ασφαλώς να συγκινηση σε άλλες παλαιότερες εποχές άρκετες... δωδεκάδες γυναικείων καρδιών, εινε γραμμένο με... Ιερογλυφικά στοιχεία πάνω σε μία... κουμπότρυπη κάμα!

Μάλιστα, αγαπητοί! Όπως υπάρχουν οι διάφορες σχολές στην ποίησή μας, όπως λ.χ. η φουτουριστική, η συρρεαλιστική, η νεορωμαντική, η έκκεντρικορρωμαντική, η ποιήσις τής... καταστιχοποιήσεως, έτσι υπάρχει και η ποιήσις τής... κάμας! Γιατί όχι; Μήπως δεν εινε ποιήσις αυτή; Εινε! Και πολλές φορές!... ανώτερη από τις άλλες σχολές τόσο σ' εμπνευσι όσο και σε πρωτοτυπία!

Η ποίησις λοιπόν, είτε η ρωμαντική, είτε τής κάμας, εινε πάντα η ίδια ποιήσις. Και στο μόνο που αλλάζει κάπως εινε οι εκπρόσωποι τής. Αντί τής πορφύρας που φορούσαν οι παλαιοί ποιηταί, οι εκπρόσωποι τής ποιήσεως τής κάμας φορούν... κόκκινο ζουνάρι! Άλλα μήπως...πορφυρόχρωμο δεν εινε κι' αυτό;... Κι' αντί μακριών μαλλιών διατηρούν... αφέλειαν, ενίοτε λαδωμένην! Μά και το πλατύγυρο καπέλλο τής εποχής του Παράσχου τ'όχουν αντικαταστήσει απ' το... καβουράκι!

Και τί δεν γράφουν οι... εμπνευσμένοι αυτοί ποιηταί τής... κάμας ή καλύτερα τί... κ α μ ν ο ν τ α ι α π ώ ς γράφουν! Οι στίχοι τους ή κοινώς... «στιχάκια» — όπως τ' αποκαλούν οι ίδιοι — εινε ωραιότατα... φιλοσοφικά εύρηματα. Απολαύστε ένα απ' αυτά:

«Τα πάντα ειναι μάταια
και η ζωή άθλια
στον κόσμο που την κυβερνᾷ
ο φθόνος κι' η κακία!»

Α. Μάρκου 1904».

«Ε, λοιπόν, είχατε φαντασθή ποτέ ότι τον κόσμο τον κυβερνᾷ η κακία και ο φθόνος;!» «Ο «ποιητής» μας αυτός, κλεισμένος 5 ολόκληρα χρόνια στίς φυλάκες τής Αιγίνης, κατάρθωσε να... έννοηση την ματαιότητα του κόσμου και την ανακάλυψη του αυτή την έσκάλασε με 'Ιώθιο υπομονή πάνω στην κάμα του για να μας... φωτίση!

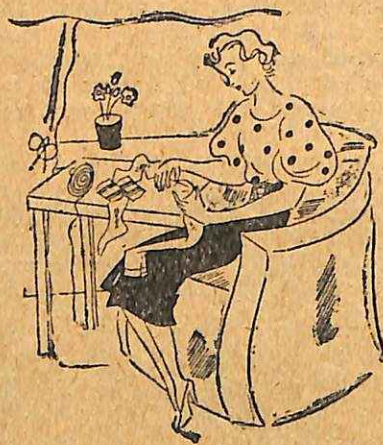
Το έγκληματολογικό Μουσείο έχει μια περίφημη... ποιητική συλλογή μαχαϊριών, ή οποία μας δείχνει την υπομονή μά και τον... ποιητικόν οίστρο των διαφόρων... με-

ρακλήδων έγκληματιών, που θεωρούν «ζήτημα τιμής» το να γράφουν πάνω στην κάμα τους κι' από ένα «στιχάκι». Τα περισσότερα από τα «ποιήματα» αυτά, εινε γραμμένα για την καρδιά τής «σκορδόπιστης». Ακούστε τί λέει ένας απ' την Κάρυστο στην καλή του. Την απειλεί:

«Αν ίσως και με άρνηθης
και κάνεις άλλο τσίρι
εγώ θα σε έκδικηθώ
με τούτο το μαχαίρι!»

Κάρυστος 1931».

Μά χριστιανέ μου, στην εποχή μας— 1931—έδικείται ο κόσμος την άπιστη κατ' τέτοιον οδυνηρό τρόπο; Πάντως ή απειλή εινε... τρομερή κι' ή...

μέλλουσα άπιστη την λαμβάνει υπ' όψιν! Ένας άλλος... νεφεληγερέτης του εγκλήματος γράφει πάνω στην κάμα του τους παρακάτω στίχους, που δείχνουν τον...ίπποτικόν ήρωισμό του και την... μεγαλοψυχία του. Ακούστε τον:

«Αν είστε πέντε φύγτε
αν είστε δέκα έλατε
και μένα το μαχαίρι μου
κανέναν δεν φοβάται!...»

Αντ. Παυλῆς 1913».

Σκεφθήτε ήρωισμός! Τους πέντε δεν...καταδέχεται να τους σφάξη. Θέλει δέκα! Το μαχαίρι του άντεχει για... πολυ-νεκρη μάχη!

Ο ίδιος όμως από την άλλη μεριά τής κάμας του γίνεται απότομα μαλακός, πονετικός, έρωτιάρης. Απευθύνεται τώρα στην καλή του και τής λέει:

Πάρε μαχαίρι δίκιο
και μπηχτο στην καρδιά μου
μά πρόσεξε μην τρυπήθης
γιατί είσαι κεί κυρά μου!...

Ασφαλώς την τόσο ωραία αυτήν ποιητικήν εικόνα θα την έξηλευε και ο ποιητής κ. Κοκόροβιτς ακόμη. Σκεφθήτε ήρωισμός! Τής προτείνει παλληκαρίσια το στήθος του να του μπηξή το μαχαίρι και συγχρόνως με ύφος έρωτιάρικο τής έφιστᾷ την προσοχή μην τύχη και σκοτώση τον... έαυτό της που βρίσκεται στην καρδιά του!...

Ένας άλλος... άριστοτέχνης τής κάμας και του... στίχου χρησιμοποιεί το μαχαίρι του για... προσκλητήριο. Γράφει, λοιπόν,

απευθυνόμενος στην καλή του:

«Έλα αύριο την 18 Αυγούστου 1886.

Κι' από κάτω, για να μην τύχη και τον γελάση στο... ραντεβού που τής όρίζει τής γράφει κι' ένα «στιχάκι» όρκιζόμενος για την αγάπη του:

«Μά την κάμα που βαστώ
στα πέντε δάχτυλά μου
αν ίσως και δεν σ' αγαπώ
«Αχ! Βάχ! Ψυχή μου!»
να μπη μες στην καρδιά μου!...

Τί κάνει τέλος πάντων αυτός ο έρως! Και τον χειρότερον έγκληματία με την σκοτεινότερη ψυχή τον κάνει... ποιητή! Ό... τρυφερός... δράστης του παραπάνω τετράστιχου με την ποιητική του αυτή συλλογή (διάβαζε: κάμα!) έχει ξεμπερδέψει αρκετές δεκάδες συνανθρώπων του!

Νά τώρα και ένας έρωτευμένος παλληκαράς που μας λέει τις νυχτερινές άσολίες του έμμέτρως. Ακούστε τον για να τον... λυπηθήτε:

«Πάντα μεσάνυχτα ξυπνώ
κάθουμαι συλλογιέμαι
τον έρωτα που μ' έρριξε
και σου παραπονιέμαι!»

Τί να του τής;... Τά μεσάνυχτα ένῳ ή φύσις ήσυχάζει αυτός συλλογιέται τον έρωτα του και ξεσπάει δυστυχώς σε... ποιητικόν παραλήρημα!

Ένας άλλος παλληκαράς κάνει τον ήρωικό του άπολογισμό πάνω στο μαχαίρι του:

Τόσες πολλές κουμπότρυπες
ράφτης αν είχα γίνει
δεν θάνοιγα που άνοιξα
με τη μαχαίρα εκείνη!...

Σκεφθήτε... ήρωισμός!... Ούτε οι φραγ' κορράφτες δεν μπορούν να τον συναγωνισθούν σε... κουμπότρυπες! Μπράβο κουράγιο!...

Και τώρα για να τελειώνουμε με την... ποιητική παραγωγή των εκπροσώπων τής ποιήσεως τής κάμας, σᾶς παραθέτομεν ένα... πεζό! Εινε χαραγμένο πάνω σ' ένα μαχαίρι σεβαστό σε μήκος και βάρος. Γράφει λοιπόν όχι ποιήμα αυτή τη φορά, αλλά... κοινωνιολογικό άρθρο! Απολαύστε το:

«Πρός τους πάντας,
«Μη δυνάμενος να εύρω ίχνος δικαιοσύνης παρά τής Δικαιοσύνης τής Έλλάδος, ήναγκάστη να ζητήσω το δικαίον παρά τής Παρθάλλας μαχαίρας. «Όθεν ή ύψιστος αυτή λειτουργός της ανάνδρου δικαιοσύνης, όνόματι Παρθάλλα έχει τον λόγον από σήμερα δια πάντας τους άπιστους και άπιστούντας. Η λειτουργία αυτή έσεται ελικρινής και ούδέποτε θέλει λησμονησθαι. Τα ιερά αυτής καθήκοντα, προς άπονομήν του δικαίου. Μάρτυρος 1917!»

Νά το σχολιάσωμεν; Προτιμούμε να άφήσουμε τα σχόλια και να κλείσουμε το σημειώμα μας εδώ. Εινε τόσο όμως τα άξιωπερίεργα του Έγκληματολογικού Μουσείου, ώστε θα... επανέλθωμε την προσεχ' έβδομάδα!

ΧΡ. ΠΥΡΡΑΣΟΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΒΔΟΜΑΔΑ

ΠΑΙΔΙΣ-ΑΤΛΑΝΤΙΣ

—Κάποια κυρία ώλίσθησεν και κατάγμα υπέστη...
Ο κούσων στην πρωτεύουσαν άφώρητος κατέστη...
Ο Μεταξάς του Κεραυνού του φαίνεται σαν νάνος...
Επήρε τα παπούτσια του στο χέρι ο Μπαλάνος,
Αποδείξας περιτρώνας
—Αχ, βρέ, τον παληομπερμπάντη!—
ότι πράττει φιλοτίμως κάθε πράξι με το γάντι!...

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΤΣΟΓΙΑΣ
ΙΑΤΡΟΣ
ΚΑΙ
ΙΩΑΝΝΙΝΑ

—Οι άρχηγοί ώμίλησαν με ύφος όλοι λαύρον...
Ποσότης εισαγάγεται χρυσών μεγαλοσταύρων...
Εις Πειραιά, έξ Αγγλικών, τετράς άφίχθη πλοίων...
Σκηναί συμβαίνουν κι' έκτροπα εις το Διδασκαλείον,
κι' άνευ περιττών σχολίων
πήρε άέρα το μυαλό τους...
Αλλά θάβρουν κι' οι δασκάλοι κάποτε το δάσκαλό τους!

—Ταχὺ ταξί διεμέλισεν παιδίσκην εις τὰ δύο...
Αθλήτρια έλουοντο γυμναί έν τῷ Σταδίῳ...
Κακίζουν την Κυβέρνησιν πῶς εινε άκαμάτρα...
Το πρόγραμμα του ο Παναγής ανέπτυξε στην Πάτρα,
τους τὰ εἶπε τάτατρα-Πάτρα
και όρθος άπεκοιμήθη,
οὕτω δὲ το παρελθόν του παραδόθηκε στη λήθη!...

—Φαφούτης έρωτόληπτος άπήγαγε μίαν γρατάν...
Οι Αιθίοπες άμύνονται πεισιμῶνας στην Τιγραιά...
Ο Κόντες έπισκέφθηκε την νήσον των Φοιάκων...
Ο Δήμαρχος έγλύστρησεν και τούμπανε εις λάκκον
καθ' όδον —βεβαίως άκων—
και να βγῇ δεν κατορθώνει...
Έχουν γάρ οι λάκκοι βάθος που κι' ο ίδιος δεν πατώνει!...

—Εξ άφορμής των έκλογών ή τάξις άπειλείται...
Συλλέγονται στην γείτονα έπαίται και αλῆται...
Του Ράλλη σῆμα τίθεται στάς έκλογάς «Ροδίτης»
Ν' αυτοκτονήση ρίχτηκε εις Πειραιώτης δύτης,
χάριν τής μνηστῆς του, ήτις
ήτο θῆλυ δίχως τσίπα
Για να κάνει όπως τόσοι στο νερό κι' αυτός μιὰ τρύπα!...

—Τρεῖς μάγκες ξυλοκόπησαν αντίπαλόν των γόνη...
Την γνώμην του εξέθεσεν ο Δήμαρχος ο πρώην...
Ο Βενιζέλος ως άπὼν των έκλογών άπέχει...
Από μηνών στο μέτωπον των Αιθίοπων θρέχει
κι' ό Φρατέλλος δεν άντεχει
να ποιῇ το παλληκάρι
κι' άναγκάζεται άρον-άρον τὰ... θρεμμένα του να πάρη!...

—Στὰ Βόρεια τὰ κλίματα χιών την γῆν καλύπτει...
Ο Μεταξάς ο Κεφαλήν την κεφαλήν του τύπτει...
Με σταφιδωφόμο οι Ρωμηοί την κάνουνε ταρατάσα...
Συνεσταλμένη και δειλή έπρόδωλε στην πιάτσα,
κάθε άνδρὸς πυγμῆς ή φάτσα
θελκτική και μειδιώσα...
Και οι ψῆφοι των Έλλήνων αγοράζονται δσα-δσα!...

—Ο Έρριδ —τηλεγραφου— και πάλιν παραιτείται...
Απ' άκρου εις άκρον με σεισμούς ή χώρα μας δονείται...
Δικό της κόμμα ίδρυσεν και ή κουτοῖ Μαρία...
Οι Αθηναῖοι τὰς όδοὺς φωτίζουν με πυρεῖα...
Απεργουῖν και τὰ κουρεῖα,
κι' οι καλφάδες οι καυμένοι
για μαλλι πηγαίνουν όλοι μά θα φύγουν... κουρεμένοι!...

Ο ΣΠΗΚΕΡ

Κυπρια

ΜΕΤΡΟΠΟΛΙΤΑΝ

Φίλμ που «γυρίζονται»...

ΕΡΓΑ ΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ

μας δοθή ή εύκαιρία να θαυμάσωμε τὸ μουσικὸν αὐτὸ ἀριστούργημα καὶ ν' ἀκούσωμε τὴ θεία φωνὴ τοῦ Λῶρενς Τίμπεττ τοῦ βαρυτόνου, γιὰ τὸν ὁποῖον ὑπερηφανεύεται ὁλόκληρος ἡ Ἀμερικὴ.

ΤΟ ΣΕΝΑΡΙΟ ΜΕ ΔΥΟ ΛΟΓΙΑ

Ἀπογοητευμένος, κουρασμένος ἀπὸ

Ἡ νέα καλλιτέχνης τοῦ κινηματογράφου Μίτσι Στόβ, στὸ φιλμ «Μυστήριον Ἐρωτος».

τὰ τουρνέ του στὶς ἐπαρχίες ὁ Λῶρενς Τίμπεττ, ἓνας τραγουδιστὴς μὲ περίφημη φωνὴ πού τὸν ἔχουν ὅμως παραγνωρίσει οἱ θεατρώνοι, ἀποφασίζει νὰ τὰ παίξῃ ὅλα γιὰ ὅλα καὶ δέχεται νὰ τραγουδήσῃ ἓνα θάσσο πού ἔχει ὡς πριμαντόνα τὴν Ἀλὶς Μπράντυ, μιὰ δύστροπη καὶ ἐγωίστρια γυναίκα, πού νομίζει πὼς ἔχει τὴν ὀραϊότερη φωνὴ τοῦ κόσμου.

Αὐτὴ, χάρις στὸ βαλάντιο ἑνὸς πλουσίου φίλου της, κάνει ὅ,τι θέλει στὸ θέατρο, διορίζει καὶ παύει ἡθοποιούς, κανονίζει τὸ ρεπερτόριο καὶ δίνει τὴ γνώμη της χωρὶς νὰ τὴς τὴν ζητήσουν, σὲ κάθε εἶδους ζήτημα.

Ὁ Τίμπεττ τὴς ἀρέσει. Εὐρίσκει τὴν εύκαιρία νὰ τοῦ ἐκδηλώσῃ τὰ αἰσθηματὰ της ἀλλὰ γίνεται ἔξω φρενῶν ὅταν ἀντιλαμβάνεται πὼς ὁ νεαρὸς τενόρος δὲν ἀνταποκρίνεται σ' αὐτὰ. Ἐπειδὴ ἐσυνήθισε νὰ πραγματοποιεῖ κάθε τὴς ἐπιθυμία καὶ τὴς καπρίτσιο, δὲν μπορεῖ νὰ ὑποφέρει τὴν προσβολὴ αὐτὴ πού τὴς ἔγινε.

Ἡ θύελλα ξεσπᾷ ὅταν ἡ Μπράντυ ἀνακαλύπτει πὼς ὁ Τίμπεττ εἶνε ἐρωτευμένος μὲ τὴν ὀμορφὴ Βιρτζίνια Μπρούς, τὴν κόρη ἑνὸς πλουσιωτάτου τραπεζίτου ἡ ὁποία ἐργάζεται ὡς τραγουδίστρια στὸ θάσσο ἀπὸ ἀγάπῃ πρὸς τὴν τέχνην. Ἀπειλεῖ τοὺς πάντας καὶ τὰ πάντα, δημιουργεῖ μιὰ φοβερὴ σκηνὴ καὶ φεύγει ἀπὸ τὸ θάσσο.

Ὁ Τίμπεττ προσπαθεῖ νὰ σώσῃ τὴν κατάσταση ἀλλὰ ἀποτυγχάνει. Χρήματα δὲν ὑπάρχουν στὸ ταμεῖο, τὸ προσωπικὸν ζητεῖ νὰ πληρωθῇ καὶ πριμαντόνα ἱκανὴ πού νὰ ξέρῃ τὸ ρόλο ἀδύνατο νὰ βρεθῇ. Στὴν κρίσιμη αὐτὴ στιγμὴ ἐμφανίζεται ὁ ἀπὸ μηχανῆς θεός· ἡ Βιρτζίνια Μπρούς. Προσφέρεται νὰ πληρώσῃ ὅλα τὰ ἔξοδα καὶ ἀναλαμβάνει αὐτὴ νὰ παίξῃ τὸν ρόλον τὴς πρωταγωνίστριας. Τὰ πράγματα διορθώνονται καὶ τὸ φιλμ τελειώνει, μὲ τὴν ἀποθέωσιν τῶν ἡρώων μας ἀπὸ ἑνθουσιῶδες κοινόν.

ΒΙΩΝ ΠΑΠ.

ΤΙ ΔΕΝ ΚΑΜΟΥΝ ΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ

— Ἡ Νόρμα Σήρερ δὲν κλειδώνει ποτὲ τὴν πόρτα τοῦ δωματίου της, ὅχι μόνον ἀπὸ μανία «κλεπτοφοβίας», ἀλλὰ καὶ ἀπὸ πρόληψιν μήπως κλεισθῇ τὴν εὐτυχία της!...

— Ἡ Μαρλένε Ντήτριχ δὲν τρώει ποτὲ τὶς πατάτες γιὰτί-λοχυρίζεται-τὶς φέρουν γρουσουζιά.

— Ἡ Γκρέτα Γκάρμπο δὲν μπαίνει ποτὲ σὲ αὐτοκίνητο ὅταν πρόκειται νὰ πάῃ στὸ στούντιο γιὰ τὸ γύρισμα μιᾶς ταινίας

Ζευγάρι

...καὶ μικρὲς εἰδήσεις

ΤΟΥ... ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

της. Προτιμᾷ νὰ πάῃ μὲ τὰ πόδια, γιὰτί ἀλλίως τὴς φέρνει γρουσουζιά.

— Ὁ Μπουαγιέ δὲν γυρίζει ποτὲ ἀμέσως μόλις βγῇ, στὸ σπίτι του, ἔστω καὶ ἂν λησμονήσῃ νὰ πάρῃ μαζί του τὸ πορτοφόλι του.

— Ὁ Σαρλώ δὲν ἀγγίζει ποτὲ ξύλο, ὅταν πρόκειται νὰ πάῃ νὰ πληρωθῇ ἀπὸ καμμιὰ ἐταιρία!...

ΕΡΓΑ ΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ ΤΗΣ ΝΗΤΡΙΧ

Ξέρετε πὼς περνᾷ τὴν ζωὴ της ἡ γοητευτικὴ στάρ τοῦ Χόλλυγουντ Μαρλένε Ντήτριχ, ἡ γυναίκα πού κατέκτησε τὸ παγκόσμιον κινηματογραφικὸ κοινόν, μέσα σὲ δύο χρόνια;

Ἡ Νήτριχ, προτοῦ ἀρχίσῃ τὸ γύρισμα μιᾶς ταινίας, κοιμάται συνεχῶς ἐπὶ δύο μερόνυχτα γιὰ νὰ νάνε ξεκούραστη.

Τὶς ἄλλες μέρες:

Ξυπνᾷ στὶς 11 τὸ πρωί, κάνει τὸ μπάνιο της, ἕναν ἐλαφρὸ περίπατο καὶ τρώει τὸ μεσημέρι.

Τὸ ἀπόγευμα προτιμᾷ νὰ πάῃ λίγο ἱπποπόσια ἢ ποδήλατο καὶ πρὸς τὸ βραδάκι παίει σ' ἓνα ἐστιατόριο καὶ τρώει καλὰ!

Μετὰ ἐπιστρέφει σπύτι, νύνεται γιὰ τὸ βράδυ καὶ ξεκινᾷ γιὰ διάφορες κοσμικὲς συγκεντρώσεις. Ἐπιστρέφει ἀργὰ τὰ μερόνυχτα σπύτι καὶ τὸ ρίχνει στὸν ὕπνο.

Ἀγαπᾷ πολὺ τὴν μελέτη, τὸ ραδιόφωνο καὶ τὰ παιδιὰ. Περισσότερο ὅμως ἀπ' ὅλα τὸν κινηματογράφο, γιὰ τὸν ὁποῖο θυσιάζει τὶς περισσότερες ὥρες τὴς ἡμέρας της.

Η ΑΝΝΑΜΠΕΛΑ, ΑΠΙΣΤΗ ΣΥΖΥΓΟΣ;

Ἐνα νέο σκάνδαλο ἦρθε νὰ ταραξῇ τὴν ἡσυχὴ ἀτμοσφαῖρα τὴς γαλλικῆς πρωτεύουσας. Ἡ Ἀνναμπέλα ἐφωρώθη ἀπιστοῦσα πρὸς τὸν νῦν σύζυγόν της Ζάν Μυρά... Καὶ ξέρετε μὲ ποιόν; Μὲ τὸν συμπαίκτη της Ρολλάν Τουταίν!

Τὰ πράγματα ἔχουν ὡς ἑξῆς: Ἡ Ἀνναμπέλα πρωταγωνιστεῖ στὴν νέα ταινία «Παραμονὴ μάχης», μὲ συμπαίκτη τὸν ἀνταρθέστατο ζέν-πρεμιέ Ρολλάν Τουταίν. Ἡ ταινία ἔχει ἓνα πλῆθος ἀπὸ ἐρωτικὰ σκηνές. Ἰδίως μεταξὺ τὴς Ἀνναμπέλας καὶ τοῦ Ρολλάν Τουταίν. Λοιπόν, αὐτὲς οἱ σκηνὲς χαρακτηρίστηκαν ἀπὸ τοὺς διαφόρους συναδέλφους ὡς ἐξαιρετικὰ τολμηρὰ καὶ μάλιστα, ἡ ἀναπαράστασις τους ἀπὸ τοὺς δύο πρωταγωνιστὰς ὡς σκανδαλώδης!...

Εἶνε γεγονός ὅτι οἱ

παράλεγαν καὶ ὅτι ἐπεδιώκετο μὲ κάθε τρόπο νὰ δημιουργηθῇ σκάνδαλο εἰς βάρος τῶν δύο συζύγων ἢ μᾶλλον «τοῦ πιὸ ἀγαπημένου κινηματογραφικοῦ ἀνδρὸς γυνου» τὴς Γαλλίας.

Ἡ Ἀνναμπέλα ὅταν μυρίστηκε τὴν ὑ-

Ἡ Σάλλυ Μόσεν τὴς «Παραμονὴ μάχης», ὅπως ἐμφανίζεται στὸ ἔργο «Μελαγχρονὴ Ἀφροδίτη».

πόθεσι, ὅχι μόνον δὲν λιγώσαμε τὴν θερμότητά της ἀπέναντι τοῦ συμπαίκτου της, ἀλλὰ ἔγινε ἀδυσχικώτερη, πρὸς γενικὴν ἀγανάκτησιν...

Εἰδοποιήθηκε καταλλήλως ὁ σύζυγος, ὁ ὁποῖος ὅμως, ἀγρόν ἀγόρασε. Δὲν ἔδωσε καμμιὰ σημασία! Καμμιὰ ἀπολύτως...

Ἀλλὰ τί συνέβαινε, ἐπὶ τέλους; Ἀπλούστατα, ἡ Ἀνναμπέλα καὶ ὁ Ζάν Μυρά ἦσαν τόσο συνηθισμένοι μὲ τὰ κουτσομπολιά, τὶς κακογλωσσίες καὶ τὶς «διαβολές» τοῦ κόσμου, πού ἔβλεπαν καθημερινῶς, ὥστε δὲν ἔδιναν καμμιὰ πλέον σημασία.

ΜΙΚΡΑ ΝΕΑ ΑΠ' ΤΑ ΣΤΟΥΝΤΙΟ

— Μία νέα Γαλλίδα στάρ κάνει τὴν ἐμφάνισιν της στὸ πλάι τὴς Ἐντβίλ Φεγιέρ, στὴν νέα ταινία «Λουκρητία Βοργία», πού γυρίζεται κατ' αὐτὰς στὸ Παρίσι.

— Στὴν Πράγα τελειώνει τὸ γύρισμα μιᾶς νέας ταινίας τοῦ Ζυλιέν Ντυβιέ μὲ τὸν τίτλο «Λεγκόλεμ». Ἡ ὑπόθεσις τὴς ταινίας εἶνε παρμένη ἀπὸ ἓναν παλὸν ἰσραηλιτικὸ θρύλο. Συμπαίξουν ἡ Ζερμαίν Ὡσσὲ καὶ ὁ Χάρου Μπάρ.

— Ἡ Μύριαμ Χόπκινς καὶ ὁ Ἐντουαρντ Ρόμπινσον, πρωταγωνιστοῦν στὴν νέα ταινία «Μία πόλις χωρὶς νόμους», ἓνα δυνατὸ ἔργο, ὅπου καυτηριάζονται τὰ μεγάλα ἀνθρώπινα πάθη, χαρτοπαίγνιο, χρήμα καὶ ἔρως.

— Γυρίζεται σὲ ταινία ἡ γνωστὴ ὀπερέττα τῶν Ντυβερνούα, Μπάρντ καὶ Μορέττι «Ἀδελφὴ Ὁρτανσία», πού γνώρισε στὸ θέατρο ἓνα τεράστιο σουζέ. Σκηνοθέτης ὁ Ρενέ Γκισσάρ.

Εἶνε ἡ ἱστορία δύο ἀδελφῶν πού χάρις σ' ἓνα χορευτικὸ νούμερο, τὸ ὁποῖον ἐκτελοῦν στὸ θέατρο, ἀποκτοῦν ἀπότομα τεράστια δημοτικότητα καὶ δόξα. Τὸν πρωταγωνιστοῦντα ρόλο κατέχει ἡ χαριτωμένη Μὲγκ Λεμονιέ, πού ὑποδύεται τὸν διπλὸ ρόλο τῶν δύο ἀδελφῶν.

— Ἐνα νέο ἀγγλικὸ φιλμ ἐτοιμάζεται μὲ τὸν τίτλο «Φαντασμαγορία». Πρόκειται περὶ ἑνὸς φιλμ μὲ μιὰ καταπληκτικὴ ὑπόθεσι.

— Ἐνα νέο φιλμ μεγάλης ὁλκῆς ἐτοιμάζεται στὸ Παρίσι, μὲ τὸν τίτλο: «Σαμπὼν». Πρωταγωνιστοῦν οἱ ἄσσοι τὴς γαλλικῆς ὁδὸνης Χάρρυ Μπάρ καὶ Γκάμπυ Μορλαί.

— Στὸ Χόλλυγουντ ἀπγορεύθη διὰ νόμου ἡ παραμονὴ τῶν καλλιτεχνῶν πλησίον τῶν στούντιο, καθότι ἐξηκριβώθη ὅτι πολλοὶ ἀπὸ αὐτοὺς ἐπρόδιδαν τὰ μυστικὰ των.

Η πρωτότυπη έκδίκησι τῆς Μόνας

Ο ρεπόρτερ Χάρρυ Γκούντ συνωμιλοῦσε ἐπὶ μισή ὥρα μετὰ τὴν χορεύτρια Μόνα Ντῆερ. Ἐξαντλοῦσε ὅλη τὴν πειστικότητά του γιὰ νὰ πάρῃ τὴν συγκατάθεσίν της στὸ ὄραϊο τοῦ σχεδίου.

—Μὴ νομίζετε, δεσποινίς, ὅτι θὰ κάνουν κακὴ ἐντύπωσι οἱ φαντασιώδεις ἱστορίες πού θὰ δημοσιεύω γιὰ σᾶς. Οἱ φίλοι σας γνωρίζουν τὸν χαρακτήρα σας. Τὸ κοινόν; μὴ! Οὔτε νὰ σᾶς μέλῃ γι' αὐτό! Εἶνε ἓνα κοπάδι χῆνες πού ἀνοίγουν τὸ στόμα μόνο ὅταν τὶς πλησίασῃ κανεὶς. Ἄς τις πλησιάσωμε, λοιπόν, ἀφοῦ εἶνε ἀβλαβεῖς!

—Ναί, ἀλλὰ ἀνοίγουν τὸ στόμα!
—Δὲν θαρῶθε! Θὰ τρέχουν νὰ σᾶς βλέπουν, θὰ μιλοῦνε γιὰ σᾶς, θὰ κακογλωσσούν! Ἀλλὰ κατὰ θάθος, δὲν θὰ πιστεύουν οὔτε τὰ μισὰ ἀπὸ κείνα πού θὰ λέγουν.

Ἡ Μόνα Ντῆερ ἀπηύδῃσε.
—Σᾶς ἀφίνω ἐλεύθερο νὰ γράψετε ὅ,τι θέλετε γιὰ μένα, κύριε Χάρρυ. Ἀλλὰ σᾶς παρακαλῶ νὰ κρατήσετε κάποιον μέτρο...

—Μὴν ἀνησυχίτε, δεσποινίς. Σὲ λίγο καιρὸ θὰ ἴδῃτε τοὺς διευθυντὰς τῶν θεάτρων νὰ περιμένουν ξῶ ἀπὸ τὸ δωμάτιό σας μετὰ τὰ συμβόλαια στὰ χέρια!

Καὶ ὁ ρεπόρτερ Χάρρυ Γκούντ ἐδημοσίεψε κάθε τόσο, τὰ πιδ ἀφάνταστα πράγματα γιὰ τὸν χαρακτήρα, τὰ καπρίτσια καὶ τὴν ἰδιωτικὴ ζωὴ τῆς χορευτρίας Μόνας Ντῆερ.

Σὲ τρεῖς μῆνες, ἡ ἀφανὴς χορευτριούλα ἔγινε πασίγνωστος. Ὁ κόσμος μιλοῦσε γι' αὐτήν, ἐπέκρινε ποικιλοτρόπως τὶς τολμῆρες πράξεις της... καὶ ἔτρεχε νὰ τὴν δῇ στὸ θέατρο.

Σὲ δύο χρόνια, ἡ Μόνα, —ἔστι τὴν ὠνόμαζε πλέον τὸ κοινόν— ἦτο περιζήτητος στοὺς θεατρικοὺς κύκλους. Οἱ διευθυνταὶ τὴν διεξεδίκουν προσφέροντες μεγάλους μισθοὺς: ἔξυρτε τί σημαίνει ἡ ἀφαίρεσις τοῦ ἐπιθέτου μιάς ἀρτίστας; Δὲν ὑπάρχει πλέον Μόνα Ντῆερ. Ὑπῆρχε Μόνα! Δηλαδή μιά χορεύτρια δημοφιλῆς, μιά χορεύτρια πού εἶχε τὴν ἀποκλειστικὴν προτίμησιν τοῦ Λαοῦ.

Καὶ ὁ Χάρρυ Γκούντ διαρκῶς δημοσίευε γι' αὐτήν —εἰς θάρος της, θέβαια, ἀλλὰ πρὸς μεγάλην ὠφέλειαν ἀμφοτέρων...

Μιά μέρα —ἦταν Παρασκευὴ— περνώντας ἀπ' τὸ σπιτί της σταμάτησε μιά στιγμή γιὰ νὰ ἀνταλλάξῃ δύο λόγια μαζί της.

Ἡ Μόνα ἦταν κάπως κακοδιάθετη. Τοῦ προσέφερε τοῖς κ' ἐκάπνισαν δύο - τρία τσιγάρα.

—Ξέρεις, Μόνα, εἶπε μιά στιγμή ὁ Χάρρυ, αὐτὸς ὁ αἰδεσιμώτατος Ἐντουαρντ Τζόνς, ἐξακολουθεῖ νὰ καταφέρεται ἐναντίον σου κάθε κήρυγμά του!

—Ἄ, τὸ κτήνος!

—Μὴ τοῦ κρατᾷς κάκια, γιατί γίνεται, ἀβελᾶ, ὁ καλύτερος διαφημιστὴς σου. Τοῦλάχιστον οἱ μισοὶ ἀπὸ τοὺς θεοσεβεῖς ἀκροατὰς του, ἔρχονται νὰ σὲ δοῦν στὸ θέατρο μόνις ἀκούσουν αὐτὰ πού λέγει γιὰ σένα.

—Ἄν πῆγαινα νὰ τὸν ἀκούσω μιά μέρα;

—Τί ἰδέα! Οὔτε νὰ τὸ σκέπτεσαι καν!
—Μπᾶ, καὶ γιατί;
—Λένε ὅτι σὲ κατηγορεῖ τρομερά, ὑπερβάλλων ὅσο μπορεῖ ἐκεῖνο πού διαβάζει ἰσὺ σένα στὸν τύπο!

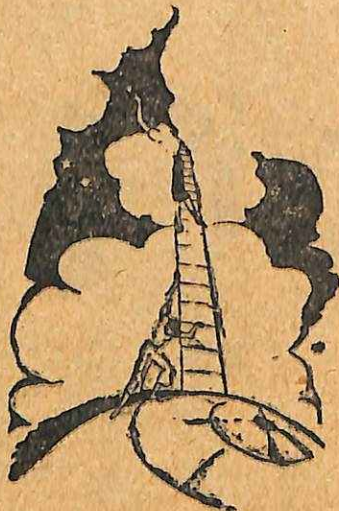
—Ἐ, τότε, πρέπει νὰ πάω ἀφεύκτως νὰ τὸν ἀκούσω! Ἄ! θυμήθηκα! Σήμερα εἶνε Παρασκευὴ! Τὸ θράδυ, στὰς ἑπτὰ, ὁ αἰδ. Ἐντουαρντ Τζόνς κηρύττει τὸν θεῖον λόγον στὴν Μητρόπολιν τῆς πλατείας Βικτωρίας! Εἶνε ἡ ὥρα ἔξ! Ἐχομε τὸν ἀπαιτούμενο καιρὸ.

—Εἴσαι τρελλή, Μόνα; Τί γυρεύεις ἐσὺ σὲ τέτοια μέρη;

—Θὰ πάω! Ὁ πάω! φώναζε μετὰ πείσματος ἡ χορεύτρια... Ἄν θέλῃς νὰ με συνοδεύσῃς, καλὰ. Ἀλλοιῶς, θὰ πάω μόνη!

Μετὰ τρία τέταρτα τῆς ὥρας, τὸ αὐτοκίνητο τῆς Μόνας σταματοῦσε σὲ μιά πόροδο τῆς πλατείας Βικτωρίας. Ἡ Μόνα μαυροφορεμένη, ἔτσι εἶχε ἀπαιτήσει ὁ Χάρρυ, ἐμπαινε σὲ λίγο στὴν Μητρόπολιν, συνοδευομένη ἀπ' αὐτόν.

Δὲν ἀργοποροῦμε στὰ λόγια τοῦ αἰδεσιμωτάτου Ἐντουαρντ Τζόνς. Ἀλλὰ ὁ

διάσημος ἱεροκήρυξ, παρασυρθεὶς ἀπὸ τὸ χριστιανικὸν πνεῦμα του, ἀκράτητος στὴν ἐπιθυμίαν του, ὅπως σῶσθι τὸ πλῆθος ἀπὸ τὴν ἡθικὴν κατάρτισιν, ἐξεφράσθη μετὸ σὴν δριμύτητα ἐναντίον τῶν κακοποιῶν θηλυκῶν στοιχείων, ἰδιαίτερως ἐναντίον τῆς πολυθρλήτου Μόνας, ὥστε ὅταν ἐτελείωσε τὸ κήρυγμα, ἡ Μόνα, ἀμίλητη, ὠχρά, ἀρρωστή πιά στηρίχθηκε στὸ θραχίονα τοῦ Χάρρυ γιὰ νὰ φθάσῃ ἕως τὸ αὐτοκίνητό της.

ΑΛΛΗΛΕΓΤΥΗ

Ἐνας κουτσὸς περνώντας μπροστὰ ἀπὸ ἓναν ὁμοιοπαθὴ τοῦ ζητιάνου τοῦ ρίχνει ἓνα εἰκοσάρικο.

—Εὐχαριστῶ κύριε... Νὰ συχωρεθοῦν τὰ πεθαμένα σου. Μετὰ τὰ χρήματα αὐτὰ θὰ πάρω ψωμὶ στὰ φτωχὰ μου παιδάκια.

Ὁ κουτσὸς κύριος συγκινηθεὶς τοῦ δίνει καὶ ἄλλο νόμισμα.

—Σὲ λυποῦμαι, καὶ μένε μου, τοῦ λέει, γιατί μόνο ἐγὼ πού εἰμαι κουτσὸς νοιώθω τὸν πόνο σου...

Κι' ὁ ἐπαίτης μονολογῶν:
—Ἄν μάθαινες ὅτι τὸ πόδι μου τὸ ἔχω διπλωμένο, θὰ μ' ἔκανες ἀπὸ τὸ ξύλο πραγματικά... συνάδελφέ σου!...

Ὁ ρεπόρτερ, καταλαβαίνοντας τὴν λεπτότητα τῆς καταστάσεως, ἔμεινε σιωπηλός, ἐπιφυλασσόμενος νὰ ζητήσῃ συγγνώμην ἀπὸ τὴν νέα ἀργότερα.
Ἡ Μόνα ἔμεινε κλεισμένη σπῖτι ἐπὶ μιά ὁλόκληρη ἐβδομάδα. Ἀρνήθηκε νὰ δεχθῇ οἰονόηποτε ἐπισκέπτῃ καὶ αὐτὸν τὸν Χάρρυ ἀκόμη! Ἐλεψε ἀπὸ τὸ θέατρο, καὶ ὁ διευθυντὴς του τραβούσε τὰ μαλλιά του.

Στὸ τέλος τῆς ἐβδομάδος προσεκάλεσε τὸν Χάρρυ. Δὲν τοῦ ἔδωσε καιρὸ νὰ τῆς ζητήσῃ συγγνώμην διὰ τὸ κακὸ πού τῆς εἶχε κάνει μετὰ τὰς δημοσιεύσεις του.

—Χάρρυ, τοῦ εἶπε μετὰ τόνο σταθερό. Ἀπὸ αὐριο θὰ ἀρχίσῃς νὰ δημοσιεύῃς τὰ χεῖριστά γιὰ μένα. Ἀκούς; Τὰ χεῖριστά! Ὅ,τι μπορεῖς, ὅ,τι γεννᾷ ἡ φαντασία σου! Ἄν ὑστερήσῃς, θὰ πάρω ἄλλον ρεπόρτερ! Κατάλαβες; Ἀυριο ξαναπαίζω στὸ θέατρο!

Ἡ Μόνα Ντῆερ — ἡ Μόνα, μάλλον, ἦταν ὡς τώρα, στόχος τῆς κακολογίας τοῦ κοινού... πού ἔτρεχε νὰ τὴν ἴδῃ.

Ἀπὸ τὴν ἄλλη ὁμῶς ἡμέρα κατήντησε σκάνδαλον! Κολοσσαῖον σκάνδαλον! Ὁ κόσμος τὴν ἐθαύμαζε ἀκόμη πιδ πολὺ, οἱ διευθυνταὶ τῆς ἔδιδαν πολὺ καλυτέρους μισθοὺς!

Ἐξαφνα, μετὰ δύο μῆνες, ὁ Χάρρυ, πού περνοῦσε ἀπὸ τὸ σπῖτι νὰ τὴν ἴδῃ, ἔμαθε ἀπὸ τὴν ὀδυρομένη καμαριέρα της, ὅτι ἡ χορεύτρια πέθανε τὴν νύκτα, ἔτσι ἀπρόοπτα, ὕστερα ἀπὸ μιά αἱμορραγία, ὅπως εἶπε ὁ γιατρός.

Ὁ Χάρρυ ἔτρεξε στὸ σπῖτι τοῦ γιατροῦ. —Τί νὰ σοῦ πῶ, φίλε μου, τοῦ εἶπε ὁ γιατρός. Ἡ Μόνα, ἀσφαλῶς κατόπιν μεγάλης συγχύσεως, εἶχε προσβληθῇ ἀπὸ αἱμορραγίας πρὸ δύο μηνῶν. Τῆς εἶχα ἀπαγορεύσει νὰ ξαναπαίξῃ στὸ θέατρο. Τῆς εἶχα πῇ ὅτι ἂν ἔπαιζε θὰ πέθαινε μετὰ σὲ τρεῖς μῆνες! Δὲν μ' ἀκούει! Τί τρέλλα!

Πέρασε μιά ὁδομάδα, ὁ Χάρρυ, ὕστερ ἀπ' τὴν θλίψιν πού τοῦ εἶχε προσεγγίσει ὁ πρόωρος θάνατος μιάς καλῆς φίλης του, ξανάπεφτε στὴ θύελλα τῆς δουλείας.

Καθισμένος στὸ γραφεῖο του, ἐφεύλιζε τὶς ἐφημερίδας γιὰ νὰ πάρῃ μιά ἰδέα γιὰ τὸ θραδυνὸν ἄρθρο του. Ἐνας τίτλος, γραμμένος μετὰ μεγάλα γράμματα, ἐπέρε τὴν προσοχή του. Διάβασε:

Η ΔΙΑΘΗΚΗ ΤΗΣ ΜΟΝΑΣ

«Ἡ διαθήκη τῆς διασήμου χορευτρίας Μόνας ἠννόχη χθές. Ἀφίνει ὅλη τὴν περιουσίαν της στὸν ἀγαπητὸ ἑραστή της αἰδεσιμωτάτου Ἐντουαρντ Τζόνς».

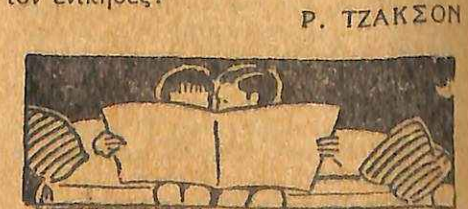
Οἱ ἐνορίται τῆς Μητροπόλεως τῆς πλατείας Βικτωρίας, πληροφορηθέντες τὸ γεγονός, ὥρμησαν στὸ γραφεῖο τοῦ ἱεροκήρυκος καὶ ἔσπασαν διὰ λίθων τοὺς ὑλοπίνακας, ἀπαιτοῦντες τὴν ἄμεσον παῖσιν τοῦ συγγενοῦ ὑποκριτοῦ καὶ ἀναιδούς παστορος. Ὁ Ἐντουαρντ Τζόνς ἐπαύθη, διαμαρτύρεται διὰ τὴν ἀθωότητά του, ὀρκίζεται, ἐπικαλεῖται — ἀρνείται νὰ δεχθῇ τὴν κληρονομίαν τῆς ἐρωμένης του.

Κληρονομίαν ἡ ὁποία τοῦ χαρίζεῖ 10.000 λίρες καὶ τὸν καταστρέφει γιὰ πάντα!

Ὁ Χάρρυ Γκούντ ἀφῆσε τὴν ἐφημερίδα στὸ τραπέζι του καὶ μουρμούρισε χαμογελώντας:

—Μπράβο, Μόνα! Σὲ σκότωσε, ἀλλὰ τὸν ἐνίκησες!

Ρ. ΤΖΑΚΣΟΝ

Ἔνα ἀριστουργήματα

Ἡ Κυρία τῆς «Κυανῆς Ἀκτῆς» Τῆς διασήμου συγγραφέως Μοῦρα

Μαζεμένη σὲ μιά γωνιά στὸ βαγόνι, ἔκρυβα προσεκτικὰ τὰ λόγια τοὺς κανόνες τὴν κοιμισμένη. Τὸ τραῖνο τοῦ Μόντε Κάρλο —τὸ περίφημο «Μπλε τραῖνο» — ἔτρεχε ἀνάμεσα ἀπὸ ἐλαιῶνες κι' ἀνθοπαρμένους κάμπους ἀφίνοντας ἀριστερὰ τὴν λουλακίαν θάλασσα πού χαμογελοῦσε κάτω ἀπὸ τὶς ἀχτίδες τοῦ χειμωνιάτιου ἡλίου.

Δὲν εἶπε οὔτε λέξι, ἔλεγεν ὁ ἕνας. Ὅταν «πὸνταρε» καὶ τὴν τελευταία τῆς ἄρκα, σήκώθηκε, περίμενε ν' ἀναγγεῖν ὁ γκρουπιέρης τὸν ἀριθμὸ κι' ἀπομακρύνθηκε ψιθυρίζοντας γαλλικά: «Ὅλα τὰ τελειώσανε». Τότε ἔπαυσα νὰ παίζω γιὰ νὰ τὴν ἀκολουθήσω. Στὸ κατ'ὀφθαλμὸν τοῦ Καζίνου βρήκα τὸ θάρρος νὰ τὴν σταματήσω καὶ νὰ τὴν χαιρετήσω. Μ' ἔκρινε χαμογελῶντας καὶ μ' ἀκούσε.

—Ὅστε δὲν ξέρει λέξι ἰταλικά;
—Φαίνεται. Γι' αὐτὸ ἔφιαξα κι' ἐγὼ μόλις μὴν μιά ἱστορία γιὰ τὴν ζωὴ της. Δὲν ξέρω ἂν εἶνε ἀληθινὴ ἢ ὄχι. Πάντως εἶνε μιά ἱστορία πού στὸ θάθος μετὰ ἱκανοποιεῖ. Τὴν συνώδευσά ὕστερα στὸ ξενοδοχεῖο πού ἔμεινε, ἐφρόντισα νὰ ἐτοιμασοῦν οἱ ἀποσκευές της —ἡ μοναδικὴ θερμάτινη βαλιτσούλα πού βλέπετε στὸ βύκι μετὰ τὸ «ενεσεῖρ» — τῆς ἐπλήρωσα τὸν λογαριασμὸ καὶ τῆς πρότεινα, μετὰ τὰς γαλλικάς πού ξέρω, νὰ μ' ἀκολουθήσῃ. Ἦλθε μαζί μου. Αὐτὸ εἶνε ὅλο.

Κρυφοκύτταξα τὴν γυναῖκα πού εἶχε κάσει τὰ πάντα στὴν ρουλέττα καὶ γιὰ τὴν ὁποῖαν μιλοῦσαν οἱ δύο φίλοι. Ἦταν ἡλίθια, κομψή, μετ' ὀραϊότατα μάτια, μ' ἓνα συμπαθητικὸ καὶ γιομάτο μελαγχολία πρόσωπο καὶ μετὰ μιά ἑκφρασίαν ἡγεμονικῆς ἀσφαλείας γιὰ ὅλα. Φαινότανε πὼς ἦταν ἕνη καὶ σοῦδινε νὰ καταλάβῃς πὼς ἦταν πλασμένη γιὰ περιπέτεια, ἱκανὴ γιὰ ἔρωτα, ἱκανὴ γιὰ θυσίαν —ἕνας τύπος ἀπ' ἐκείνους πού μποροῦν νὰ τινάξουν τὰ μυαλά τους στὸ δωμάτιο ἑνὸς ξενοδοχείου.

—Εἶσθε κουρασμένη; Θὰ φθάσουμε σὲ 7 ὥρες.

Ἐκεῖνη σήκωσε τότε τὰ μεγάλα τῆς μάτια στὸ πρόσωπο τοῦ ἀνθρώπου πού τὴν εἶχε πάρει μαζί του ὅπως παίρνει καθεὶς ἓνα πακέτο γιὰ τὸ σπῖτι του καὶ τοῦ χαμογέλασε μ' ἓνα χαμόγελο πού μπόρσε νὰ μεταφρασθῇ μ' αὐτὰ τὰ λόγια: «Ὁχι, εὐχαριστῶ» δὲν εἰμαι οὔτε κουρασμένη, οὔτε ξεκούραστη. Δὲν ὑπάρχω.

Ὁ ἄλλος φίλος πού ἀνέβηκε στὸ σταθμὸ τοῦ Βεντιμίλια ἐξακολουθοῦσε νὰ ἐρωτᾷ:

—Καὶ τί ἱστορία ἐπενόησες γι' αὐτήν ὥστε νὰ τὴν παραδεχθῇ γιὰ δική της καὶ νὰ σὲ ἀκολουθήσῃ;

Δὲν ἔχει σημασίαν ἡ ἱστορία, τοῦ ἀπήντησεν ὁ ἄλλος. Θὰ παραδεχότανε ὁποῖαδήποτε ἱστορία πού θὰ προσηγομένη μετὰ τὴν τωρινὴν τῆς ψυχολογικῆς κατάρτισιν καὶ μετὰ τὴν ἐπιθυμίαν νὰ μὴν ὑπάρχῃ πιά. Τὴν πῆρα μαζί μου γιὰ δύο λόγους: πρῶτα γιατί εἶνε ἕνας θαυμάσιος διακοσμητικὸς τύπος καὶ ὕστερα γιατί σκέφθηκα πὼς στὸ τέλος θὰ μ' ἀγαπήσῃ ἀφοῦ εἰμαι σὲ θέσιν νὰ τῆς ξαναπιάσω τὴν ζωὴν της.

—Ἄν θελήσῃ νὰ ξαναζήσῃ...

—Εἰμαι βέβαιος πὼς θὰ τὸ θελήσῃ. Νομίζω πὼς εἶνε μιά γυναῖκα πανδρεμένη πού ἐφυγε ἀπὸ τὸ σπῖτι της μετὰ κά-

ποιον ἑραστήν της καὶ πού τὴν ἐγκατέλειψε στὸ Μόντε Κάρλο, ἀφοῦ ἔπαιξε ὅλα τὰ χρήματά της. Νομίζω ἀκόμα πὼς ὕστερα ἀπ' αὐτὰ, ἔπαιξε κι' αὐτὴ ὅ,τι εἶχε καὶ δὲν εἶχε καὶ χθές, πού ἔχασε καὶ τὸ τελευταῖο τῆς νόμισμα, ἤθελε νὰ πεθάνῃ. Στὸ ξενοδοχεῖο δὲν εἶχε πιά τίπο-

τε ἐκτὸς ἀπ' αὐτὴ τὴν μικρὴ βαλίτσα — ὅπως σοῦ εἶπα προηγουμένως. Ὁ θυρωρὸς μετὰ πληροφόρησε πὼς τῆς πούλησε τιμηματικά ὅλα τὰ κοσμήματα καὶ τὰ φορέματά της πού τὸ ἀντίτιμο κατέφαγε ἡ ρουλέττα σὲ 3-4 βραδυές. Λέει κανεὶς πὼς γυνωνότανε συστηματικὰ γιὰ νὰ φθάσῃ μετὰ τὸ κουστοῦμι τῆς ἑβδ., στὸν θάνατο. Καὶ ξέρεις; Δὲν μπόρεσα ἀκόμα οὔτε νὰ τὴν φιλήσω.

Ὁ ἄλλος ἔμεινε κατάπληκτος.
—Ὁχι δά...

—Μὰ καὶ, καὶ. Σὲ διαβεβαίω. Κάθε φορὰ πού ἐπιχειρῶ νὰ τὴν πλησιάσω μετὰ κάποια τρυφερότητα, μετὰ κιντᾷς μετὰ τόσο κατὰπληκτα μάτια πού δὲν μπορῶ νὰ ὑπερικήσω μετὰ μιάς —μετὰ κάποια χειρωνακία— ὅλο τὸ ἀγνώστο πού εἶνε μεταξύ μας...

Ἡ γυναῖκα ἔδειχνε πὼς δὲν καταλάβαινε —ἔβλεπε τὴν γλώσσα καὶ ἰσὺς ἔβλεπε τὴν ψυχὴ. Χαμογελοῦσε μονάχα διαρκῶς μ' ἓνα χαμόγελο γλυκὸ καὶ φωτεινὸ ἀλλὰ καὶ τόσο θλιβερό.

—Διψᾷτε; Ζεσταίνεσθε;

Ἐκανε ἓνα ἀρνητικὸ νεύμα καὶ σήκώθηκε γιὰ νὰ σταματήσῃ στὸν διάδρομο. Κυττούσε τὴν θάλασσα. Ὑψηλὴ καὶ ἀκίνητη, μεγαλοπρεπὴς, μετὰ τὸ γιομάτο ἑκφρασίαν πρόσωπο πού φωτιζότανε ἀπὸ μάτια ἱκανὰ νὰ κρύβουν ἕναν ὀλέκερο κόσμο, προσελκυεσεν ἀμέσως τὴν προσοχὴ τῶν ἄλλων ταξιδιωτῶν. Ὁ ἄνθρωπος πού τὴν εἶχε πάρει μαζί του τὸ ἀντελήφθη καὶ εἶπε στὸν φίλο του.

—Εἶδες;

—Εἶδα, τοῦ ἀπήντησεν ἐκεῖνος. Ἀσφαλῶς κατέχει θέληγτρα πού σαγηνεύουν,

Δὲν θὰ ἤθελα ὁμῶς στὴν ζωὴ μου μιά τέτοια γυναῖκα.

—Γιατί;

—Θὰ τὴν φοβόμην. Μ' ἀρέσει νὰ γνωρίζω τὶς γυναῖκες πού ἀγαπῶ.

—Μὰ ἐγὼ δὲν τὴν ἀγαπῶ καὶ δὲν θὰ τὴν ἀγαπήσω ποτέ. Εἶνε ἕνας τύπος γυναικας πού μ' ἐνδιαφέρει ἐπειδὴ δὲν τὴν ξέρω τὴν ἡμέρα πού θάξανα ὅλα ὅσα τὴν ἀφοροῦν... ἐκεῖνη τὴν ἡμέρα αὐτὴ ἡ γυναῖκα δὲν θὰ μετὰ τρεῖς μῆνες, δὲν νομίζω πὼς ὑπάρχει γυναῖκα ἱκανὴ καὶ νὰ σοῦ κινή τὸ ἐνδιαφέρον ἀκόμα, ὅταν ἔχῃ τελειῶς ἀποκαλυφθῇ.

—Ποιὸς ξέρει... Καὶ τί μελλοντικὰ σχέδια ἔχεις γι' αὐτήν;

—Ὅταν τὴν θαρῶ, θὰ τὴν ἀφήσω καθισμένη μιά μέρα σὲ κάποιο χαρτοπαικτικὸ τραπέζι, κείνη θὰ θρῇ ἓναν ἄλλον πού θὰ τὴν βάλῃ σ' ἓνα τραῖνο καὶ θὰ φύγῃ μαζί της.

—Καλὰ... Ἄν εἶνε μιά ἐξαιρετικὴ γυναῖκα;

Δὲν πιστεύω πὼς ὑπάρχουν ἐξαιρετικὲς γυναῖκες. Εἰδικῶς γι' αὐτὴν νομίζω πὼς ἀήκει στὴν κατηγορίαν τῶν γυναικῶν πού ζοῦν μονάχα γιὰ τὴν ἀβεβαιότητα τῆς αὔριον. Τέτοιον εἶδος γυναικας, ἀγαπητέ μου, εἶνε ἀναγκασμένες νὰ περνοῦν στὴ ζωὴ τῶν ἀνδρῶν σὰν ἓνα ἐπιπόδοιο. Τὶς νομίζω ἀνίκανες νὰ ὑποφέρουν γιὰ τὴν δημιουργίαν ψυχῆ προσηλωμένη στὸ πεπρωμένον...

—Καὶ νομίζεις πὼς θὰ κατέβῃ στὴν πόλιν πού πᾶς, πὼς θὰ δεχθῇ νὰ σ' ἀκολουθήσῃ σπῖτι σου, νὰ σοῦ δώσῃ ὅ,τι ἀπέμεινε πιά — τὸν ἑαυτὸ της;

Ἐκεῖνος πού πίστευε πὼς εἶχε γίνῃ ἀ-

ΟΛΟΙ.—Στόπ! Στόπ!
ΛΟΥΛΑΣ.—'Ας εἶνε μ' αὐτὰ τὰ θαυμα
τουργὰ καταπότια ὁ Τζάκ ἔγινε πράγ-
ματι εὐεργέτης τῆς ἀνθρωπότητος. Μπο-
ρεῖ νὰ μὴ τὸ ὁμολογῇ ἀπὸ μετριοφροσύ-
νη, ἀλλὰ ἔτσι εἶνε!

ΤΖΑΚ.—Εὐχαριστῶ, φίλε μου Λουλά! Κάνω ὅ,τι μπορῶ γιὰ νὰ σώσω τὴ γυ-
ναῖκα ἀπὸ τὴν τελευταία σκλαβιά πού
τῆς μένει: 'Απὸ τὰ παιδιὰ! Τὰ καταπό-
τια «Στόπ» πὺ ἀνεκάλυψα ἐγὼ, θὰ στα-
ματήσουν ὁριστικῶς τὴν ἀναπαραγωγὴ
τοῦ εἶδους καὶ θὰ σπρώξουν τὴ γυναικα
στὸν πραγματικὸ τῆς προορισμῶ!

ΟΛΟΙ.—Μπράβο! Μπράβο! (Χειρο-
κροτοῦν.)

ΡΟΚΟΚΟ.—(Με ἐνθουσιασμόν). Μπρά
βο, κύριε Τζάκ, μπράβο! Στὴν υγεία
σας! (Σηκώνεται.) Κύριοι!...

ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ.—('Επιβάλλων σιω-
πῆν). Σσας: Θὰ μιλῇ ἡ δεσποινὶς Ρο-
κοκό!

ΚΟΚΟΚΟ.—Κύριοι, ἡ γυναικεία ὑπό-
θεσις, τὴν ὁποῖαν ὁ κύριος Τζάκ... Τὴν ὁ-
ποῖαν ὁ κ. Τζάκ... ἡ γυναικεία ὑπόθεσις,
τὴν ὁποῖαν (γελάει). 'Α, δὲν ξέρω τί νὰ
πῶ!

ΟΛΟΙ.—'Εμπρός! 'Εμπρός!

ΤΖΑΚ.—'Εμπρός, μὴ ντρέπεσαι!

ΡΟΚΟΚΟ.—Μὰ δὲν μπορῶ, δὲν
μπορῶ!

ΟΛΟΙ.—'Εμπρός κουράγιο! 'Ελα ἐδῶ,
ἐλα ἐδῶ! (τὴν σηκώνουν στὰ χέρια καὶ
τὴν ἀνεβάζουν σὲ μιὰ καρέκλα). 'Εμ-
πρός! 'Εμπρός!

ΡΟΚΟΚΟ.—'Οχι, ὄχι ντρέπεται!

ΛΟΥΛΑΣ.—ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ.—Μὰ γιὰ
τί ντρέπεστε;

ΤΖΑΚ.—'Εσεῖς λοιπὸν θὰ λέγατε ὡ-
ραῖα πράγματα σ' ἕνα συνέδριο κυριῶν!

ΡΟΚΟΚΟ.—Καλὲ τί λέτε; Δὲν ξέρω
νὰ βγάλω λέξι!

ΛΟΥΛΑΣ.—ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ.—Θά-
ρος: Κουράγιο!

ΤΖΑΚ.—Νὰ, υποθέσατε ὅτι ἐκεῖνος ὁ
τοῖχος εἶνε τὸ ἀκροατήριον!

ΡΟΚΟΚΟ.—Μὰ τί νὰ πῶ...δὲν ξέρω.

ΤΖΑΚ.—Αὐτὸ πὺ θὰ πῇτε!

ΡΟΚΟΚΟ.—(Προσπαθεῖ νὰ μιλήσῃ.)
Κύ...

ΟΛΟΙ.—'Εμπρός! 'Εμπρός... Βγάλτε,
βγάλτε!

ΡΟΚΟΚΟ.—Κυρίες καὶ κύριοι.

ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ.—'Ωραῖα! Μπράβο!

ΤΖΑΚ.—Σκασμός!

ΡΟΚΟΚΟ.—Μὰ δὲν μπορῶ. Δὲν
μπορῶ!

ΛΟΥΛΑΣ.—Μὰ ἐλάτε τώρα, λοιπὸν!

ΡΟΚΟΚΟ.—Κυρία καὶ κύριοι... (ὁ
Τζάκ κάθεται πίσω τῆς καὶ τῆς υποβάλ-
λει).

ΤΖΑΚ.—(Τῆς υποβάλλει). 'Ο ἀγῶνας
μας, ὁ μεγάλος ἀγῶνας μας εὐρίσκεται
στὸ τέλος του.

('Η Ροκοκό τὰ ἐπαναλαμβάνει.)

ΛΟΥΛΑΣ.—'Ωραῖα! Μπράβο!

ΤΖΑΚ.—Σὲ λίγο ἂς στήσουμε ψηλὰ τὴ
σημαία τῆς νίκης!

('Η Ροκοκό τὰ ἐπαναλαμβάνει.)

ΤΖΑΚ.—Καὶ θὰ γιορτάσουμε τὸν θρί-
αμβό μας!

ΡΟΚΟΚΟ.—('Αφοῦ τὰ ἐπαναλαμβά-
νει στὸ Τζάκ). Πῶς σοῦ φαίνεται; Μήπως
λέω ἀνοησίες;

ΤΖΑΚ.—'Ιί λές, οὔτε σοφὸς νᾶσουν!

ΛΟΥΛΑΣ.—Τὰ λέτε ἐκτακτα...

ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ.—('Ιδία). Μὰ μή-
πως τὰ λέει αὐτὴ; Τῆς τὰ λέει ἐκεῖνος
πού μπῆκε μέσα τῆς.

('Ο Τζάκ υποβάλλει στὴ Ροκοκό.)

ΡΟΚΟΚΟ.—(Τὸν ἀκούει καὶ ἐπανα-
λαμβάνει μὲ στόμφο). 'Εκεῖνο ὅμως πὺ
θὰ μᾶς ἀνεβάσῃ πολὺ ψηλά... (ἀκούει)
καὶ θὰ μᾶς κἀν ἄντρες ἀληθινούς... (ἀ-
κούει) θὰ εἶνε ἡ τελευταία ἐξαφάνισις τοῦ
παιδιοῦ... (ἀκούει). Τὸ παιδί εἶνε τὸ με-
γαλύτερο ἐμπόδιο στὴν κάθε μας μεγάλη
προσπάθεια...

ΛΟΥΛΑΣ.—Μπράβο!... Εὔγε!...

ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ.—Μπράβο!...

ΡΟΚΟΚΟ.—(Ἀκούει τὸν Τζάκ.) Τὰ
μητρικὰ αἰσθήματα πὺ ἐξευτελίζουν τὴ
γυναικα πρέπει νὰ λειψουν... (ἀκούει).
Δὲν μπορεῖ νᾶμαστε ἄντρες καὶ θυζά-
χ-τρες μαζί... (Στὸν Τζάκ πὺ τῆς θὰ ὑπο-
βάλλει). Σᾶς ἀρρεῖ ἡ λέξις «θυζά-
χ-τρες»;

ΤΖΑΚ.—Θαῦμα! Θαῦμα! Πὺ τὴν πέ-
τυχες; ('Υποβάλλει.) Κυρίες καὶ κύριοι...

ΡΟΚΟΚΟ.—Κυρίες καὶ κύριοι... (ἀ-
κούει.) 'Η γυναικα ἐφιδάστηκε γιὰ τοὺς
μεγάλους ἀγῶνες. Δὲν ἐφιδάστηκε γιὰ νὰ
εἶνε σκλάβια τῶν παιδιῶν... Κάτω τὸ πα-
δί... 'Απὸ σήμερα ἡ ἀναπαραγωγὴ τοῦ εἶ-
δους σταματᾷ... Τελεία καὶ παύλα!...

'Αγοράσατε ὅλοι καὶ ὅλες τὰ καταπότια
«Στόπ»... Ζήτω τὸ ἔθνος!...

ΤΖΑΚ.—(Δυνατά.) Ζήτω ἡ δεσποινὶς
Ροκοκό!

ΟΛΟΙ.—Ζήτω! Ζήτω! Μπράβο! Μπρά-
βο! (Τὴν κυττάζουν ἀπὸ τὸ κάθισμα.)

ΛΟΥΛΑΣ.—(Παίρνει ἕνα ποτήρι.)
Στὴν υγεία τῆς δεσποινίδος Ροκοκό!

ΟΛΟΙ.—'Εἰς! 'Εἰς! 'Εἰς! (Πίνουν.)

ΣΚΗΝΗ 2α

(Εἰσέρχεται ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία
Κολλητήρη.)

ΚΟΛΛΗΤΗΡΗΣ.—('Απὸ τὴν πόρτα).
Πίνουμε κι' ἐμεῖς!

ΤΖΑΚ.—'Ω, νὰ καὶ ὁ κ. Κολλητήρης.
(Τρέχει κοντὰ τους.) Καλά; Καλά;
(Χειραψίαι.)

(Εἰσέρχεται ὁ κ. καὶ ἡ κ. 'Αρακά.)

ΤΖΑΚ.—'Α, καὶ ὁ κύριος 'Αρακάς!...

(Χειραψία μὲ τὴν κυρία 'Αρακά.)

Κυρία ΑΡΑΚΑ.—Μερσί!

ΤΖΑΚ.—'Ορίστε, περάστε! Νὰ σᾶς
παρουσιάσω τοὺς φίλους μου! 'Ο κ. καὶ
ἡ κ. Κολλητήρη καταχρασά! 'Ο γραμ-
ματεὺς μου κ. Παρασκευᾶς, ἡ κ. Ροκοκό,
καθηγήτρια τοῦ νέου θαψίματος, καὶ ὁ κ.
Λουλάς ἡ Κορσὲς ὁ γνωστὸς πλᾶστο-
γράφος καὶ διαρρήκτης...

ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ.—Εἴχατε κι' ἕνα
παιδάκι, τότε, ἕνα χαριτωμένο μωρό!

Κα ΚΟΛΛΗΤΗΡΗ.—Τὸ Μπέμπη!

ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ.—Ναί, νὰ, τὸ μπέ-
μπέκο! Θὰ μεγάλωσῃ τώρα θέβαια.

Κα ΚΟΛΛΗΤΗΡΗ.—Πάει!...

ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ.—Τί, πέθανε;

Κα ΚΟΛ.—'Οχι, τὸ πέταξα!

ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ.—Τὸ πέταξατε; 'Ε,
νὰ σᾶς ζήσῃ!

Κα ΚΟΛ.—Εὐχαριστῶ!

ΣΚΗΝΗ 3η

(Εἰσέρχεται ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία
Μπλοῦμ.)

Κος ΜΠΛΟΥΜ.—Μπὸν σουάρ.

ΤΖΑΚ.—'Ω! μὸν σὲρ αὐί! (Στὸν
Μπλοῦμ.) Κομάν τ' ἀλεβοῦ, Μεσιέ...

Κα ΜΠΛΟΥΜ.—Τρεῖ μπιεν, μεσιέ... 'Ε
βοῦ;

ΤΖΑΚ.—'Ε πὰ μάλ!

Κος ΜΠΛΟΥΜ.—'Ελάβατε τὸ μπιλι-
τάκι μου;

ΤΖΑΚ.—Ναί, νὰ καὶ φρόντισα ἄμ-
ως!

Κα ΜΠΛΟΥΜ.—Ζε βοῦ σουί μπιεν ὁμ-
πλιζέ, μεσιέ.

ΤΖΑΚ.—'Ιλ νὰ πὰ ντέ κουά (στοὺς
δύο.) 'Ορίστε, περάστε! (Στοὺς ἄλλους.)

'Αγαπητοί μου φίλοι, νὰ σᾶς παρουσιάσω
τὸν κ. καὶ τὴν κ. Μπλοῦμ! ('Υποκλίσαις.)

ΟΛΟΙ.—Μεσιέ! Μαντάμ!

ΡΟΚΟΚΟ.—(Στὶς ἄλλες.) Τί σίκ, ἔ;
Κα ΑΡΑΚΑ, κ. ΚΟΛΛΗΤΗΡΗ.—'Α,

πολὺ σίκ, πάρα πολὺ σίκ!

ΛΟΥΛΑΣ.—(Στὸν Παρασκευᾶ καὶ
ἄλλους.) Πῶς φαίνονται πῶς εἶνε Παρι-
σιᾶνοι, ἔ;

ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ.—Μιὰ ὥρα ἀλάργα!

ΤΖΑΚ.—(Στοὺς Μπλοῦμ.) 'Ας γιέ
βοῦ! 'Ασὲ γιέ βοῦ! (Στοὺς ἄλλους.)

Καθηστε, παρακαλῶ! ('Ολοι κάθονται
πλὴν τοῦ ζεύγους Μπλοῦμ.)

ΤΖΑΚ.—(Στοὺς Μπλοῦμ.) Μὰ καθί-
στε μὰ σὲρ αὐί!

Κα ΜΠΛΟΥΜ.—Μὰ ξέρετε, τώρα στὸ
Παρίσι δὲν κάθονται καθόλου!

ΤΖΑΚ.—Δὲν κάθονται καθόλου;
Κα ΜΠΛΟΥΜ.—Διόλου!

ΜΠΛΟΥΜ.—Εἶνε πολὺ ἀλὰ μὸν ἡ ὁ-
θοσασία. (Σηκώνονται ὅλοι ἀποτόμως.)

ΤΖΑΚ.—Μὰ δὲν κουράζονται; Θὰ κου-
ράζονται θέβαια!

Κα ΜΠΛΟΥΜ.—Σὲτ ἀσὲ νατυρέ!

ΟΛΟΙ.—(Μεταξύ των.) 'Ε, βέβαια
οὐτ' ἀπὲ Νατυρέ!

Κος ΜΠΛΟΥΜ.—Μόνον στὰς ἐπτά τὸ
βράδυ κάθονται!

ΤΖΑΚ.—Στὰς ἐπτά τὸ βράδυ; ('Ολοι
βγάζουν τὰ ρολόγια των.)

ΛΟΥΛΑΣ.—Τί ὥρα εἶνε; Τί ὥρα εἶνε;

Κος ΜΠΛΟΥΜ.—(Κυττᾷ τὸ ρολόι.) 'Ε-
πτά ἀκριβῶς. (Κάθονται ὅλοι ταυτοχρό-
νως πλὴν τοῦ Παρασκευᾶ.)

ΤΖΑΚ.—(Στὸν Παρ.). Γιατί δὲν κά-
θεσαι;

ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ.—(Δείχνει τὸ ρολόι
του).—Πᾶω πέντε λεπτὰ πίσω!

ΤΖΑΚ.—Πάντα ἤσουν ἡλίθιος! (Στοὺς
Μπλοῦμ): Καὶ τί νὰ μᾶς φέρνετε ἀπ' τὸ
Παρίσι;

Κος ΜΠΛΟΥΜ.—Πολλά! Πάρα πολλά!

ΣΚΗΝΗ 4η

(Εἰσέρχεται ὁ 'Ησυχίος 'Αναπαισίδης)

ΤΖΑΚ.—Τὸν βλέπει.) 'Α, ἰδοὺ καὶ ὁ
λαμπρός μας ἄνθρωπος. (Σηκώνονται
ὅλοι.)

ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ.—('Ιδία). Αὐτὸς ἔ-
λειπε!

ΚΟΛΛΗΤΗΡΗΣ.—(Στὴν κ. Κολλη-
τήρη.) Ποιὸς εἶνε αὐτός;

Κα ΚΟΛΛΗΤΗΡΗ.—Δὲν ξέρω.

ΤΖΑΚ.—(Παρουσιάζει.) 'Ο κ. 'Ησυ-
χίος 'Αναπαισίδης, λαμπρὸς φίλος καὶ
ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ!

ΑΡΑΚΑΣ.—('Ιδία). Τί ἀνοστη φάσα
εἶν' αὐτῆς;

ΚΟΛΛΗΤΗΡΗΣ.—'Ο κύριος εἶνε δικὴ
γόρος, νομίζω.

ΗΣΥΧΙΟΣ.—'Οχι!

ΤΖΑΚ.—'Ο κύριος 'Αναπαισίδης ἔ-
χει ὡς μόνον ἐπάγγελμα νὰ νηστεύῃ τὴν
Παρασκευῇ!

ΛΟΥΛΑΣ.—Πάλι καλά! 'Υπάρχουν
καὶ ἐπαγγέλματα πὺ νηστεύει κανεὶς ὁ-
λες τὶς ἡμέρες τῆς ἐβδομάδος!

ΗΣΥΧΙΟΣ.—'Ο κ. Τζάκ ἀγαπᾷ νὰ μὲ
πειράζῃ. 'Αλλὰ πρέπει κανεὶς καὶ δταν
ραπίζεται νὰ στρέφῃ καὶ τὴν ἄλλην πα-
ρεῖαν.

ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ.—Αὐτὸ ἐγὼ τὸ κάνω
μόνο στὸ μπαρμπέρη μου ὅταν μὲ ἐπι-
ρίξῃ.

(Χωρίζονται εἰς δύο κύκλους καὶ αὐτο-
μιλοῦν, δείχνοντες τὸν 'Ησυχίον.)

ΗΣΥΧΙΟΣ.—(Στὸν Τζάκ.) Σᾶς ἔφε-
ρα τοὺς τίτλους τοῦ σπιτιοῦ καὶ τὰ χρῆ-
ματα γιὰ τίς ὁμολογίες!

ΤΖΑΚ.—'Α, μὰ γιατί νὰ διασθῇτε, ἄ-
γαπήτε μου;

ΗΣΥΧΙΟΣ.—'Η τάξις αὐτὸ ἀπαιτεῖ.

ΤΖΑΚ.—('Εξετάζει τὰ χαρτιά.) Θέλε-
τε νὰ περάσουμε μιὰ στιγμὴ μέσα;

ΗΣΥΧΙΟΣ.—'Οπως θέλετε!

ΤΖΑΚ.—('Ενῶ φεύγουν.) 'Απὸ δῶ!
'Απὸ δῶ! (Στοὺς ἄλλους.) Παρντὸν ἕνα
λεπτό!

ΛΟΥΛΑΣ.—'Ελευθερά! (Στὴ Ροκο-
κό.) Μαρὲ ποῖος εἶνε αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος
τοῦ Θεοῦ;

ΡΟΚΟΚΟ.—Δὲν ξέρω, πρώτη φορὰ
τὸν βλέπω. (Στὸν Παρασκευᾶ.) Κε Πα-
ρασκευᾶ, δὲ μοῦ λές: Τί πράγμα εἶνε αὐ-
τὸς ὁ κύριος 'Αναπαισίδης;

ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ.—'Ενας συχαμένος
ὁλοθρομικός τύπος!

ΡΟΚΟΚΟ.—'Εχει τὸ ὕφος τιμίου ἄν-
θρώπου!

ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ.—Καὶ εἶνε τίμιος,
δυστυχῶς!

ΛΟΥΛΑΣ.—Τίμιος εἶνε; Καὶ τί τὸν
μαζεύετε ἐδῶ μέσα;

ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ.—'Ερχεται καὶ φορ-
τώνεται τὸν Τζάκ γιὰ κάποια δουλειά!

ΡΟΚΟΚΟ.—Μὰ εἶνε πράγματι τίμιος
ἢ εἶνε συκοφαντία;

ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ.—Γιὰ νὰ στὸ λέω
ἐγὼ! Καὶ δὲν ἦταν ἔτσι στὴν ἀρχή! 'Η-
ταν ἕνας κύριος ὅπως πρέπει μὲ τίς ψευ-
τιές του, μὲ τίς ἀτιμίες του, μὲ τίς κατα-
χρήσεις του. 'Επειτα ἄλλαξε κατὰ τάν-
τησιν αὐτὰ τὰ χάλια!

ΛΟΥΛΑΣ.—Θὰ διωρθώθηκε! Αὐτὰ κά-
νουν οἱ κακὲς συναναστροφές. (Συνομι-
λοῦν.)

Κα ΚΟΛΛΗΤΗΡΗ.—(Στὸν κ. 'Αρα-
κά.) Καὶ ἔχετε καταχρασθῇ πολλὰ ἔως
τώρα, κ. 'Αρακά;

Κος ΑΡΑΚΑΣ.—'Α! Δὲ θαυμάσει!
Μικροπράγματα! Καμμία δεκαριά ἑκα-
τομύρια!

Κα ΚΟΛΛΗΤΗΡΗ.—Δέκα ἑκατομύ-
ρια;

Κος ΑΡΑΚΑΣ.—'Ισα-ἴσα γιὰ νὰ
ψευτοζήσῃ κανεὶς μόνον!

Κα ΚΟΛΛΗΤΗΡΗ.—'Α, βέβαια τί εἶνε
δέκα ἑκατομύρια;

(Εἰσέρχονται ὁ Τζάκ καὶ ὁ 'Ησυχίος.)

ΙΖΑΚ.—'Εννοια σας, ἐννοια σας! Θὰ
γίνῃ ὅπως θέλετε!

ΗΣΥΧΙΟΣ.—'Α, εὐχαριστῶ, σᾶς εὐ-
χαριστῶ πάρα πολὺ.

ΤΖΑΚ.—(Βγάζει μιὰ χρυσῇ ταμπακέ-
ρα.) 'Ενα τσιγαράκι;

ΗΣΥΧΙΟΣ.—'Α, μερσί! Τί θαυμασία
αὐτὴ ἡ ταμπακέρα! (τὴν παίρνει καὶ
τὴν ἐξετάζει.) Μαλαματένια εἶνε;

ΤΖΑΚ.—Μάλαμα καὶ σμάλτο! 'Αλλ'
ὅ,τι ἀξίζει ἡ ἐργασία.

ΗΣΥΧΙΟΣ.—Μπράβο! Πόσο τὴν ἀ-
γοράσατε;

ΤΖΑΚ.—Δὲν τὴν ἀγόρασα. Τὴν ἔ-
κλεψα!

ΗΣΥΧΙΟΣ.—(Γελά.) Χαχά! 'Αστει-
εῦσθη! Μὰ εἶνε περιφάνη! (Στοὺς ἄλ-
λους.) Γιὰ κυττάξτε μιὰ θαυμασία ταμ-
πακέρα!

ΟΛΟΙ.—'Α, τί ὄραϊα! 'Α, σὲ τρεῖ ζο-
λί, τρεῖ ζολί!

Κα ΜΠΛΟΥΜ.—Πολὺ ὁμορφὴ!

Κα ΑΡΑΚΑ.—Τίπος εἶνε;

ΗΣΥΧΙΟΣ.—Τοῦ κ. Τζάκ!

Κα ΜΠΛΟΥΜ.—Θὰ κοστίζῃ πολὺ, ἔ;

ΤΖΑΚ.—'Ενας εἰδικὸς τὴν ἐξετίμησε
γιὰ 50 χιλιάδες δραχμές!

ΟΛΟΙ.—Μπράβο!

ΗΣΥΧΙΟΣ.—Καὶ νὰ ἰδῇς πὺ μοιά-
ζει τὴν ταμπακέρα του καὶ τὴν παρα-
δοτὴ ἡ δική μου εἶνε ἀπὸ μπαφίλα. (Βγά-
ζει τὴν ταμπακίερα του καὶ τὴν παρα-
βάλλει.) Περιέργο! 'Ιδία καὶ ἀπαράλ-
λαχτη!

ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ.—(Στὸν Τζάκ ὁπι-
σθεν.) 'Ε, τί ἀπέκαμες μ' αὐτόν;

ΤΖΑΚ.—Τοῦ πάσαρε καὶ τίς 25 πλα-
στὲς ὁμολογίες καὶ τοῦ πήρα καὶ τὰ χαρ-
τιά.

ΗΣΥΧΙΟΣ.—('Βάζει στὴν τσέπη τοῦ
Τζάκ τὴ δική του ταμπακέρα.) Τὴν
ταμπακέρα σας νὰ μὴ τὴν ξεχάσετε.

ΤΖΑΚ.—(Χωρὶς νὰ γυρίσῃ.) Μερσί!

(τὴν παίρνει.)

Κα ΜΠΛΟΥΜ.—Καὶ πῶς πάει ἡ νέα
σας ἀνακάλυψις, κ. Τζάκ;

ΤΖΑΚ.—Θριαμβεῖ, κυρίες μου, θρι-
αμβεῖ.

ΛΟΥΛΑΣ.—Λέτε γιὰ τὰ καταπότια
«Στόπ»;

Κα ΚΟΛΛΗΤΗΡΗ.—Ναί, ἀκριβῶς!

ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ.—Ξέρετε τί ζήτησις
ὑπάρχει; Δὲν προφταίνουμε νὰ στέλ-
νουμε κιθώτια!

Κος ΑΡΑΚΑΣ.—Μὰ γιατί τᾶθγαλες
«Στόπ», θρὲ ἀδελφέ; Δὲν εἶνε ὑπὲρ τῆς
ἐξολοθρεύσεως τῶν παιδιῶν;

ΤΖΑΚ.—'Ακριβῶς!

Κος ΑΡΑΚΑΣ.—'Εγὼ θὰ τὰ ἐβγα-
ζα ριὲν νεβὰ πλύ!

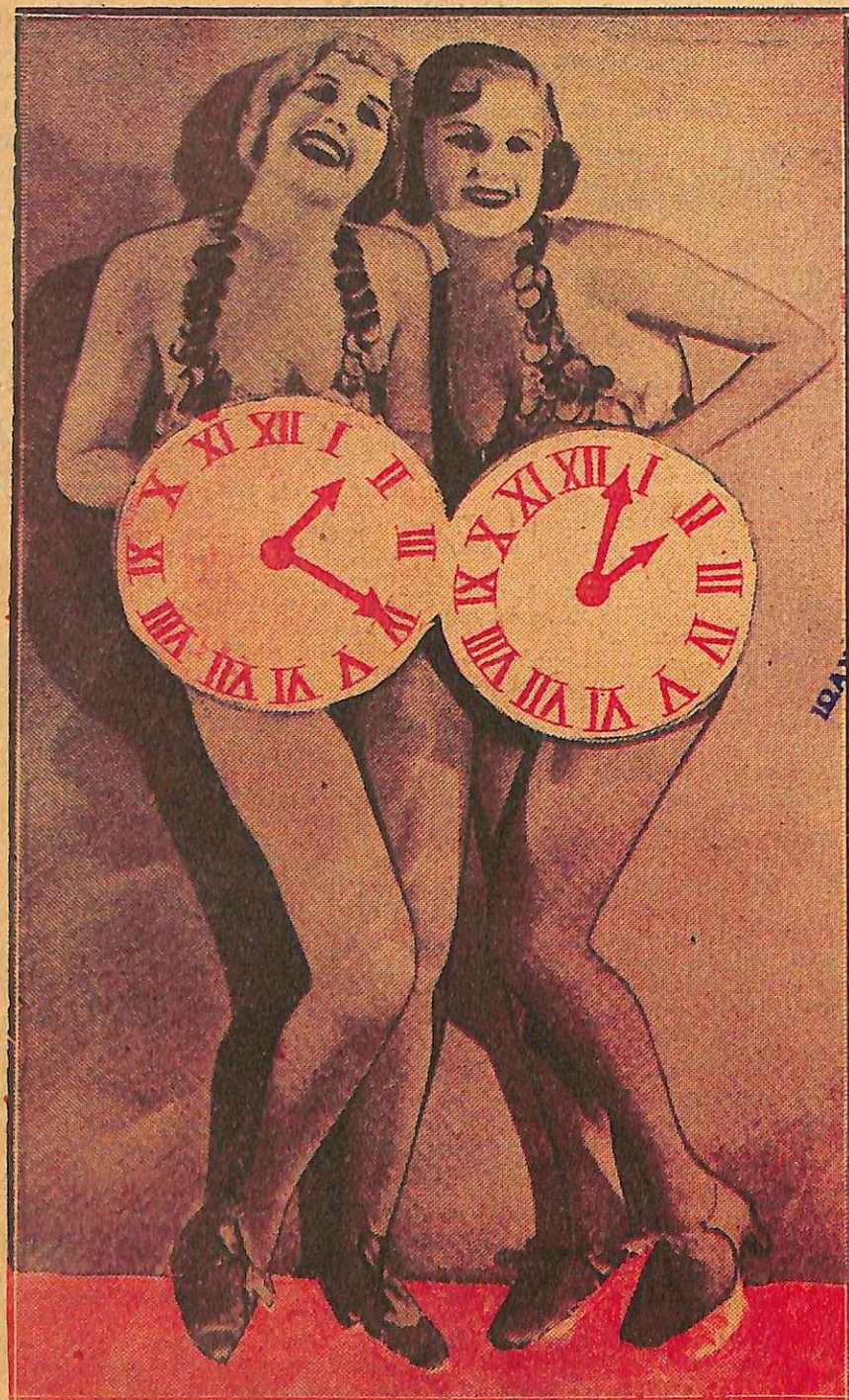
ΛΟΥΛΑΣ.—Μὰ ἡ μαντάμ Ζαννέτα ἔ-
χει τὸ νοῦ τῆς στὰ χαρτιά.

ΚΟΛΛΗΤΗΡΗ.—Μὰ δὲν κατάλαδες;
Τ

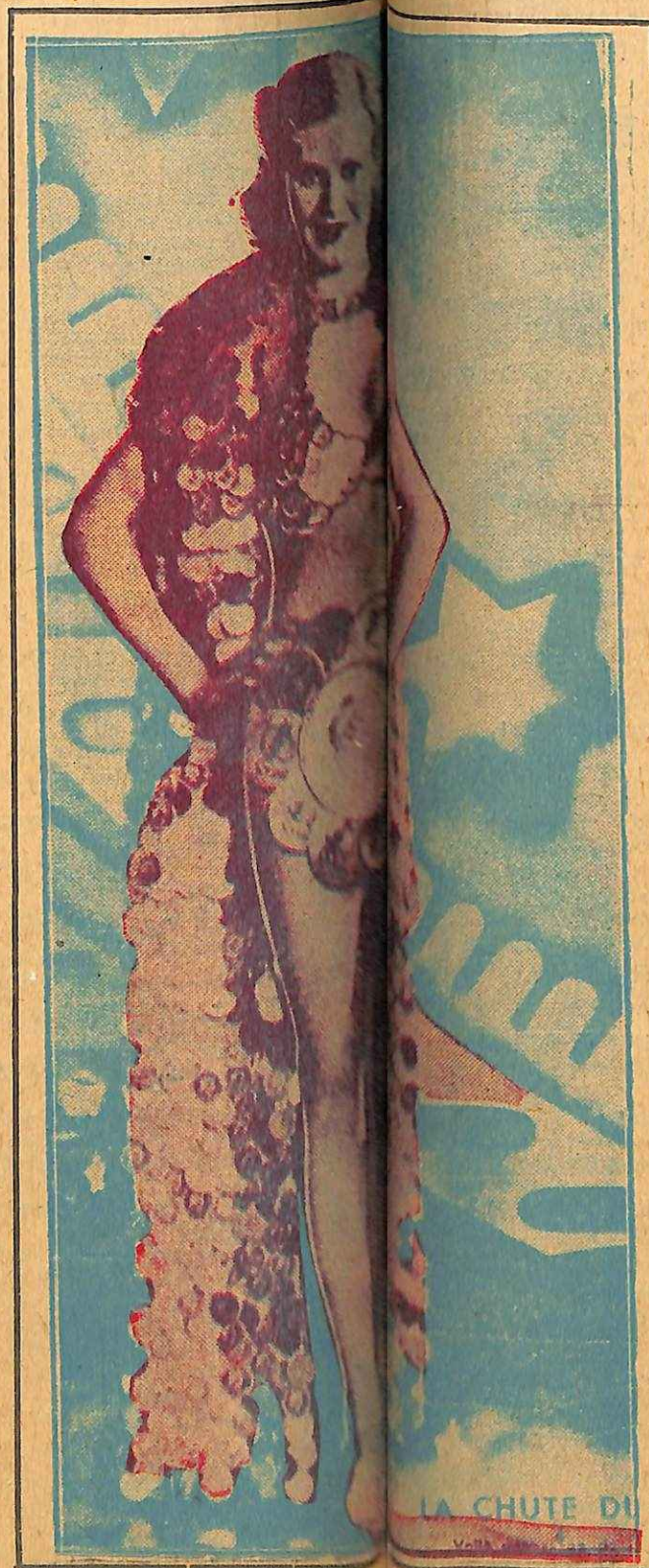
«Ο ΚΟΣΜΟΣ ΔΕΛΑΖΕΙ!»

ΠΑΡΙΖΙΑΝΙΚΕΣ ΝΥΧΤΕΣ

Μία περιγραφή του Ντεκομπρά

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΤΣΟΓΙΑΣ
ΛΑ ΤΡΟΣ
ΕΡ ΜΠΗ ΒΑΡΕΤΙΣΤΕΡ
ΙΩΑΝΝΙΝΑ

Ἡ οἰκονομικὴ κρίσις φαίνεται ὅτι ὄρχι-
σε ν' ἀποτελεῖ μόνιμον κοινωνικὴν κατὰ-
στασιν. Τὰ δεινὰ τῆς ἀνθρωπότητος αὐ-
ξάνονται καὶ πληθύνονται. Ὁ διεθνὴς ὀρί-
ζων εἶνε ὑπὲρ πάσαν ἄλλην φορὰν κατη-
φής... Ἡ ἀλήθειες αὐτὲς, ὅμως, ἡ ὁποῖες
κάνουν σκεπτικὸ καὶ μελαγχολικὸ ὁλό-
κληρο τὸν κόσμον, δὲν μποροῦν νὰ τρομά-
ξουν καὶ τὸ Παρίσι, τὸ ὁποῖον, διὰ πείσμα
κάθε ἀπαισιοδόξου προβλέψεως, ἐξακο-
λουθεῖ νὰ διατηρῇ τὸ ἀθάνατον κέφι του, νὰ
γλεντᾷ κάθε νύχτα μετὰ τὴν ἴδια πάντα ὀ-
ρεξί καὶ μετὰ τὴν αὐτὴν ἐγκαρδιότητα.
Οἱ οἰκονομολογοὶ—οἱ ἄνθρωποι τῆς ἡμέ-
ρας—συνιστοῦν οἰκονομίαν καὶ περισυλλο-

γήν. Τὸ Παρίσι βουλώνει τ' αὐτιά του στὶς
αισθήσεις αὐτὲς καὶ ἔχει τὰντοτε τὸ κύ-
ριο χαρακτηριστικὸν τῆς ττατάλης. Κα-
νένα ἀπ' τὰ μεγάλα του κέντρα διασκεδά-
σεως δὲν μπορεῖ νὰ παραπνευθῇ γιὰ ἀνα-
ψυχεύσεις. Καμμὶ χαριτωμένη κοκοτοῦλα
δὲν κινδυνεύει νὰ μείνῃ κάποιο θράδυ χω-
ρὶς καβαλλιέρο. Κανένας Παριζιάνος
γλεντζῆς δὲν ἐσυλλογίσθηκε νὰ κόψῃ τὴν
σαμπάνια.
Ἡ παριζιάνικες νύχτες εἶνε καὶ τώρα
ζωηρὲς καὶ χαριτωμένες ὅπως πάντοτε.
Στὰ καμπαρέ—ἀπὸ τὰ διάσημα ὡς τὰ ἁ-
σημα—πὸ εὐκόλῃς μπορεῖ νὰ βρῇ κανεὶς
μὴν αὐθεντικὴν παρθένα παρὰ ἓνα τρα-

πεζάκι ποὺ νὰ μὴν εἶνε ἀγκαζαρισμένο.
Τὸ «Μουλὲν—Ρουζ» ἀσφυκτᾷ, τὸ «Καζι-
νὸ» παραπαίει, τὸ «Φολί—Μπερζέρ» χο-
ρεύει δλόκληρον... Ἀλλὰ καὶ τὸ «Χρυσό-
ψαρον» καὶ τὸ «Σταχτί—διαμάντι» καὶ τὸ
«Ταμπαρέν» δὲν ὑστεροῦν...
—Γκαρσόν, σαμπάνια!...
—Μαντάμ, ἓνα χορό!...
—Μαέστρο, Τζάρντας!...
Μάλιστα. Τὸ Παρίσι, τὸ εὐθύμον καὶ κα-
λοκάγαθον αὐτὸ γεροντοπαλλῆκαρον δὲν ἐν-
νοεῖ νὰ βάλῃ καὶ πολλὰς σκοτούρας στὸ
κεφάλι του. Κί' ἂν βάλῃ καὶ καμμιά τὴν
ἡμέρα, τὴν ξεχνάει χωρὶς τὴν παραμικρὴ

δυσκολία τῆς νύχτας...
—Παριζιάνικες νύχτες... Τί θέλατρο, τί
γοητεία, τί ἀπόλαυσις...
Τὰ νούμερα παρελαύνουν ἓνα-ἓνα... Κα-
λὰ ἢ κακὰ, πολυσύνθετα ἢ ἀπλᾶ, κατα-
πληκτικά ἢ ἀφελῆ, ἔξυπνα ἢ ἀνόητα, ὅλα
σημειώνουν ἐξαιρετικὴν ἐπιτυχίαν. Ὁ Πα-
ριζιάνος γλεντζῆς ἔπαψε πιά νὰ εἶνε ὅσο
μεμφιμοῖρος ἦτανε ἄλλοτε. Εὐχαριστεῖται
μετὰ τὸ ἐλάχιστον, μετὰ τὸ πῶς ἀσήμαντον, μετὰ
τίποτε... Καὶ χειροκροτεῖ δαίμονιοδῶς ὅταν
κακορίζικος πελάτης γαλακτοπωλείου ποὺ
ἔχει τὴν ἀτυχία νὰ σερβίρεται ἀπὸ ἡλίθιον
γκαρσόνι.

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ...

Δεκατέσσερα ολόκληρα χρόνια ο ελληνικός λαός επέβη χωρίς βασιλιά. Ο Γεώργιος Β' κάτω από τραγικές συνθήκες αναγκάστηκε να πάρει το δρόμο της εξορίας και να ζήσει στο όμιχλώδες και σοβαρό Λονδίνο. Πού και πού καμιά εφημερίδα έγραφε μια είδησούλα για τη ζωή του.

Μά έπειτα από δέκα τέσσερα χρόνια ο ελληνικός λαός τον ξανακάλεσε στο θρόνο του. Και ο Γεώργιος Β' πιστός στη φωνή του λαού του, ξαναήρθε στον τόπο που γεννήθηκε και ανέλαβε ένα μεγάλο και δύσκολο καθήκον. Να συμφιλίωση τους Έλληνες που είχαν φθάσει στο σημείο της αλληλοεξοντώσεως. Γι' αυτό εργάζεται τώρα νύχτα και μέρα και γι' αυτό, λησμονώντας τα παλιά, άνοιξε την αγκαλιά του σε φίλους και σε εχθρούς.

Ήρθε, όχι σαν Βασιλιάς που ο δρόμος του είναι σπαρμένος χαρές και λουλούδια, μά σαν Ένας Μεσσίας που ξέρει πώς η πορφύρα είναι γι' αυτόν Γολγοθάς και πώς το στέμμα του είναι μαρτυρικό στεφάνι...

Ήρθε για ένα μεγάλο πόθο κι' ένα δεινό: Να ενώση τους Έλληνες όλους... Μά τώρα μέσα στα τόσα χρόνια που ζήσαμε μακριά του, ξεχάσαμε Αύτην και τις συνήθειές του. Άς μάς επιτρέψει λοιπόν πάλι νάρθουμε έμεις κοντά του. Άς μάς επιτρέψει να του θγιάλουμε για

Ο Βασιλεύς Γεώργιος κατά την άναχώρησίν του από το Λονδίνο.

Ή προσπάθεια του βασιλέως για τή συμφιλίωσι των Έλλήνων.— Οί... ιδιαίτερές του συνήθειες.— Ο πρωϊνός του περίπατος στον κήπο των Ανακτόρων και οι συζητήσεις του με τον κηπουρό.— Τί γίνεται τα δέντρα όταν τα... κλαδεύη ο βασιληάς!— Είς τί συνίσταται το «πρωϊνό» του βασιλέως.

Λίγο την πορφύρα και το στέμμα κι' άς μάς άφήση να τον ζήσουμε, όχι πιά σαν Βασιλιά με σκήπτρο και κορώνη, μά σαν ένα άνθρωπο μεγάλο στην καθημερινή του ζωή.

Άς μάς το επιτρέψη!... Θέλουμε να τον νιώσουμε καλύτερα τώρα από τότε και να τον κάνουμε να ξεχάση τις πίκρες που ποτίστηκε τόσα χρόνια στην ξενιτιά. Θέλουμε να ξέρουμε το Βασιλιά μας καλά, σαν Βασιλιά... μά και σαν άνθρωπο.

Άς περάσουμε λοιπόν μια ολόκληρη μέρα μαζί του...

Κάθε πρωί, όταν ακόμα ή πόλι κοιμάται, προτού καλά - καλά ξημερώση ο Βασιλιάς κατεβαίνει με άπλη πολιτική φορεσιά στον κήπο του παλατιού. Το άρεσει εξαιρετικά ο πρωϊνός περίπατος. Τριγυρνάει στα δρομάκια του κήπου και παρακολουθεί τις εργασίες του κηπουρού με μεγάλο ενδιαφέρον.

Χαρακτηριστικό της αγάπης που έχει ο Βασιλιάς για το πράσινο, είναι ότι μόλις πάτησε το πόδι του στο παλάτι και κατέβηκε για πρώτη φορά στον κήπο, κούνησε μ' άπελπισία το κεφάλι για την εγκατάλειψί του... και διέταξε άμέσως ν' αγοράσουν καινούργια λουλούδια και δεντράκια για να ξανάρθη ο κήπος την παλιά του όμορφιά.

Από τότε ο Βασιλιάς παρακολουθεί κάθε πρωί ο ίδιος τις εργασίες και πολλές φορές παίρνει το κλαδευτόρι και το τσαπί στο χέρι.

Ένα πρωϊνό ένώ κλάδευε μια άκασία, τον πλησίασε ο κηπουρός, ένας αγαθός άνθρωπάκος του λαού και του είπε δειλά:

—Μεγαλειότατε, τώρα που την κλάδεψε Βασιλικό χέρι θα φουντώει διπλά...

Ο Βασιλιάς χαμογέλασε και συνέχισε το κλάδεμα.

Μετά το πρωϊνό περίπατο στον κήπο, που διαρκεί μια ώρα περίπου, ανεβαίνει στο διαμέρισμά του και παίρνει το πρόγευμα. Πίνει συνήθως γάλα με τσάι και τρώει ομελέττα από αυγά που του τα φέρνουν κάθε πρωί από το κτήμα του Τατοΐου. Για θουτήματα παίρνει κέικ καρυμένο με άφθονη ελληνική σταφίδα.

Μετά το πρόγευμα αποσύρεται στην τουαλέττα του και φορεί την στρατιωτική στολή με την όποια συνήθως δέχεται.

Στο ντύσιμό του είναι πολύ άπλος, άν και τον διακρίνει μια εξαιρετική κομψότητα. Άφου ντυθή, κάθεται στο ιδιαίτερο γραφείο του, διαβάζει την αλληλογραφία του και ιδιαίτερα προσέχει τις πρωϊνές εφημερίδες, κρατώντας σημειώσεις για τα ζητήματα που τον ενδιαφέρουν.

Στις 10 π.μ. κατεβαίνει στην αίθουσα των υποδοχών και άρχίζει τις ακροάσεις. Δέχεται πάντοτε ακούραστος ύπουργούς, άρχηγούς κομμάτων, στρατιωτικούς, πολιτευτές, έπιτροπές ως και τον τελευταίο από άκόμα με την ίδια πάντα ευγένεια και καλωσύνη. Άφου σφίξη εγκάρδια το χέρι του συνομιλητού του, στέκεται όρ-

θος ακούοντας προσεκτικά. Ποτέ δέν μένει στην ίδια θέση και δηματίζει με μια χαρακτηριστική επιβλητική νευρική κίνηση. Στις άπαντήσεις του είναι λακωνικός και θετικός. Σπάνια χαμογελά και το χλωμό πρόσωπό του παρουσιάζει ευγενική σοβαρότητα και άκατάβλητη θέληση. Όταν σε κυττάζει με το λαμπερό και άποφασιστικό εκείνο βλέμμα του, άναγκάζσαι να χαμηλώσης τα μάτια.

Δέχεται χωρίς καμιά διάκριση όλες τις έπιτροπές που γράφονται στο θρόνο. Πριν από λίγες μέρες μάλιστα δέχθη...

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

...ΧΩΡΙΣ ΤΗΝ ΠΟΡΦΥΡΑ

Όπου αποκαλύπτεται ότι ο βασιλεύς των Έλλήνων ταραίζει το... σταφιδόψωμο!—Οί άκρράσεις του λαού και των πολιτικών άρχηγών.—Μερικά χαρακτηριστικά ανέκδοτα.—Ή γεφύρωση του ελληνικού χάσματος.—Ή έδυμοτυπία του πρωτοκόλλου.—Ο διάδοχος και ή πληξίς του βασιλέως.

Και μια έπιτροπή από έργάτες άρθυλοποιούς που του παραπονέθηκαν γιατί το Υπουργείο των Στρατιωτικών δίνει τις άρβύλες του στρατού μόνο σε ώριμένους μεγαλοεπιχειρηματίες.

Ο Βασιλιάς άκουσε προσεκτικά αυτή την άρθυλλοκουθέντα της έπιτροπής και άπήντησε με δυο λόγια:

—Θά διατάξω να δοθούν εις τους μεγαλοεπιχειρηματίας όχι πλέον τα άρθυλλα, αλλά τα παπούτσια στο χέρι...

Τους παληούς του φίλους ο Βασιλιάς τους θυμάται πολύ καλά και τους αναφέρει λεπτομέρειες άπ' τα περασμένα, προ-

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

ξενώντας κατάπληξι με τη μνήμη του.

Οί άπαντήσεις του στις διάφορες προφανήσεις είναι μικρές, αλλά σαφείς. Μονάχα που τα μπερδεύει λιγάκι στην ελληνική γλώσσα. Με το δίκιο του όμως δεκατέσσερα ολόκληρα χρόνια δέν άκουγε παρά πολύ σπάνια τα ελληνικά.

Σε γνωστό πολιτευτή που του παραπονήθηκε για την παροχή της άμνηστίας, άπάντησε έτσι:

—Διατί παραπονείσθε; Έγώ ήλθα εδώ για να γεφυρώσω το... το... το...

—Το χάσμα, άποτελείωσε ο πολιτευτής.

—Ναι, το χάσμα!... Τά είχα ξεχάσει και μαζί μου πρέπει να τά ξεχάσουν κι' όλοι οι Έλληνες, συνέχισε ο Βασιλιάς εκφράζοντας έτσι το μεγάλο του πόθο.

Ένα μόνο πράγμα δέν επιτρέπει την παράλειψι της έθιμοτυπίας. Και φροντίζει να θάζη στη θέση του με την αυστηρότητα που τον διακρίνει σε τέτοιες περιστάσεις κάθε έναν, όποιοσδήποτε κι' άν είναι που θά τολμούσε να παραβή τους τύπους και την τάξι. Τη μεγάλη προσήλωσι του στην έθιμοτυπία παρουσιάζει και το παρακάτω έπεισόδιο.

Τις πρώτες μέρες μετά τον έρχομό του έβλεπαν μερικοί άνώτεροι αξιωματικοί να τον δούνε χωρίς να γραφούν στο βιβλίο των παρουσιάσεων.

Ο ύπασπιστής άναγκάστηκε να τους άναγγείλη:

—Μεγαλειότατε, μερικοί άνώτεροι αξιωματικοί της ξηράς ζητούν άκράσιν.

—Μά ποιοι άνώτεροι αξιωματικοί; Είς το βιβλίο παρουσιάσεων δέν τους είδα έγγεγραμμένους...

—Μάλιστα, Μεγαλειότατε, οί αξιωματικοί αυτοί δέν ένεγράφησαν εις το βιβλίο προς παρουσίαν.

—Δέν πιστεύω να υπάρχουν Έλληνες αξιωματικοί άγνωστοις την τάξιν. Μηπως είναι μετημφορισμένοι;

—Όποτε ή άπάντησίς σας, Μεγαλειότατε;

—Δέν δύναμαι να τους δεχθώ ούτω...

Και ο ύπασπιστής άφου έχαιρέτησε στρατιωτικά τον Βασιλιά, θγήκε έξω από την αίθουσα των παρουσιάσεων και έδήλωσε στους αξιωματικούς, ότι είναι άδύνατον να γίνουν δεκτοί άν δέν γραφούν πρώτα εις το βιβλίο παρουσιάσεων.

Μετά τας ακροάσεις που διαρκούν πολλές φορές ως τη μια μετά το μεσημέρι, ο Βασιλιάς αποσύρεται για το γεύμα. Στο τραπέζι τρώει πάντοτε μαζί με τον διάδοχο, τον Μέγα Αδύλρχη κ. Μερκάτη και καμιά φορά και με τον τελετάρχη κ. Λεβίδη.

Ο Διάδοχος που είναι σε όλα του ένα μεγάλο παιδί, προσπαθεί να τον διασκεδάση αλλά δύσκολα το κατορθώνει.

Στο φαί του δέν είναι δύσκολος και δέν τρώει πολύ. Άγαπά τα ψάρια, το κυνήγι,

τά χόρτα και τα φρούτα. Ίδιαιτέρως του άρέσουν οί τηγανητές πατάτες. Πίνει μόνο μπύρα. Το τραπέζι θέλει πάντα να είναι στολισμένο με λουλούδια και μάλιστα κόκκινα τριαντάφυλλα.

Μετά το φαγητό ξεκουράζεται λίγο και καπνίζει δυο-τρια τσιγάρα, πάντοτε ελληνικά.

Το άπόγευμα συνεχίζει τις ακροάσεις μέχρι της 7 μ.μ. και ποτέ δέν αποσύρεται πριν από τις 11.

Μά κι' όταν ακόμα ή νύχτα προχωρήσει περισσότερο και ο κουρασμένος άπ' τη θισπάλη της μέρας φτωχόκοσμος γεύρη για να ξεποστάση στην αγκαλιά του ύπνου, ένα φωτάκι που ξεπροβάλλει άπ' το σκοτεινό όγκο του παλατιού δείχνει πως κάποιος εκεί μέσα είναι εγύπιος άκόμα. Κι' άν κανένας ξενύχτης περάση άπ' τον έρμηκό δρόμο του παλατιού και ρωτήση το λεβεντόκορμο τσολιά «ποιός τάχα είναι αυτός που ξαγρυπνά;» Θά πάρη την άπάντησι:

—Ο Βασιλιάς μας!...

Και στ' αλήθεια, μέσα στο ιδιαίτερο γραφείο του ο Βασιλιάς εργάζεται άκούραστα κάθε νύχτα μόνος του για να θρη ένα τρόπο να πραγματοποιήση το μεγάλο του όνειρο, να ενώση τους Έλληνες...

ΜΙΧΑΗΛΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ

Ο Βασιλεύς της Ελλάδος

Β' ΠΡΑΞΙΣ

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

(Η ίδια σκηνογραφία. Μόνο στον τοίχο του θάβους υπάρχει μία εικόνα που παριστάνει ένα γαϊδάρο χωρίς ούρα και με ένα αυτί.)

ΣΚΗΝΗ 1η

(Με το άνοιγμα της αλλείας ο Τζάκ, ο Παρασκευάς, ο Λουλάς και η Δις Ροκοκό πίνουν μαστίχα. Ο Τζάκ μισοκάθεται στην άκρη του γραφείου κρατώντας ένα ποτηράκι. Η Δις Ροκοκό κάθεται στην άκρη του διβανιού. Δίπλα της παλέτα ζωγράφου και πινέλο μακρύ. Οι άλλοι δροίλοι.)

ΤΖΑΚ.—Εδίδαι!

ΟΛΟΙ.—Εδίδαι!

ΤΖΑΚ.—Ζήτη ή ελεύθερη ζωή και ο έρωας!

ΛΟΥΛΑΣ.—Ζήτη και η ώραία Τζούλια!

ΟΛΟΙ.—Στην υγεία της.

ΡΟΚΟΚΟ.—Μά τέλος πάντων δεν θα την γνωρίσουμε αυτή την ώραία Τζούλια;

ΤΖΑΚ.—(Κατεβαίνει). "Α, φίλοι μου, είνε το ευγενέστερο πλάσμα του κόσμου!

ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ.—(Ίδια). Έμένα μου λέει!

ΡΟΚΟΚΟ.—(Στόν Λουλά). Μά είνε τόσο ωμορφή αυτή ή περίφημη δεσποινίς;

ΛΟΥΛΑΣ.—Δεν την ξέρω, δεν την είδα ποτέ. Άλλά φαίνεται πως είνε για καλά τσιμπημένος ο φίλος μας!

ΡΟΚΟΚΟ.—"Όσο γι' αυτό!

ΤΖΑΚ.—Λοιπόν, ένα ποτηράκι ακόμα ;

((Βάζει). Εδίδαι!

ΟΛΟΙ.—Εδίδαι!

ΛΟΥΛΑΣ.—Κι' αυτό για την ώραία Τζούλια, που την άκούμε και δεν τη ξέρουμε.

ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ.—Και για την ελεύθερη ζωή!

ΤΖΑΚ.—Για την ελεύθερη ζωή! "Όσο συλλογίζομαι που κάθισα και φυλακή τρείς ώρες.

ΛΟΥΛΑΣ.—Μά πως έγινε, αλήθεια, αυτή ή παρεξήγηση;

ΤΖΑΚ.—"Α! "Όπως γίνονται όλες οι παρεξήγησεις.

ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ.—(Στό Λουλά). Τι γκάφα, έ;

ΛΟΥΛΑΣ.—ΡΟΚΟΚΟ.—Τρομερή γκάφα! Τρομερή!

ΤΖΑΚ.—Γκάφα λέει! Συλλαμβάνεται σήμερα ένας άνθρωπος, διότι άσκει έντίμως τό επάγγελμά του. Σήμερα που ή ανθρωπότης έφτασε σέ μία τέτοια πρόοδο!

ΡΟΚΟΚΟ.—Και σέ τί πρόοδο και σέ τί εξέλιξη;

ΛΟΥΛΑΣ.—Μ' αυτό λέω κι' εγώ!

ΤΖΑΚ.—Μά δε βλέπουνε αυτοί οι άνθρωποι γύρω τους; "Όλα κινούνται, όλα προχωρούν με ταχύτητα τρομακτική. "Από παντού πνέει ο δροσρός και ζωογόνος άνεμος της παραφροσύνης!

ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ.—"Αναπνέει κανείς, θρέ αδερφέ!

ΤΖΑΚ.—Σήμερα μπορούμε να πούμε ότι κερδίσαμε τό μεγάλο μας παιχνίδι.

ΛΟΥΛΑΣ.—Μά τό κερδίσαμε πράγματι;

(Η Ροκοκό θάφεται με τό μεγάλο πινέλο, θουτώντας στά χρώματα της παλέτας και κυττάζοντας σ' ένα καθρεφτάκι.)

ΤΖΑΚ.—Πρέπει να πιστεύετε σ' ό,τι σας λέγω. Πρέπει να πιστεύετε ότι είμαστε νικητάι και αυτό τό χρώστούμε και στη βοήθεια των ώραίων κυριών που αφιερώθησαν έξ ολοκλήρου εις τάς ώραίας τέχνας. (Δείχνοντας τη Ροκοκό.) Κυττάξτε εκεί, δεν είνε αυτό ένας μεγάλος άγώνας έναντίον της φύσεως που έξασσε να θάλη λίγο κόκκινο στό θελκτικό αυτό στοματάκι; (Στή Ροκοκό.) Νεσπά, Μαντάμ!

ΡΟΚΟΚΟ.—Σέ θραί, Μεσιέ.

ΤΖΑΚ.—"Όλοι υπετάχθησαν στη θέλησή μας. "Η εποχή μας είνε τελευταία λέξις. Πρωτοτυπία, νόημα, χωρίς!

ΡΟΚΟΚΟ.—Και πρό πάντων ευγένεια!

ΤΖΑΚ.—"Α! Ευγένεια, ευγένεια! Δεν είδες με τί λεπτότητα γίνεται σήμερα ένα έγκλημα. Έσκότωναν, δεν σου λέω, στόν παλιό καιρό. Άλλά με τί θαναυσότητα. "Ο φονιάς είχε χοντρά και θρωμερά χέρια, ενώ ο σημερινός δράστης φορεί λευκόν χειρόκτιον και άπαστράπτοντα μονόελον. Σέ πλησιάζει με τον ευγενικότερο τρόπο και προτείνοντας ένα κομψότατο περιστρεφο έρωτά: «Επιτρέψτε;» «Παρακαλώ», άπαντάς! Και τότε σου δίνει μία πιστολιά και σ' τρώγοντας μία τέτοια σφαίρα πέφτει κάτω και ψιθυρίζει: Ξειψυχώντας: «Μεράι, μεράι..., μεράι!»

ΛΟΥΛΑΣ.—Τί πρόσδος, αλήθεια!

ΡΟΚΟΚΟ.—Θαύμα! Θαύμα!

ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ.—Οί άνθρωποι όμως του παλιού καιρού δεν τά παραδέχονται αυτά.

ΡΟΚΟΚΟ.—"Ω, αφήστε πιά αυτόν τον παλιό καιρό να χαρήτε! Ήταν μία ζωή

τόσο άνορμάλ, τουτ'άφε άνορμάλ!

ΛΟΥΛΑΣ.—Και όμως μιλούν με τόση συγκίνηση για τίς χάρες της και τίς άμορφιές της.

ΤΖΑΚ.—Κοροφέξαλα! Κάθε καιρός που περνάει γίνεται δυο πράγματα! Παλιός και ώραίος! "Ο καλός παλιός καιρός! Είχαν οί άνθρωποι του καλού παλιού καιρού τέτοιες πρόσδος; Κυττάξτε έδω αυτό τό θαυμάσιο ταμπλώ.

ΟΛΟΙ.—Γι παριστάνει; Τί παριστάνει;

ΤΖΑΚ.—"Έναν πράσινο γαϊδάρο με δίχως ούράν και με ένα αυτί. Είνε έργον ενός Έλβετού ζωγράφου, άρχηγού μιας καινούργιας σχολής. Είχε τέτοια γαϊδούρια ο παλιός καιρός;

ΡΟΚΟΚΟ.—Μά τί θέλει να πη;

ΤΖΑΚ.—Θέλει να δείξη τη διάθεσή της φύσης που φανερώνεται στό συννεφώδικο φόντο, προσπαθώντας να δημιουργήσιν ένα ανώτερο τύπο γαϊδάρου!

ΟΛΟΙ.—Δηλαδή;

ΤΖΑΚ.—"Όπως έχουμε τον υπεράνθρωπο, έχουμε και τον υπεργαϊδάρο!

ΡΟΚΟΚΟ.—Μά είνε πολύ έντερεσάσαν!

ΛΟΥΛΑΣ.—"Εκείνο που έχει πρό πάντος είνε ή έντονη έκφρασι στό κατακάθι της ιδέας.

ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ.—Δείχνει πρό πάντων τό σεδασμό στην πραγματικότητα! Τηνάνεξαρτησία στη διανοητικότητα μετήν σταθερή πινελιά. "Εκείνο μάλιστα τό γρασίδι!...

ΤΖΑΚ.—Αυτή ή γραμμή είνε μία έντατική προσπάθεια εις την άπόλυτη συγκέντρωσι της έννοιας! Δεν έχει έτσι ένα είδος άζουρε σάν τη γή σφριέ!

ΟΛΟΙ.—"Α, ναι, ναι! Πολύ σάν τη γή σφριέ;

ΛΟΥΛΑΣ.—(Στόν Παρασκευά). "Ε, τί λές και σ'ό, δεν έχει σάν τη γή σφριέ;

ΠΑΡ.—Σάν τη γή έχει αρκετό, αλλά σφριέ δεν έχει και πολύ.

ΤΖΑΚ.—Παρασκευά! Βρέ σ'ό, αντίπαλίτευσι μου κάνεις;

ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ.—"Α, ναι, ναι, έχει και σφριέ, τώρα τό πρόσεξα!

ΤΖΑΚ.—Δεν είπαμε όταν μιλώ εγώ ότι πρέπει να χάσκει;

ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ.—Καλά, καλά λοιπόν μην άγριεύς!

ΟΛΟΙ.—Στην υγεία σου, κύριε Τζάκ.

ΤΖΑΚ.—Στην υγεία σας. Και άς είνε τό σύνθημά μας: Στόπι!

πολύτος κύριος της χαμένης υπάρξεως του άπήντησε χαμογελώντας.

—Γιά τέτοιου είδους γυναίκες ή άμφιβολία είνε άλογος...

Βγήκα στόν διάδρομο και πλησίασα την άγνωστο για να δώ από κοντά τό πρόσωπό της τώρα που κανένας δεν την πρόσεχε. Μά όμολογώ πως ή έκφρασίς του με συνεκλόνησε θαθεία. Τά μάτια άτενίζανε τη λουλακία θάλασσα άλλ' ή ψυχή που φώτιζε αυτά τά μάτια έλεγες πως θρικότανε μακριά, πολύ μακριά σ' άλλους κόσμους, σάν να μην ύπήρχε καν μέσα σ' αυτήν την ευκίνητη κομψότητα...

Τό τραίνο έφθανε και ή άγνωστος, άφου κύτταξε όλους τούς συνταξιδιώτες ένα προς ένα, και μένα περισσότερο άπ' όλους, άφησε τον διάδρομο και ξανακάθισε στην θέσι της. Τό τραίνο σέ λίγο σταμάτησε. "Υστερα από λίγα λεπτά θά ξεκινούσε πάλι για την Έλβετία. "Ο άνθρωπος που είχε «φωνίσει» την ξένη γυναίκα από την «Κυανή άκτι» κατέβασε από τό δίκτυ τις βαλίτσες. "Όταν όμως πήγε να έγγίση και την μικρή δερμάτινη βαλίτσουλα ή άγνωστος σηκώθηκε και τον ήμώδισε με μία ευγενικιά χειρονομία. "Εκείνος εξέπληγη.

—Φθάσαμε!

—Φθάσατε σεις, του είπε Ιταλικά, όχι γ'ό.

—"Ότε δεν θά μέινετε μαζί μου;!

—"Οχι.

—Οί δυο άνδρες κυτταχθήκανε χαρακτηριστικά. "Η γυναίκα χαμογέλασε και προσέθεσε.

—Εγώ συνεχίζω τό ταξείδι μου. Δεν θέλω να είμαι ή γυναίκα που θ' αφήσετε μία μέρα καθισμένη σ' ένα χαρτοπαικτικό τραπέζι, για να την πάρη κάποιος άλλος μαζί του. "Εγώ δεν έχω ψυχή προσελωμένη στό πεπρωμένο. "Εγώ παραμένω σ' αυτό τό τραίνο και θά κατέβω τότε όταν θάχη φθάσει στό τέρμα.

—Μά δεν έχετε τά μέσα για να...

—Θά μου τά δώσετε σεις προτού κατεβήτε.

"Ο άνθρωπος που νόμιζε πως είχε άγοράσει μία γυναίκα κάτωχρος πιά και χωρίς να πη λέξι, της άφησε ένα χρηματικό ποσό ίκανό για να συνεχίση τό ταξείδι της ως τό τέρμα, και κατέδωκε με θήμα που πρόσδιε την θαθεία του κατόπληξι. "Ο φίλος του τον άκολούθησε σιωπηλός. "Όταν έπρόκειτο να βγώ κι' εγώ ή ξένη με κράτησε και μου είπε:

—Θέλω να πεθάνω όσο μπορώ πιό κοντά στην πατρίδα μου (μία αιγή). Σας τά λέω αυτά γιατί αισθάνομαι πως πρέπει να δικαιολογηθώ σέ σας που για την διαγωγή μου έπειδη είσθε γυναίκα...

Δεν της είπα ούτε μία παρήγορη λέξι. "Ενοιωθα όμως θαθεία μέσα μου, πως αν ήμουνα στην άπελπιστική της θέσι, θά ήθελα κι' εγώ να πεθάνω όσο μ'οπορούσα πλησιέστερα στή ν'πατριδάνου...

MURA

Παύλου Νιρβάνα

(της Ακαδημίας Αθηνών)

σμάτων που δεν είχαν τολμήσει να όνειρευθούν την δόξαν της ύψηλης μυρωδικής.

—Μά είνε καλές οί μυρωδιές σου, καυμένε; έρώτησε μία δουλίσσα, θαϊσώμενη από τά χρώματα των δεσμευμένων μυστηριωδών υγρών.

Και έφερεν ένα μπουκαλάκι στα άνήσυχα ρουθουνάκια της, προσπαθούσα να μαντεύση τό περιεχόμενον.

—"Αμ' τί τά μυρίζεις, κορίτσι μου; ήρώτησεν ο πλανόδιος. "Απόξω άπ' τό μπουκαλί θά νοιώσης τη μυρουδιά; "Όραία δουλειά κι' αυτή!

"Η δουλίσσα έκοκκίνισε κατηχουμένη.

—"Αμ' πως; είπε σέ λιγάκι, άνευρίσκουσα τό θάρρος της. Στά κουτουρού θά πάρω πρᾶμμα, χωρίς να ξέρω τί έχει μέσα; "Ο πλανόδιος είχε την μεγαλειτέραν του ευγλωττία.

—"Εκλεκτά άρώματα, κύριοι! Κολώνια, λεβάντα, λουίζα!...

Και ύψωνεν εις τον θαυμασμόν της πελατείας του τά μπουκαλάκια του με τά πολύχρωμα υγρά, πράσινα, κίτρινα, ιόχρσα, αντιπροσωπεύοντα όλα τά χρώματα των παραδείσων, από τούς όποιους έδράπησαν τά δροσερά άνθη, που έδωκαν την ψυχήν των εις τά τριπλά αυτά έκχυλισματα, θαύματα μυρωδικής τέχνης, κλεισμένα στεγανώς και σκεπασμένα με ξενογλώσσους και ανθισμένους επιγραφάς, φερούσας τά σύμβολα φανταστικών οίκων, ιδρυέντων, Κύριος οίδεν, εις ποίον "Αθηναϊκόν μικρολθογραφείον.

—"Άλλος, κύριοι, τά εκλεκτά άρώματα, πριν έξελαντηθούν!

Δύο μυροβόλοι παξιμαδό έσταμάτησαν μίαν στιγμην έμπρός εις τό τραπέζακι, έρριψαν ένα βλέμμα εσχάτης περιφρονήσεως προς τά μπουκαλάκια και άντιπαρήλθον ως ειδήμονες του είδους που δεν ήμπορούν να άπατηθούν εις την μάρκαν ενός άρώματος.

—Δεσποινίδες, έχουμε ώραία άρώματα! τάς προσεφώνησεν ο πλανόδιος, χωρίς πολλές ελπίδας έπιτυχίας.

—"Αν είχες, καυμένε, Κοτί και Οδμπιγκάν... έκελάδησεν ειρωνικώς τό ένα από τά μυροβόλα πλάσματα.

Και άγάθησαν και αί δύο μέσα εις τό πλήθος, έκαρδισμένες στα γέλια.

—Ψειροδες!... έμουρμούρισεν ο πλανόδιος, γεμάτος αγανάκτησιν διά την ύβριν και την περιφρόνησιν. Στό πλουσιότερό της μάννας τους όλο και Οδμπιγκάν μυρίζόντουσαν!

Και έξηκολούθησε παρουσιάζων τά άρώματά του προς μερικούς φαντάρους, τούς όποιους τρυφερά όποχρεώσεις είχαν συγκεντρώσει περί τά ανθισμένα μπουκαλάκια, και δύο-τρείς υπηρέτες που είχαν σταματήσει και περιεργάζοντο τά μαγικά αυτά φίλτρα με την μετριοφροσύνην πλά-

ταυτοχρόνως όμως όλα τά ρουθουνία τριγύρω έτέθησαν εις κίνησιν.

—Καλέ αυτό δε μυρίζει τίποτα.

—Νεράκι καθαρό.

—Νερό χρωματισμένο.

Και, ενώ ή πελατεία, συμπεριλαμβανομένου και του φαντάρου, έσκορπίζετο, ο πλανόδιος έμουρμούριζεν:

—"μ' τί θέλετε να πάρετε με μιάμιση δραχμή, χριστιανοί μου; Κρίνα και τριαντάφυλλα;

ΠΑΥΛΟΣ ΝΙΡΒΑΝΑΣ

(της Ακαδημίας Αθηνών)

θάνατο του μπαμπά σας ως κάπως μυστηριώδη...

—Είπε και η δική μου γνώμη, κύριε επιθεωρητή...

—Θα είχατε καμιά αντίρρηση να γίνη ιστολογική εξέταση των σπλάχνων του νεκρού;

—Καμιά... Θα ήθελα μάλιστα να σάς την προτείνω...

—Λαμπρά... Και τώρα κάτι συμπληρωματικό: Είχε έχθρους ο δούξ;

—Ήταν τόσο καλός... Μπορείτε να ρωτήσετε όλους τους χωρικούς απ' το Μπλουά ως το Τουρ πόσο τους φαινότανε χρήσιμος, πόσο τους βοηθούσε και πόσο τους συνέτρεχε...

—Φίλους είχε;

—Πολλούς... Διωρόγανωνε συχνά κυνήτο όποιον αίσθανόταν πραγματικό πάθος.

—Α, αλήθεια... Ο μαρκήσιος ντέ Σατηρενών δέν είχε λόγους ν' αντιπαθή τον δούκα, ο όποιος τόν είχε νικήσει στο περσινό μάτς του μπριτζ;

—Κάθε άλλο... Ο μαρκήσιος είχε βέβαια στενοχωρηθή γιά τήν ήττά του, αλλά δέν είχε τίποτα... Τελευταία μάλιστα πού ο μπαμπάς του ζήτησε ένα βιβλίο γιά τόν μπριτζ, έσπευσε νά του τόν στείλν με προθυμία...

—Βιβλίο του μπριτζ; Μήπως έχετε;

—Βρίσκεται άπάνω... Στο κομοδίνο του καυμένου του μπαμπά... Θα είδοποιήσω νά σάς τόν φέρουν...

—Εχτύπησε πραγματικά και σέ λίγο τόν βιβλίο του Γιοσιμάτα θρικόταν μπροστά σόν άστνυνομικό, πού τόν άνοιξε και τόν ξεάλλισε. Μετά τήν σελίδα έκατόν τριάντα όκτώ, τά φύλλα ήταν πού και πού κολλημένα. Ο άστνυνομικός έσκισε ένα φύλλο και τόν πλησίασε στή φλόγα πού άναπτήρος του. Μιά έντονη μυρωδιά σκόρδου γέμισε άμέσως τόν δαμάτιο.

—Αυτό πού φανταζόμουν ... ψιθύρισε ο άστνυνομικός. Δηλητηρίασις από άρσενικό...

Η ιστολογική εξέταση των σπλάχνων του θύματος διεπίστωσε τή δηλητηρίαση από άρσενικό. Τό ίδιο δηλητήριο βρέθηκε και στίς σελίδες του συγγράμματος του 'Ιάπωνος Γιοσιμάτα, οί σελίδες τού όποιου είχαν πού και πού κολληθή, έτσι, ώστε νά χρειάζεται σάλωμα γιά νά ξεκολληθούν. Καί με τόν δάχτυλο πού έμπαινε στο στόμα μετεβιβάζετο ποσότης άρσενικού, ή όποια σιγά-σιγά έπροκάλεσε και τόν θάνατο.

Τό ίδιο άπόγευμα συνελήφθη με τήν κατηγορία φόνου έκ προμελέτης ο μαρκήσιος ντέ Σατηρενών μέσα στόν πύργο του και μεταφέρθηκε δέσμιος στο Παρίσι.

Ο δολοφόνος άρνήθηκε τήν ένοχή του. Όλα όμως τόν ένοχοποιούσαν: Τό μάτς του μπριτζ πού είχε άνακηρύξει νικήτή τόν αντίπαλό του, τόν είχε κυριολεκτικά κουρελιάσει. Από τήν ήμέρα εκείνη ο μαρκήσιος ντέ Σατηρενών είχε πάψει νά δέχεται όποιονδήποτε και νά θγαίνη κι' απ' τόν δαμάτιό του άκόμα, είχε γίνει βίαιος, άπότομος και μισάνθρωπος. Άκόμα τόν έβάρυνε τρομακτικά τόν γεγονός, ότι είχε δεχτή με προθυμία νά στείλν στόν αντίπαλό του τόν σπάνιο βιβλίο του μπριτζ. Τί άλλο έκρυβε αυτή ή προθυμία, παρά τή διάθεση νά σταλή όπως-όπως στόν άλλο κόσμο ο δούξ ντέ Λαμπώμ-Λεμπλάν;

Ο μαρκήσιος απέκρουσε με άγανάκτηση τήν κατηγορία.

—Μπορεί νά με είχε πειράξει ή νίκη του δούκός, είπε στόν άνακριτή, αλλά μίσος γι' αυτόν δέν αίσθανόμουν κανένα... Είχα αίσθανή μόνο τή μείωση του νικημένου... Ο δούξ ήταν ένας γερός και τίμιος παίχτης και ένας άξιαγάπητος γείτονας... Δέν ήθελα ποτέ τόν κακό του...

—Παρ' όλ' αυτά, στίς σελίδες του βιβλίου σας περιείχετο άρσενικό... Κι' από τόν δηλητήριο αυτό πέθανε ο δούξ...

—Αυτό είνε πολύ περίεργο... Πριν νά στεθεί στο δούκα τόν βιβλίο, τόν είχα διαβάσει έχω τρείς φορές χωρίς νά πάθω τίποτε...

—Άπλούστατα: Γιατί πριν τόν στείλετε στο δούκα έκολλησατε και δηλητηρίασατε τίς σελίδες του...

Ο μαρκήσιος ντέ Σατηρενών προφυλακίσθηκε κι' ή δική του όρίστηκε σύντομα. Η δικαιοσύνη θιαζόταν νά τιμωρήση ένα έγκλημα πούχε άναστατώσει όλη τήν άνώτερη άριστοκρατία τής Γαλλίας.

—Εν τώ μεταξύ απ' τόν πύργο τού ντε Λαμπώμ-Λεμπλάν έφτανε ήληροφορία ότι ή γενική κληρονομία του δούκός δούκισσα 'Ιωάννα είχε πούλησει όλη τήν άκίνητη περιουσία της και όλα της τά χρεώγραφα. Είχε άποσύρει όλες τίς καταθέσεις της από τās Τραπεζές τής Γαλλίας και τόν έξωτερικοί κι' είχε άναγγείλει γιά προσέχη τήν άναχώρησή της γιά τās 'Ινδίας. Οί ύποψήφιοι σύζυγοι τής πολυφώνου νόφης έμειναν άπαρηγόρητοι. Η δούκισσα 'Ιωάννα όμως φάνηκε άένδοτη στην άπόφασή της.

—Τί νά κάνω στή Γαλλία; Άν κρατούσα τόν προγονικό μου πύργο στο Μπλουά θά νόμιζα διαρκώς πώς θλέπω τή σκιά του καυμένου του μπαμπά νά τριγυρίζη στα παρτέρια και στίς άλέες τού κήπου... Νά παντρευτώ δέν τ'άχω σκοπό... Ός πολιτικώς ένάγουσα δέν πρόκειται νά παραστώ κατά τήν δίκη του δολοφόνου... Τί θά κέρδιζα; Ο μπαμπάς δέν πρόκειται όπωσδήποτε ν' άναστηθή... Γυρίζω λοιπόν στην Κεϋλάνη, εκεί όπου έζησα τά πρώτα χρόνια τής ζωής μου και κεί θά περάσω και τά τελευταία...

Τό έπόμενο θράδυ ή δούκισσα ντέ Λαμπώμ-Λεμπλάν έφευγε με τόν ύπερωκέανειο «Φός» απ' τή Μασσαλία γιά τίς 'Ινδίες. Η δούκισσα 'Ιωάννα ήταν μία γυναίκα πού είχε προκαλέσει κατ' επανάληψιν τήν προσοχή του κόσμου των άριστοκρατών: Γόνος του δούκός ντέ Λαμπώμ-Λεμπλάν και υιάς 'Ινδής τής Κεϋλάνης, δέν είχε άναγνωρισθή ως νόμιμον τέκνον του δούκός παρά μόνον πρό τριών έτών, όποτε και είχε φτάσει στόν πύργο του Μπλουά. Ός εκείνη τήν ήμέρα ο δούξ άγνοούσε τήν ύπαρξή της, γιάτί όταν είχε φύγει από τήν Κεϋλάνη, όπου είχε άλλο-

.....

Δικαιολογία

Ο μεθυσμένος: Πώς νά φύγω, κ. πόλιαμαν, αφού μου πήρατε τόν βολάν;

τε άπέραντες έκτάσεις τσαγιού, είχε άφήσει τήν έρωμένη του έγκυο. Μάλιστα τότε ο Γάλλος εύπατρίδης είχε φερθή με όλη τήν έλαφρότητα τής νεότητος: Φάνοιτας στο Παρίσι, έέχασε έντελώς τήν περιπέτεια του εκείνη και ρίχτηκε στα γλένια και στίς κραπάλες. Καί, μόνον όταν έδενε από πολλά χρόνια στην πόρτα του μεγάρου του στα 'Ηλύσια Πεδία χτύπησε τόν χέρι μιάς γυναίκας πού, όπως έδειχναν τά πιστοποιητικά του Γάλλου προέδρου στην Κεϋλάνη, ήταν ή κόρη του, αίσθανθηκε τόν πατρικό φίλτρο νά ξεσπάη. Ο δούξ πιά ήταν γέρος, ή κόρη αυτή τού φάνηκε σάν άγγελος σταλμένος απ' τόν ουρανόν, τήν έκανε νόμιμο παιδί του και κληρονόμο του και άποσύρθηκε μαζί της στόν πύργο του Μπλουά γιά νά περάση τήν ύπόλοιπη ζωή του, πού ήταν όμως μοιραία νάνε τόσο λίγη...

—Υστερ' από έξη μέρες απ' τήν άναχώρησή της δούκισσας, ένα πρωί ο διευθυντής τής 'Αστυνομίας του δεκάτου διαμερίσματος στο Παρίσι έπαιρνε τόν παρακάτω γράμμα:

«Κύριε διευθυντά, 'Επειδή πάλι πρόκειται νά πελαγοδρομήσετε, σπεύδω νά σάς παράσχω μερικές εξηγήσεις, πού θά σάς πείσουν ότι ένας άθώος ρίχτηκε στή φυλακή και ότι ο έπιθεωρητής σας Γκαστόν Λεμουάν θάκανε καλύτερα νά γίνη κλειδούχος σούς κρατικούς σιδηροδρόμους. Λοιπόν, ο μαρκήσιος ντέ Σατηρενών δέν έχει καμιά άπολύτως άνάμιξη στή δολοφονία του δούκός ντέ Λαμπώμ - Λεμπλάν. Τόν περιόριζο έβλίο του μπριτζ έφτασε στόν πύργο άθωο, γιά νά μεταβληθή από μένα σε δολοφόνικό όπλο. Μεταχειρίστηκε τήν λαβή τής Γαλλίας γιά νά πάρω ένα χρησιμο τρόπο άνάιμακτης και μυστηριώδους δολοφονίας. Η Αίκατερίνη των 'Ιωάννων πού δηλητηρίασε με γάντια τήν 'Ιωάννα ντε 'Αλμπρέ, μεταχειρίστηκε άρσενικό, με τόν όποιον έράντισε τίς σελίδες ενός βιβλίου κυνηγιού, γιά νά δολοφονήση τόν γιό της Κάρολο Θ'. Ο άτυχος αυτός βασιλιάς, μανιώδης κυνηγός, διάβασε τόν βιβλίο του κυνηγιού, και κατάπινε τόσο άρσενικό, πού πέθανε με τρομερούς πόνους δίνοντας τή θέσι του στόν άσχημόνιο γιό τής Αίκατερίνης, τόν 'Ερρίκο Γ'. Τό ίδιο μέσον μεταχειρίστηκε και γώ. Μόλις έφτασε τόν βιβλίο του μπριτζ, έκόλλησα μερικές σελίδες του, αφού πρώτα τίς έράντισα με άρσενικό. Τό άποτέλεσμα ήταν άνώτερο από τίς προβλέψεις μου. Μία πριουσία ρευστοποιημένη, μοι άπέδωσε τρίατα έξη έκατομμύρια φράγκα γαλλικά !...

Τώρα, δέν είν' άνάγκη νά σάς πώ ή πραγματική κόρη του δούκός ντέ Λαμπώμ - Λεμπλάν και τής 'Ινδής, πέθανε ήλικία δεκατεσσάρων έτών από τυφοειδή πυρετό στην Κεϋλάνη. Έμαθα τυχαία τήν ύπόθεσή, τόν καιρό πού θρικόμουν στή Μαλαισία γιά ύποθέσεις μου, προέβλεψα σιάστηκα στο δούκα ως... νόθος άπόγονος τών επίσης νόθων άπογόνων τού Βασιλιάς—'Ηλίου ! Ο δούξ έπέσιθη — τά χρεώτά μου, πιστέψτε, ήταν άπόλυτως έντελει — και... μοι παραδόθηκε άνυπερβόστος. Τώρα, μπορεί νά πητέ: Γιατί, άν είχα όλα τά μέσα, δέν έμεινα μετά τόν θάνατό του δούκισσα ντέ Λαμπώμ - Λεμπλάν, δικαιωματικά κληρονόμος ενός γάλλου όνόματος τής Γαλλίας, και ή έπίσημη μεγάλη περιουσία τίμια και βαστή σ' όλους; Έ, αυτό είνε τόν έρωτα μου: Προτιμώ νά σάς χάρισω τή δόξα τούς τίτλους, κρατώντας μόνο τά χρεώτα. Άντί δούκισσα ντέ Λαμπώμ - Λεμπλάν, προτιμώ νά μείνω πάντα ή γυνή σας, μά πάντα άγνωστη, «Κυρία με μαύρο χέρι».

ΙΟΥΛΙΟΣ ΧΑΡΙΣΣΟΝ

—Παρουσιάστε !

Ο στρατηγός 'Αχ. Πρωτοσύγγελος

Του συνεργάτου μας κ. Α. 'Ασπράκης

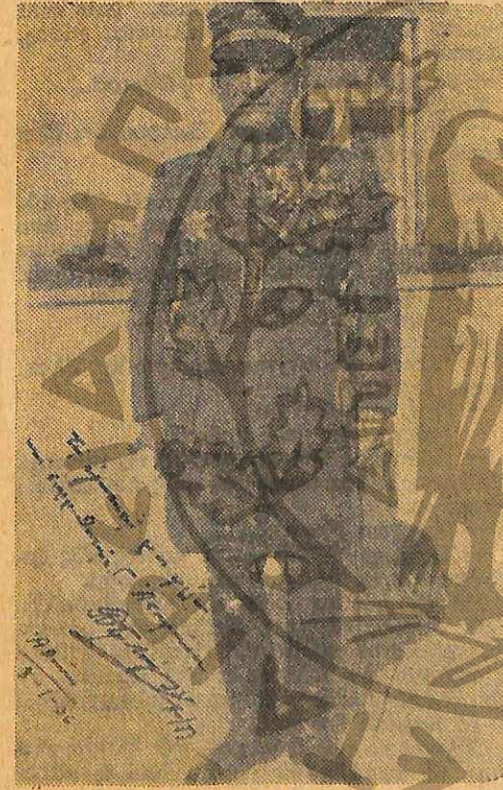
Έγεννήθη έν Λαρίση τής Θεσσαλίας τόν έτος 1879. Καταταγείς εις τόν στράτευμα τόν 1900 εισήλθεν εις τήν Σχολήν 'Υπαξιωματικών, έπιλοχίας ών, όπου έφοίτησεν εύδοκίμως και έξήλθεν έξ αυτής τόν 1909 με τόν βαθμόν του άνθυπολοχαγού του πεζικού, τοποθετηθείς εις τόν έν Λαρίση 4ον σύνταγμα πεζικού, ως άξιωματικός λόχου. Μετέσχε των πολέμων 1912—1913 και έλαβε μέρος εις τās μάχας 'Ελασσώνος, Σαρανταπόρου και Γιαννιτσών ('Ελληνοτουρκικός πόλεμος) ως έπιτελής υπό τόν άείμνηστον συνταγματάρχην Παπακυριαζήν. Κατά τήν έποχην εκείνην έφερε τόν βαθμόν του ύπολοχαγού, έπροτάθη δέ νά προαχθή επί διακεκριμένη πράξει εις άνώτερον βαθμόν. Είς τās άρχάς του 1913 υπό τόν αυτόν συνταγματάρχην έτοποθετήθη εις τόν 'Επιτελείον τής Ταξιαρχίας Μετόθου, όπου ειργάσθη δραστηρίως διά τήν όργάνωσιν και μεταφοράν τής Ταξιαρχίας από Θεσσαλίας εις Βόλον άτμοπλοϊκώς και σιδηροδρομικώς μέχρι Καλαμάκας και εκείθεν εις τήν συγκέντρωσιν ταύτης εις τόν ύψιπεδον του Μετσόθου (Φεβρουάριος 1913). Η ένέργεια αυτή τής Ταξιαρχίας προς κύκλωσιν και καταστροφήν τής έν 'Ηπείρω ένεργούσης Τουρκικής Στρατιάς υπό τόν Τζαβίτ-πασάν έγένετο υπό δυσμενεστάτας συνθηκών έν βαρυτάτω χειμώνα. Έκ του ψύχους και των χιονοθυελλών ή Ταξιαρχία ύπέστη τά πάνδεινα εις τήν περιοχήν του Μετσόθου, κατόρθωσεν όμως αίφνιδιαστικώς ένεργούσα, άφ' ένος μόν νά διασκορπίση και κατασυντρίψη τά εκεί εύρισκόμενα Τουρκικά τμήματα υπό τόν Μπικρή-Άγαν, άφ' έτέρου δέ νά φθάση εγκαίρως και νά άποτελέση τόν δεξιόν της υπό τόν Διάδοχον 'Ελληνικής στρατιάς, λαβούσα μέρος εις τήν έπίθεσιν προς κατάληψιν των 'Ιωαννίνων διά τής άλώσεως του Δρίσκου κατόπιν πολλών άπωλειών (20 Φεβρουαρίου 1913). Μετέσχε και του 'Ελληνοβουλγαρικού πολέμου ως έπιτελής τάγματος και διοικητής λόχου, διαπρέψας κατά τās μάχας Βυσώκας και Λαχανά (όπου έφονεύθη ο συνταγματάρχης Παπακυριαζής) — Δεμίρ-Ισάρ, Στενωπόλ Κρέσνας και Άνω Τζουμαγιάς, μέχρι τής άνακαχής. Κατά τήν έπιστράτευσιν του 1915 προήχθη εις τόν βαθμόν του λοχαγού ύπηρετών εις τόν 4ον σύνταγμα πεζικού (1η Μεραρχία) ως λοχαγός έπιστρατεύσεως. Κατά τόν 1916 μετέσχε του κινήματος τής 'Εθνικής 'Αμύνης, μεταβάς εις Θεσσαλονίκην (Οκτώβριος 1916) και τοποθετηθείς εις τόν 'Επιτελείον τής Μεραρχίας 'Αρχιπελάγους (111 γραφείον έπιχειρήσεων) έν Μυτιλήνη υπό τόν άείμνηστον στρατηγόν 'Ιωάννου. Έκεί κατέβαλεν υπερανθρώπους προσπάθειας διά τήν στρατολογίαν, όργάνωσιν και συγκρότησιν τής Μεραρχίας των νήσων του 'Αρχιπελάγους και είτα διά τήν μεταφοράν τής Μεραρχίας ταύτης (δύναμις 20.000 άνδρων) άτμοπλοϊκώς τή συνοδεία του 'Αγγλικού Στόλου από των νήσων του 'Αρχιπελάγους εις Θεσσαλονίκην και μετά ταύτα σιδηροδρομικώς εις τόν τομέα του Μοναστηρίου υπό τās διαταγās τής έν Φλωρίνη Γαλλικής Στρατιάς 'Ανατολής (έαρ του 1917). Έν Φλωρίνη, λοχαγός ών ανέλαβε τά καθήκοντα του έπιτελάρχου τής Μεραρχίας, ήτις τόν φθινόπωρον του

1917 μετεφέρθη έκ Μοναστηρίου εις τόν τομέα του Σκρά εις αντικατάστασιν Γαλλικής Μεραρχίας, ήτις ένεργήσασα έπίθεσιν κατά του Σκρά (έξέχουσα Χούμας) τή βοήθεια και τάγματος 'Ελληνικού, είχεν άποτύχη.

Η Μεραρχία 'Αρχιπελάγους έγκατασταθείσα εις τόν τομέα του Σκρά είχε δεξιά τήν Μεραρχίαν Κρήτης και άριστερά τήν Μεραρχίαν Σερρών, αΐτινες είχαν μεταφερθή εκεί υπό τās διαταγās του Σώματος 'Εθνικής 'Αμύνης υπό τόν άντιστράτηγον Ζυμβρακάκη, υπαγόμεναι πāsαι υπό τήν 'Ομάδα Μεραρχιών (Μποέμιτσα-Ισθάρ) υπό τόν Γάλλον στρατηγόν Ζερώμ. Τό έαρ του 1918 διετάχθη υπό του 'Αρχιστρατήγου των συμμαχικών στρατευμάτων στρατηγού Φρανσαι - Ντέ - 'Εσπεράι όπως ή Μεραρχία 'Αρχιπελάγους έκπονήση και ύποβάλη προς έγκρισιν σχέδιον ένεργείας προς κατάληψιν τής όχυρωτάτης τοποθεσίας του Σκρά. Τήν έκπόνησιν του σχεδίου ανέλαβεν ο κ. Πρωτοσύγγελος ως έπιτελάρχης τής Μεραρχίας.

Ειργάσθη προς τούτο νυχθημερόν επί ένα περίπου μήνα με πολλές και λίαν επικινδύνους προσωπικές άναγνωρίσεις τής έθιρκής τοποθεσίας. Τό σχέδιον ήτο πλήρες και καθ' όλα τέλειον προς τά δόγματα του άγώνος χαρακωμάτων, ένεκρίθη δέ βασικώς και έν πάση λεπτομερεία υπό του έν Θεσσαλονίκη άρχιστρατήγου, όστις έκτός της δυνάμεως τής Μεραρχίας (15.000) είχε διαθέσει παρ' αυτή τμήματα των 'Ελληνικών Μεραρχιών Κρήτης και Σερρών, πληθύν μοιρών Γαλλικού πυροβολικού, βαρύ άγγλικόν πυροβολικόν, τορπιλοβλητικά μηχανήματα, λόχους φλογοβόλων, τόν 1ον Γαλλικόν σύνταγμα 'Αφρικανών και σμήνος αεροπλάνων.

Τό σχέδιον τούτο έπιθέσεως προς κατάληψιν του Σκρά, άριστοτεχνικόν από πά-

Ο στρατηγός Πρωτοσύγγελος

σης άπόψεως τακτικής ένεργείας, έφηρμύσθη πλήρως τήν 17/30 Μαΐου 1918, ήτις όρίσθη ήμέρα έπιθέσεως. Ο έπιτελάρχης τής Μεραρχίας κ. Πρωτοσύγγελος, συνταμάρχης τότε ών, διηύθυνε τήν έπίθεσιν υπό τās όψεις του Διοικητού στρατηγού 'Ιωάννου, του Διοικητού του Σώματος 'Αμύνης στρατηγού Ζυμβρακάκη, του Διοικητού τής 'Ομάδος Μεραρχιών Γάλλου στρατηγού Ζερώμ και του άρχιστρατήγου Φρανσαι Ντέ 'Εσπεράι, διά τούς όποιους πλησίον του σταθμού διοικήσεως τής Μεραρχίας είχαν όργανωθεί ειδικά παρατηρητήρια. Μετά μίαν περίπου ώραν από τής χαραυγής τής 17/30 Μαΐου καθ' ήν έξέπεμψθη ή έφοδος του πεζικού διά τήν άλωσιν τής έθιρκής τοποθεσίας, ή καταστροφή του έχθρου ήτο πλήρης. Με άφάνταστον ήρωϊσμόν τόν πεζικόν μας υπερμήδισε και τās πολλαπλές σειράς των συρματοπλεγμάτων, αΐτινες ως επί τόν πλείστον είχαν καταστραφεί υπό ισχυροτάτου ήμερησίου βομβαρδισμού όλοκλήρου του πυροβολικού μας, άνέτρεψε τās προεκχωρημένας έθιρκές άντιστάσεις, προσέβαλε λυσσώδως και άνέτρεψε τήν κυρίαν αντίστασιν και κατόπιν πολυνέμον πάλιν σώμα προς σώμα εισήλθεν εις τά καταφύγια του έχθρου και έγένετο κύριον όλοκλήρου τής τοποθεσίας, άποκρούσαν κατ' επανάληψιν αίματηράς άντεπιθέσεις του έθιρκικού πεζικού. Ολόκληρος σχεδόν ή έθιρκή δύναμις πεζικού (7-8 χιλιάδες) κατεστράφη. Οί φονευέντες Βούλγαροι άνήλθον εις 3 χιλιάδας και οί αΐχμαλωτισθέντες εις 2.500. Αί ήμέτεραι άπώλειαι (φονευέντες και τραυματίαι) περί τάς 2.500. Η μάχη αυτή έξύψωσεν υπερβαλόντως τόν 'Ελληνικόν στατόν και προσέφεραν άνεκτιμήτους ώφέλειαι εις τήν Πατρίδα μας.

Κατά τήν ύποχώρησιν του στρατού μας έκ Μ. 'Ασίας (Αύγουστος 1922) κατόρθωσε νά διασώση άπαντα τά έγκατεσπαρμένα εις τήν ένδοχώραν τμήματα του συντάγματός του, νά οδηγήση ταύτα εις άσφαλείς λιμένας και νά διαπεραιωθή μετά τόν τελευταίον τμήματός του εις Μυτιλήνην.

Ήτο ο πρωτεργάτης τής έπαναστάσεως του 1922, χρησιμοποιηθείς κατά τούς πρώτους μήνας ως έπιτελάρχης αυτής. Ότε ανέλαβε τήν διοίκησιν τής Στρατιάς 'Εθρου ο στρατηγός Πάγκαλος προσέλασε τόν κ. Πρωτοσύγγελον εις τόν έν Θεσσαλονίκη Γεν. Στρατηγείον (Δεκέμβριος 1922) ως διευθυντήν του 111ου γραφείου έπιχειρήσεων, όπου έξεπόνησεν άριστοτεχνικόν σχέδιον ένεργείας τής στρατιάς του 'Εθρου προς διάσπασιν του έθιρκού μετώπου και κατάληψιν τής Κων'πόλεως, μη έφαρμοσθέν λόγω τής ύπογραφείσης ειρήνης τής Λαζάνης.

Πολιτευθείς κατά τόν 1923 εξελέγη μεθ' όλοκλήρου του συνδυασμού του βουλευτήν Λαρίσης και κατά τόν 1924 διετέλεσεν ύπουργός τής 'Εννόμου Τάξεως. Μετά τήν λήξιν τής έπαναστάσεως προήχθη εις τόν βαθμόν του συνταγματάρχου χρηματίσας διοικήτης τής Μεραρχίας Λαρίσης, είτα άρχηγός πεζικού τής 11ας Μεραρχίας και τόν 1929—1930 φρούραρχος 'Αθηνών.

Προαχθείς εις ύποστράτηγον άπεστάλη επί κεφαλής των άξιωματικών ως άρχηγός τής άποστολής τής άντιπροσωπείας των 'Εθνικών μας Δυνάμεων εις τούς 'Αγίους Τόπους ('Ιερουσαλήμ) κατά τόν έτος 1930, όπου έτιμήθη υπό του άειμνήστου Πατριάρχου Δαμιανού διά του Μεγαλοσταύρου του Παναγίου Τάφου. Μεθ' ή έτοποθετήθη εις τόν ύπουργείον των Στρατιωτικών ως Γενικός Διευθυντής μέχρι του 1934, κατόπιν ως ύπαρχηγός του Γενικού 'Επιτελείου του Στρατού και από του Μαΐου του 1935 ανέλαβε τήν Διοίκησιν τής 'Ανωτέρας Σχολής Πολέμου.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Α. ΑΣΗΜΑΚΗΣ

1935

πρωτότυπο ελληνικό μυθιστόρημα του κ. Παν. Παπαδούκα

(Συνέχεια από το προηγούμενο και τέλος)

Και όμως έπρεπε να το πιστέψω. Μ' όλο που είχα από πριν τις πιό μαύρες προαισθήσεις γι' αυτό που με περίμενε, άφωνα να γλυτρούν μέσα μου μερικές αδύνατες ελπίδες.

Αυτές οι ελπίδες όμως τώρα είχαν γκρεμιστή πιά για πάντα... Ένοιωσα δάκρυα να κυλούν στο πρόσωπό μου. Ή ιδέα πως έχανα όριστικά αυτό το κορίτσι, πως θάφευγε μακριά μου, πως ίσως δεν θα την ξανάβλεπα ποτέ πιά, με αναστάτωνε...

Να επιχειρούσα μια νέα απόπειρα; Ήταν μάταια. Ήξερα καλά το χαρακτήρα της Νταίζης κι' έξ' άλλου το γράμμα της έδειχνε μια απόφαση που δεν θα μπορούσε τίποτα να την αλλάξει.

Κι' έπειτα, μήπως είχε δίκιο η Νταίζη; Μήπως, αν επέμεινα ενώ στο γάμο, ή ζωή κατόπιν θάρχετο αν έτσι ακριβώς όπως τη ζωγράφιζε...

Δεν ήξερα... Δεν ήθελα να το παροδεχθώ, μα και δεν το απέκλεια.

— Όχι... ψιθύρισα. Δεν μπορώ να κάνω τίποτα πιά. Όλα τελείωναν για πάντα...

Βγήκα στο παράθυρο κι' άφησα το βλέμμα μου ν' αγκαλιάσει το πέλαγος, που τ' ασημάωνε το φως του φεγγαριού.

Ή θάλασσα κοιμόταν ακίνητη... Που και ποδ' ακουγόταν ο έλαφρότατος φλοίσθος των ξεψυχισμένων κυμάτων ένας ήχος που έμοιαζε σαν ανάσα της θάλασσας.

Τά χαριτωμένα σπιτάκια εφάνταζαν παράξενά μέσα στην αποθώσι της πανσέληνου.

Κάπου, από μακριά, θύσαναν οι ήχοι μιάς κιθάρας, που συνόδευε κάποια καντάδα.

Εντυπωμένοι άνθρωποι που τραγουδούσαν ένοιωσαν μια τέτοια νύχτα, να μπορούσαν ν' ακούσουν το θλιβερό τραγούδι που ή καρδιά μου έλεγε σιωπηλά...

Ένα ζευγάρι πέρασε, λίγο πιά κάτω, αγκαλιασμένο. Ίσως ψιθύριζε λόγια ερωτικής...

— Ώ! νά μπορούσα να σ' αγκαλιάσω...

και νά σ' ας πω: — Άφήστε αυτούς τους ψεύτικους δρκους... Άκούστε την Ιστορία μου. Αυτή θα είναι κι' η δική σας αργότερα, όταν ο ένας από τους δύο θα λάβη κάποιο γράμμα...

Χωρίς άλλο θα γελοούσαν μαζί μου. Κούταξα τη θάλασσα, το φεγγάρι, τις σιλουέτες των σπιτιών, τα δέντρα...

— Τί ώραία που είναι η ζωή... ψιθύρισα. Έπειτα όλα θάμπωσαν σιγά-σιγά...

Ένοιωσα δάκρυα να κυλούν στο πρόσωπό μου...

Βρήκα το πρωί την Νταίζη. — Σέ περιμένω εκεί, της είπα. Κι' έδειξα ένα θράχιο, μακριά.

— Ήρθε σέ λίγο. Δεν μου είπε τίποτα. Την άρπαξα στην αγκαλιά μου και τη φίλησα. Ήταν το τελευταίο φιλή που της έδινα. Ένα φιλή γεμάτο αγάπη, πόθο, απελπισία, μίσος, λατρεία, όλα μαζί.

— Λοιπόν, έτσι Νταίζη; ψιθύρισα... Χαμήλωσε το κεφάλι.

— Μη δακρύζεις, είπε. Σκέψου ότι όλα τελειώνουν μια μέρα.

— Ναί. Μά τόσο γρήγορα; — Ή ζωή κυλά τόσο βιαστικά. Άς κόψουμε το λουλούδι της αγάπης μας όσο είναι όμορφο ακόμη. Άς μη τ' αφήσουμε να μαραθί. Γιατί κάποτε θα μαραίνονταν.

— Ένα φιλή ακόμα... Το τελευταίο... — Ζήτησε εύθυμη Νταίζη...

— Γυρίσαμε. — Όποτε θα φύγετε σήμερα κι' όλας, κυρίε Παύλο;

— Ναί, είναι ανάγκη. — Μά ακόμα χτές ήρθατε.

— Πρέπει να με συγχωρήσετε, μαντάμ. Υπάρχει λόγος πολύ σοβαρός που πρέπει να φύγω.

— Μά έτσι ξαφνικά; — Τί να γίνη; Δεν ξέρει κανείς πως έρχονται τα πράγματα καμιά φορά.

Με συνώδευαν όλοι ως την παραλία. Τους έσφιξα το χέρι. Μπήκα στη θάρα. Κιττούσα τα μάτια της Νταίζης. Ήθελα ν' απάρω την τελευταία της ματιά... Τη ματιά που νοιώθω ακόμα να με κυττάζει...

Τό καρδί έσφύριζε. Σήκωσαν την άγκυρα... Ο έλικας άρχισε να ταραχί τα νερά... Και ή παραλία σιγά-σιγά έμάκρυνε,

Στηριγμένος στην κουραστή άγκάλια με το βλέμμα την αγάπη μου. Ένα λευκό μαντηλάκι που άνεμίζεταν χαιρετούσε και όλο μίκραινε...

— Άντιο, Νταίζη. Τώρα νοιώθω πόσο πολύ σ' αγάπησα...

Τό καρδί έφευγε... Ή αγαπημένη μου έμίκραινε, ή παραλία έμίκραινε, όλα έμίκραιναν.

Έσκούπιζα τα μάτια μου κάθε τόσο για να μη με θαμπώνουν τα δάκρυα... Για να βλέπω τη γυναίκα που μου έπαιρνε ένα κομμάτι από την ψυχή μου, τη ζωή μου ολόκληρη.

Ή ώρα περνούσε... Χάθηκε εκείνη στο βάθος του ορίζοντος, χάθηκε ή παραλία, έπειτα χάθηκε το νησί... Κι' όμως ακόμα έννοιωθα ένα μαντηλάκι ν' άνεμίζεται, δυο μάτια να με κυττούν σαν να μου δίνουν θάρρος, σαν να μου ζητούν συγχώρησι.

Χάθηκε εκείνη στο βάθος του ορίζοντος, χάθηκε ή παραλία, έπειτα χάθηκε το νησί... Κι' όμως ακόμα έννοιωθα ένα μαντηλάκι ν' άνεμίζεται, δυο μάτια να με κυττούν σαν να μου δίνουν θάρρος, σαν να μου ζητούν συγχώρησι.

Χάθηκε εκείνη στο βάθος του ορίζοντος, χάθηκε ή παραλία, έπειτα χάθηκε το νησί... Κι' όμως ακόμα έννοιωθα ένα μαντηλάκι ν' άνεμίζεται, δυο μάτια να με κυττούν σαν να μου δίνουν θάρρος, σαν να μου ζητούν συγχώρησι.

Χάθηκε εκείνη στο βάθος του ορίζοντος, χάθηκε ή παραλία, έπειτα χάθηκε το νησί... Κι' όμως ακόμα έννοιωθα ένα μαντηλάκι ν' άνεμίζεται, δυο μάτια να με κυττούν σαν να μου δίνουν θάρρος, σαν να μου ζητούν συγχώρησι.

Χάθηκε εκείνη στο βάθος του ορίζοντος, χάθηκε ή παραλία, έπειτα χάθηκε το νησί... Κι' όμως ακόμα έννοιωθα ένα μαντηλάκι ν' άνεμίζεται, δυο μάτια να με κυττούν σαν να μου δίνουν θάρρος, σαν να μου ζητούν συγχώρησι.

Χάθηκε εκείνη στο βάθος του ορίζοντος, χάθηκε ή παραλία, έπειτα χάθηκε το νησί... Κι' όμως ακόμα έννοιωθα ένα μαντηλάκι ν' άνεμίζεται, δυο μάτια να με κυττούν σαν να μου δίνουν θάρρος, σαν να μου ζητούν συγχώρησι.

Χάθηκε εκείνη στο βάθος του ορίζοντος, χάθηκε ή παραλία, έπειτα χάθηκε το νησί... Κι' όμως ακόμα έννοιωθα ένα μαντηλάκι ν' άνεμίζεται, δυο μάτια να με κυττούν σαν να μου δίνουν θάρρος, σαν να μου ζητούν συγχώρησι.

Χάθηκε εκείνη στο βάθος του ορίζοντος, χάθηκε ή παραλία, έπειτα χάθηκε το νησί... Κι' όμως ακόμα έννοιωθα ένα μαντηλάκι ν' άνεμίζεται, δυο μάτια να με κυττούν σαν να μου δίνουν θάρρος, σαν να μου ζητούν συγχώρησι.

Χάθηκε εκείνη στο βάθος του ορίζοντος, χάθηκε ή παραλία, έπειτα χάθηκε το νησί... Κι' όμως ακόμα έννοιωθα ένα μαντηλάκι ν' άνεμίζεται, δυο μάτια να με κυττούν σαν να μου δίνουν θάρρος, σαν να μου ζητούν συγχώρησι.

Χάθηκε εκείνη στο βάθος του ορίζοντος, χάθηκε ή παραλία, έπειτα χάθηκε το νησί... Κι' όμως ακόμα έννοιωθα ένα μαντηλάκι ν' άνεμίζεται, δυο μάτια να με κυττούν σαν να μου δίνουν θάρρος, σαν να μου ζητούν συγχώρησι.

Χάθηκε εκείνη στο βάθος του ορίζοντος, χάθηκε ή παραλία, έπειτα χάθηκε το νησί... Κι' όμως ακόμα έννοιωθα ένα μαντηλάκι ν' άνεμίζεται, δυο μάτια να με κυττούν σαν να μου δίνουν θάρρος, σαν να μου ζητούν συγχώρησι.

Χάθηκε εκείνη στο βάθος του ορίζοντος, χάθηκε ή παραλία, έπειτα χάθηκε το νησί... Κι' όμως ακόμα έννοιωθα ένα μαντηλάκι ν' άνεμίζεται, δυο μάτια να με κυττούν σαν να μου δίνουν θάρρος, σαν να μου ζητούν συγχώρησι.

Χάθηκε εκείνη στο βάθος του ορίζοντος, χάθηκε ή παραλία, έπειτα χάθηκε το νησί... Κι' όμως ακόμα έννοιωθα ένα μαντηλάκι ν' άνεμίζεται, δυο μάτια να με κυττούν σαν να μου δίνουν θάρρος, σαν να μου ζητούν συγχώρησι.

Χάθηκε εκείνη στο βάθος του ορίζοντος, χάθηκε ή παραλία, έπειτα χάθηκε το νησί... Κι' όμως ακόμα έννοιωθα ένα μαντηλάκι ν' άνεμίζεται, δυο μάτια να με κυττούν σαν να μου δίνουν θάρρος, σαν να μου ζητούν συγχώρησι.

Χάθηκε εκείνη στο βάθος του ορίζοντος, χάθηκε ή παραλία, έπειτα χάθηκε το νησί... Κι' όμως ακόμα έννοιωθα ένα μαντηλάκι ν' άνεμίζεται, δυο μάτια να με κυττούν σαν να μου δίνουν θάρρος, σαν να μου ζητούν συγχώρησι.

Χάθηκε εκείνη στο βάθος του ορίζοντος, χάθηκε ή παραλία, έπειτα χάθηκε το νησί... Κι' όμως ακόμα έννοιωθα ένα μαντηλάκι ν' άνεμίζεται, δυο μάτια να με κυττούν σαν να μου δίνουν θάρρος, σαν να μου ζητούν συγχώρησι.

Χάθηκε εκείνη στο βάθος του ορίζοντος, χάθηκε ή παραλία, έπειτα χάθηκε το νησί... Κι' όμως ακόμα έννοιωθα ένα μαντηλάκι ν' άνεμίζεται, δυο μάτια να με κυττούν σαν να μου δίνουν θάρρος, σαν να μου ζητούν συγχώρησι.

Χάθηκε εκείνη στο βάθος του ορίζοντος, χάθηκε ή παραλία, έπειτα χάθηκε το νησί... Κι' όμως ακόμα έννοιωθα ένα μαντηλάκι ν' άνεμίζεται, δυο μάτια να με κυττούν σαν να μου δίνουν θάρρος, σαν να μου ζητούν συγχώρησι.

Χάθηκε εκείνη στο βάθος του ορίζοντος, χάθηκε ή παραλία, έπειτα χάθηκε το νησί... Κι' όμως ακόμα έννοιωθα ένα μαντηλάκι ν' άνεμίζεται, δυο μάτια να με κυττούν σαν να μου δίνουν θάρρος, σαν να μου ζητούν συγχώρησι.

Χάθηκε εκείνη στο βάθος του ορίζοντος, χάθηκε ή παραλία, έπειτα χάθηκε το νησί... Κι' όμως ακόμα έννοιωθα ένα μαντηλάκι ν' άνεμίζεται, δυο μάτια να με κυττούν σαν να μου δίνουν θάρρος, σαν να μου ζητούν συγχώρησι.

Χάθηκε εκείνη στο βάθος του ορίζοντος, χάθηκε ή παραλία, έπειτα χάθηκε το νησί... Κι' όμως ακόμα έννοιωθα ένα μαντηλάκι ν' άνεμίζεται, δυο μάτια να με κυττούν σαν να μου δίνουν θάρρος, σαν να μου ζητούν συγχώρησι.

Χάθηκε εκείνη στο βάθος του ορίζοντος, χάθηκε ή παραλία, έπειτα χάθηκε το νησί... Κι' όμως ακόμα έννοιωθα ένα μαντηλάκι ν' άνεμίζεται, δυο μάτια να με κυττούν σαν να μου δίνουν θάρρος, σαν να μου ζητούν συγχώρησι.

Χάθηκε εκείνη στο βάθος του ορίζοντος, χάθηκε ή παραλία, έπειτα χάθηκε το νησί... Κι' όμως ακόμα έννοιωθα ένα μαντηλάκι ν' άνεμίζεται, δυο μάτια να με κυττούν σαν να μου δίνουν θάρρος, σαν να μου ζητούν συγχώρησι.

Χάθηκε εκείνη στο βάθος του ορίζοντος, χάθηκε ή παραλία, έπειτα χάθηκε το νησί... Κι' όμως ακόμα έννοιωθα ένα μαντηλάκι ν' άνεμίζεται, δυο μάτια να με κυττούν σαν να μου δίνουν θάρρος, σαν να μου ζητούν συγχώρησι.

Χάθηκε εκείνη στο βάθος του ορίζοντος, χάθηκε ή παραλία, έπειτα χάθηκε το νησί... Κι' όμως ακόμα έννοιωθα ένα μαντηλάκι ν' άνεμίζεται, δυο μάτια να με κυττούν σαν να μου δίνουν θάρρος, σαν να μου ζητούν συγχώρησι.

Χάθηκε εκείνη στο βάθος του ορίζοντος, χάθηκε ή παραλία, έπειτα χάθηκε το νησί... Κι' όμως ακόμα έννοιωθα ένα μαντηλάκι ν' άνεμίζεται, δυο μάτια να με κυττούν σαν να μου δίνουν θάρρος, σαν να μου ζητούν συγχώρησι.

Χάθηκε εκείνη στο βάθος του ορίζοντος, χάθηκε ή παραλία, έπειτα χάθηκε το νησί... Κι' όμως ακόμα έννοιωθα ένα μαντηλάκι ν' άνεμίζεται, δυο μάτια να με κυττούν σαν να μου δίνουν θάρρος, σαν να μου ζητούν συγχώρησι.

πηρε, για νά ζήσης σ' ένα χρυσό, μα ψεύτικο όνειρο. Δεν πειράζει, όμως... Δεν σου κρατώ καμία. Μπορεί νάχης και δίκη. Ίσως τα 18 χρόνια τα δικά σου να σκέπτανται καλύτερα από τα 32 τα δικά μου. Ζήτησε σ' αυτό το χρυσό όνειρο. Είσαι πολύ όμορφη και τ' αξίζεις.

Νυχτώνει. Ένα πένθος άπλώνεται στην ψυχή μου. Τώρα που έγω κάθομαι ακόμα εδώ και λικνίζω την απελπισία μου στο χορό των κυμάτων, εκείνη θα είναι στην άγκαλιά εκείνου.

Κατεβαίνω στην καμπίνα μου. Κυττάζω στον καθρέφτη. Βλέπω δάκρυα να κυλούν ακόμα. — Δεν ντρεπέσαι να κλαίς; λέω στον εαυτό μου.

Γά δάκρυα σταματούν. Μη σ' ας φανή γελοίο αυτό που θα σ' ας πω. Όταν καμιά φορά κλάψετε για κάποιον πόνο σας, σταθείτε μπροστά σ' έναν καθρέφτη και κυττάξτε τον εαυτό σας. Τα δάκρυα θα σταματήσουν.

Σκέπτομαι: Γιατί άρα γε; Κι' όμως είναι αλήθεια. Ίσως γιατί ντρεπόμαστε τον εαυτό μας τον ίδιο, που τον θλέπουμε να κλαίη.

Βρίσκομαι στην Αθήνα, πηγαίνω στο σπίτι μου. Τίποτα δεν έχει αλλάξει. Όλα τα πράγματα στη θέσι τους. Μά κάτι λείπει από δύο μέσα, κάτι πολύ μεγάλο. Λείπει εκείνο που έδινε ζωή σ' αυτά τα άψυχα πραγματάκια...

Και τώρα τι θα κάνω; — Ώ! Σας θεοβάλω πως δεν έχω σκοπό ν' αυτοκτονήσω. Τό θρίστω τόσο κουτό... Άς ξαναρθώ στον εαυτό μου.

Ξέρω πως ή καρδιά μου έχει ραγίσει. Μά θα φροντίσω να μη την ταραξώ πιά. Θα την αφήσω ραγισμένη, σέ μια γωνιά της ζωής μου, που θα την κρατώ κλεισμένη για πάντα...

Άς πω πως ήταν ένα όνειρο που έζησα για λίγον καιρό. Άς πω πως αυτή ή αγάπη ήταν μια παρένθεσι από φως μέσα στη ρουτίνα της ζωής.

Άς πω πως ήταν ένα παραμύθι που ίσως άκουσα κάποτε να το διηγούνται. Μά θα είμαι τόσο δυνατός, ώστε να το πιστέψω;

Θά προσπαθήσω. Ο καιρός περνά, ο ένας χρόνος φέρνει τον άλλο και οι ραγισμένες καρδιές νοιώθουν μια γλυκειά, άπατηλή νάρκη.

Άς πω πως έζησα λίγους μήνες στα σύννεφα και τώρα ξαναρχομαι στην πραγματικότητα.

Άς κλείσω την παρένθεσι κι' άς συνεχίσω τη ζωή μου από το σημείο που την άφησα, εδώ και λίγους μήνες.

Παίρνω τη φωτογραφία της Νταίζης, την κυττάζω, με κυττάζει κι' έπειτα την κλείνω μέσα σ' ένα συρτάρι.

Έπειτα παίρνω χαρτί και γράφω: «Λόλα,

Σέ περιμένω τό θράδυ στις 8 ακριβώς στο σπίτι. Πιστεύω πως δεν θα με κινήσει να περιμένω άδικα. Παύλος.»

Στέλνω τό γράμμα μ' ένα μικρό, στην τράπεζα που εργάζεται ή Λόλα.

— Θα τό δώσης στα ίδια της τά χέρια και θα φέρης απάντησι...

Ή Λόλα θάρρη. Τακτοποιώ τό σπίτι μου. Φέρνω λουλούδια και στολίζω τά θάξα.

Θάρρη στις 8 ακριβώς. Θά της πω: — Λόλα, ούτε λέξι για τη γνωστή Ιστορία. Πές πως είμαστε στο απόγειο εκείνου που σε παρακάλεσα να μην ξαναρθής. Είναι ακριβώς τό σημείο που είχε ανοίξει ή παρένθεσι της ζωής μου.

Τώρα τη συνεχίζω...

Τ Ε Λ Ο Σ

Μωρίς Λεμπλάν Τό Χρυσό Τρίγωνο Άρσέν Λουπέν

(Συνέχεια από τό προηγούμενο) Μεταξύ των δύο παραθύρων ύπηρχε, όπως και ολόγυρα σ' όλο τό δωμάτιο, ένα ξύλινο και θερνικωμένο επένδυμα, ύψους δύο μέτρων, πάνω από τό οποίο ύπηρχε κορνίζα. Πάνω από την κορνίζα αυτή ήταν γυμνός ο τοίχος. Ο Πατρίκιος και ή Κοραλία είχαν ήδη παρατηρήσει ότι τό ξύλινο επένδυμα του τοίχου στο σημείο εκείνο είχαν ανανεωθεί. Τό θερνίκι επίσης είχε κάποια διαφορά με τό θερνίκι του επενδύματος του άλλου τοίχου.

Ο Πατρίκιος κατώρθωσε, ύστερα από μικρή προσπάθεια, να θγάλη την κορνίζα και να παραμερίση ένα από τά φύλλα του επενδύματος. Με ένα «κουπ-παπιέ» έξευσε τότε τό σοβάντισμα του τοίχου, γυρεύοντας ν' ανακαλύψη τό μουσικό του και κάτω από τό σοβάντισμα παρουσιάσθηκε ή αρχή μιάς πλάκας, πάνω στην οποία είδε σκαλισμένες ολόκληρες φράσεις.

— Είπε τό σύστημα του γέρο-Συμεών, λέει στρεφόμενος προς την Κοραλία. Γράφει στον τοίχο και καλύπτει τό μέρος πάνω στο οποίο έγραψε με ξύλινο επένδυμα ή και με γύψο.

Έξευσε τό σοβάντισμα απ' όλες τις μεριές και απέγυμνωσε ολόκληρη την πλάκα. Τά γράμματα είχαν σχεδόν εξαφανισθή από την πολυκαιρία!

Με τί συγκίνησι ο Πατρίκιος άρχισε να διαβάξει μισοσβυσμένες λέξεις και να συναρμολογή ολόκληρες φράσεις! Ήταν ο γραφικός χαρακτήρας του πατέρα του πάλι. Τις είχε γράψει τις στιγμές κατά τις οποίες ο θάνατος φτερούγιζε γύρω του! Θά πέθανε ίσως ύστερα από λίγες ώρες ή και ύστερα από λίγα λεπτά! Ήταν μια έκθεσις της αγωνίας του και ήσαν οι έντυπώσεις του για τον έγχρό του που τον δολοφονούσε και, μαζί μ' αυτόν, δολοφονούσε και την πολυαγαπημένη του! Ο Πατρίκιος διάβασε τέλος με φωνή πούτρεμε από την συγκίνησι:

«Γράφω γιατί προβλέπω ότι τό σχέδιο του ληστού δεν μπορεί παρά να επιτύχη και γράφω με την ελπίδα ότι μια μέρα θα τιμωρηθή. Δεν χωρεί ή παραμυθία άμφιβολία ότι ή Κοραλία και έγω θα πεθάνουμε, δεν θα μείνη όμως για πάντα μυστηριώδης ο θάνατός μας.

Πρό ήμερών έτόνιζε στην Κοραλία: «Περιφρονείτε τον έρωτά μου και ποδοπατήσατε την καρδιά μου. Θά θανατώσω και σ' ας και εκείνο για τον όποιον με περιφρονήσετε και θα σ' ας θανατώσω με τέτοιο θάνατο, ώστε όλοι θα πιστέψουν σ' αυτοκτονία! Όλα έχουν έτοιμασθή! Σκεφθήτε, Κοραλία!»

Και πραγματικά, ο θάνατός μας είχε προετοιμασθή! Έγνώριζε ο ληστής ότι ή Κοραλία με συναντούσε δώ μέσα κάθε μέρα και δώ μέσα μ' ας κατεδίκασε να πεθάνουμε.

Τί είδος θανάτου μ' ας περιμένει; Δεν μπορούμε να τό μαντέψουμε. Ίσως να πεθάνουμε από την πείνα. Είναι τέσσερις ώρες που ορισκόμαστε δώ μέσα φυλακισμένοι. Ή πόρτα έκλεισε ξαφνικά και άθόρυβα έσπίσω μ' ας. Μία πόρτα βαρεία σαν μολύβι. Φαίνεται ότι είχε αντικαταστήσει την πόρτα την περασμένη νύχτα. Όλες οι άλλες πόρτες και όλα τά παράθυρα έχουν χτισθή με πέτρα και ταμπέτα. Είναι αδύνατο να θγούμε από δώ μέσα.

Τί μ' ας περιμένει, Θεέ μου; Άν μ' ας περιμένη ο θάνατος—και είμαι βέβαιος ότι αυτός μ' ας περιμένει—άς έλθη μία ώρα γρηγορότερα...

— Βλέπεις, Κοραλία, λέει ο Πατρίκιος σφίγγοντας την γροθιά του; Και οι γονείς μ' ας έζησαν τις ίδιες τραγικές στιγμές!

— Άν γονιές του όμως έρριξε ένα κομμάτι από τό σοβάντισμα και παρουσιάσθηκε δεύτερη πλάκα.

— Έχει και συνέχεια! Λέει ή Κοραλία! Σέ λίγο ο Πατρίκιος διάβαζε άλλες γραμμές:

«Άν ήταν δυνατό να πεθάνω μόνον έγώ! Νά πληρώσω μόνον έγώ. Τό φριχτό είναι ότι μαζί μου θα πεθάνη και ή Κοραλία μου. Αυτή τη στιγμή έχει χάσει τις αισθήσεις της. Τό κάκου ή άτυχη προσπάθησε να φανή ψυχραμένη. Ο τρόμος την πρέλυσε. Φτωχούλα μου! Μου φαίνεται ότι βλέπω κιόλας στο γλυκό προσωπάκι της τό χλώμιασμα του θανάτου. Συγχώρησε με, άκριθέ μου, συγχώρησε με».

Ο Πατρίκιος και ή Κοραλία άλληλο-κυττάχτηκαν.

Τά ίδια συναισθήματα πλημμύριζαν τις ψυχές και των δύο, οι ίδιοι φόβοι, ή ίδια λεπτότης. Την ίδια αυταπάτησι διάβαζε ο ένας στα μάτια του άλλου.

— Άγαπούσε την μητέρα σου όσο έγω σ' αγαπώ. Μη φαντασθής ότι φοβάμαι τον θάνατο! Τόν αντίκρισα τόσες φορές και τόσες φορές τον περιφρόνησα! Άλλά σ' ας, Κοραλία! Σ' ας, νά υποστής αυτό τό φριχτό μαρτύριο!

Και άρχισε να πηγαίνει έρχεται σαν θηρίο μέσα στο κλουβί του και ν' άφρίζη: — Άλλά θα σ' ας σώσω, Κοραλία! Θα σ' ας σώσω και θα σωθώ! Τό όρκίζομαι! Ά! Μ' ας τί χαρά τότε θα έκδικηθώ! Θά τον δολοφονώ να υποστή τό μαρτύριο που μ' ας προετοίμασε! Καταλαβαίνεις, Κοραλία; Έδώ μέσα θα πεθάνη! Έδώ μέσα πρέπει να πεθάνη!

Καταλαβαίνει όμως κι' ο ίδιος πολύ καλά ότι όλα όσα έλεγε ήσαν λόγια της απελπισίας! Μόνον ένα θαύμα θα μπορούσε να τους σώση μέσα από τον τάφο, εκείνο. Ξαφνικά, ένθ άφανος έβλεπε δυο δάκρυα πούτρεχαν από τά μάτια της αγαπημένης του, άκουσε έξω από τό παράθυρο σιγανά θήματα.

Τά άκουσε κι' εκείνη! — Άκούς; Βήματα!

Πλησίασαν κι' οι δυο στο τσιμενταρισμένο παράθυρο και κόλλησαν τ' αυτιά των στον τοίχο...

— Άκούς; — Ναί... Τά θήματα σταμάτησαν... Άκούω γδούπους!

— Κι' έγώ! Ο χαρακτηριστικός γδούπος που κάνει ή τσάπα στο χώμα!

— Σκάβουν!... Κάποιος σκάβει στον κήπο! Κάποιος προετοιμάζει τους τάφους μ' ας!

Τό σκάψιμο σταματούσε κάθε τόσο για λίγες στιγμές και ξαναρχίζε. Πότε πάλι σταματούσε κι' άκουγόταν θήματα. Έκείνος πούσκαθε άπομακρυνόταν και έπέστρεφε ύστερα από λίγο για νά ξαναρχίση τό σκάψιμο. Πότε πάλι άκουγαν τά θήματα που πάνω από τό κεφάλαιο των ή στο πλαίσιο των διαμάντι! Άκουσαν στο πλαίσιο των διαμάντι και θόρυβο γυαλικών που σπάζουν! Και πάλι τό ανατριχιαστικό εκείνο σκάψιμο έξω από τό παράθυρο!

Τό άφθαστο αυτό μαρτύριο κράτησε πάνω από μία ώρα. Τέλος έπαψε κάθε θόρυβος απ' έξω.

Ή Κοραλία έκλάιγε: — Οι γονείς μ' ας γνώριζαν το δολοφόνον πώς ήταν ο έγχρός των! Ξαφνικά πάνω από τά κεφάλια των άκούσθηκε ο θόρυβος που κάνει μία λαμαρίνα όταν παραμερίζεται και πριν καλά-καλά συνέλθουν από την νέα αυτή έκπληξη, έπεσε στα πόδια των ένα χαρτί τυλιγμένο σέ μία πέτρα.

Ο Πατρίκιος έσκούψε, τό πήρε και διάβασε λυσσώντας:

«Ή συνέχεια στο έρχόμενο»

ΣΑΝ ΠΑΡΑΜΥΘΙ

Η ανθρωπότης

Όταν ο νεαρός πρίγκιψ Ζαμίρ διεδέρχθη τον πατέρα του στο θρόνο της Περσίας, έκάλεσε όλους τους Ακαδημαϊκούς του βασιλείου του και τους είπε:

— Ο σοφός Ζέμπ, ο διδάσκαλός μου, με έδιδας ότι οι μονάρχαι θα έκαμνον ελιγώτερα λάθη εάν εξωτίζοντο με την πείρα του παρελθόντος. Επομένως επιθυμώ να μελετήσω την ιστορίαν της ανθρωπότητος. Σας δίδω έντολήν να συντάξετε μία παγκόσμιον ιστορίαν, χωρίς να παραλείψετε τίποτε.

Οι σοφοί άνδρες ύπεσέχθησαν να έκτελέσουν την επιθυμίαν του πρίγκιπος και άποσπρθέντες έπεδόθησαν άμέσως εις τόν έργον των. Μετά πάροδον είκοσιν έτών παρουσιάσθησαν στο βασιλέα άκόλουθούμενοι από ένα καραβάρι εκ δώδεκα καμηλών, έκαστη των οποίων έφερε πεντακόσιους τόμους. Ο γραμματεύς της Ακαδημίας γονυπετήσας πρό του βασιλέως είπε:

— Βασιλεϋ, οι ακαδημαϊκοί του βασιλείου σας έχουν την τιμήν να θέσουν πρό των ποδών σας την παγκόσμιον ιστορίαν που συνέγραψαν κατ' έντολήν σας. Αποτελείται από 8.000 τόμους και περιλαμβάνει σχεδόν πών ό,τι ήτο δυνατόν να συλλέξωμεν σχετικώς με τά ξήματα των ένων και τάς περιπετείας των αυτοκρατόρων. Κατεχωρίσαμεν τά αρχαία χρονικά που είχαν ευτυχώς διατηρηθή και τά έπλουτίσαμεν με άρκετάς σημειώσεις και εικόνας επί της γεωγραφίας, χρονολογίας και διπλωματίας. Μόνον τά προλεγόμενα αποτελούν τόν φορτίον μιάς καμηλίας και τά παραλείπονται μετά δυσκολίας έφορτώθησαν επί μιάς έτέρας καμηλίου.

Ο Βασιλεύς άπεκρίθη:

— Κύριοι, σας ευχαριστώ για τόν κόπο που κάματε. Είμαι όμως πολύ άπηχολημένος με τάς φροντίδας του Κράτους. Εφθασα, όπως λέγει ο Πέρσης ποιητής, στα μισά του δρόμου της ζωής, και αν καί υποθέτω ότι θα πεθάνω πολύ γέρον, δέν έλπίζω ότι θα μωρόσω να μελετήσω τόνσων μακράν ιστορίαν. Θα το ποθετηθή στα άρχεία του Βασιλείου. Θα με ύποχρεώσετε πολύ αν μου κάματε μία

πίο σύντομη ιστορία, διότι ο άνθρωπος βίος είναι θραχύς.

Οι Πέρσαι ακαδημαϊκοί είργάσθησαν άλλα είκοσι χρόνια, εις τόν τέλος των οποίων έφερον στο βασιλέα χιλίους πεντακόσιους τόμους επί τριών καμηλών.

— Βασιλεϋ, είπεν ο ισόθιος γραμματεύς με άδύνατη φωνή, έδω είναι τόν νέον μας έργον. Πιστεύομεν ότι δέν παρελείψαμεν ουδέν ουσιώδες άντικείμενον.

— Μπορεί να είναι έτσι, άπεκρίθη ο βασιλεύς, πλην δέν θα τόν διαβάσω. Είμαι γέρον και δέν έλπίζω να ζήσω πολύ. Περικόψατε τόν έργον και να μήν άργοπορήσετε.

Μετά μίαν δεκαετίαν επανήλθον οι ακαδημαϊκοί κομίζοντας επί ενός νεαρού έλέφαντος πεντακόσιους τόμους.

— Κολακεύομαι να πιστεώσω, ότι έπέτυχα, είπεν ο ισόθιος γραμματεύς.

— Όχι τελείως, απήντησεν ο Βασιλεύς. Βρίσκομαι στο τέλος της ζωής μου. Κόψτε τόν άκόμη τόν έργον αν θέλετε

να μάθω την ιστορίαν της ανθρωπότητος.

Ο γραμματεύς επέστρεψεν εκ νέου μετά πάροδον πέντε έτών. Βηματίζων επί βακτηρίας κρατούσε από τόν χαλινάρι ένα γαϊδουράκι με έναν όγκώδη τόμον επάνω του.

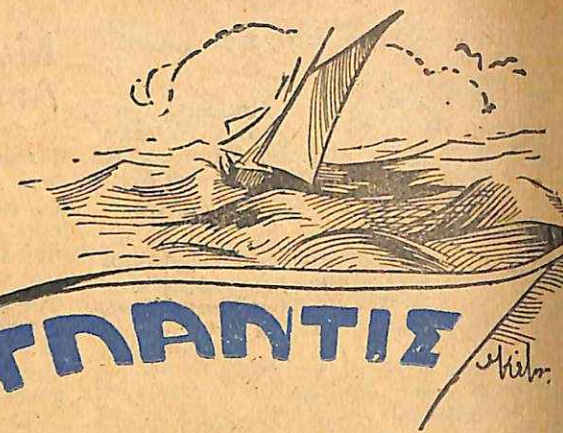
— Τρέξε, τρέξε, είπεν εις αυτόν ο αξιωματικός, ο Βασιλεύς πεθαίνει.

Ο βασιλεύς πράγματι θρίσκονταν στην επιθανάτιον κλίνην του. Εστρεψε τά βλέμμά του προς τούς ακαδημαϊκούς, κύτταζε τόν μεγάλο θιβλίον και σχεδόν ξεψυχών είπε με άναστεναγμόν:

— Θα πεθάνω, λοιπόν, χωρίς να γνωρίσω την ιστορίαν της ανθρωπότητος!

— Βασιλεϋ, απήντησεν ο σοφός που ήταν κι' αυτός μισοπεθαμένος από τά γεράματα: Θα συνοψίσω για σας την ιστορίαν του κόσμου σε τρεις λέξεις: «Εγεννήθησαν, υπέφεραν, απέθανον!»

Και έτσι ο Βασιλεύς της Περσίας έμαθε την ιστορίαν της ανθρωπότητος εις τόν τέλος της ζωής του.

ΘΥΡΛΟΙ ΛΟΥΛΟΥΔΙΩΝ

Η παπαρούνα

Η παπαρούνα ήταν ένα αγριοκόριτσο που ζούσε στους κάμπους, στους φράχτες και στις αγριοβασινιές. Κάπου - κάπου κατέβαινε και στα περβόλια που ήταν στην άκρη του χωριού. Μέσα στο χωριό όμως δέν κατέβαινε. Κι' αν καμιά φορά τύχαινε να κατεβή, τά παιδιά, τά σκυλιά, οι χήνες και οι κόττες την κυνηγούσαν γιατί ήταν κακοντυμένη. Μόνον την Πασχαλιά εύρισκε τρόπο να πάη να προσκυνήση τόν Χριστό. Μά σαν δέν μπορούσε φορές - φορές ούτε κι' αυτό, έκλαιγε-έκλαιγε τόσο πολύ που έκαμε τά δέντρα να τρίβουν από λύπη και ν' αναφυλλιάζονταν τά κλαριά σαν ν' ανατρίχιαζαν!

Κάποιο βράδυ ένας καλόγερος πέρασε από κοντά της. Λένε πως ήταν κάποιος του Θεού απόστολος - γιατί εκείνον τόν καιρό που οι άνθρωποι δέν ήταν τόσο κακοί σαν σήμερα, κατέβαιναν και οι άγιοι στη γή - και την ρώτησε γιατί έκλαιγε έτσι και χτυπιόταν.

— Δέν έχω φόρεμα, είπε, να πάω στην Ανάστασι, ούτε καινούργιο καν μαντήλι και κακοφορεμένη δέν θα με θέλουνε.

Όταν ο γέροντας άκουσε τούς πόνους της, της είπε:

— Ο καυμός σου είναι Ιερός κι' ο Θεός άκούει την μεγάλη επιθυμία σου. Νά, πάρε τόν αγγό αυτό και τόν Μεγάλο Σάββατο τόν βράδυ σπάσε το. Ένα φόρεμα μεταξωτό θα βγής από μέσα. Φόρεσέ το και πήγαινε να προσκυνήσης.

Τό έσπασε και σαν καπνός, σαν σύννεφο πετάχτηκε από μέσα ένα αλικο, κατκόκκινο σαν τη φωτιά κυματιστό και ψηλό, σαν άέρας έλαφρός και σαν τόν νερό γυαλιστερό ένα φόρεμα!

Τό φόρεσε και πήγε στην εκκλησία άδρα σαν βασίλισσα!

Όλοι την είδαν και θαμπαώθησαν!

Όλοι γούρλωσαν τά μάτια μόλις την είδαν.

Κι' ο βασιλιάς κατέθηκε να την κολαυρώσει.

Από τότε την έπαινε Πασχαλιά, Πασχαλούδα, και από τότε έτ' την λένε.

(Συνέχεια από τόν προηγούμενο)

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Πέρασαν δέκα χρόνια. Η οικογένεια του σέρ Τόμας, ύστερα από ένα μεγάλο πένθος, άρχισε να ξεχνάει σιγά-σιγά την τραγική άπώλεια του μικρού Πέτερ. Η μικρή Μύριελ, αφού έχυσε πικρά δάκρυα και ξενύχτησε νύχτες όλόκληρες, πείσθηκε ότι δέν υπήρχε πια καμμία έλπίδα. Όλοι μέσα στην οικογένεια του σέρ Τόμας έσφιξαν την καρδιά τους και δέχτηκαν τόν φοβερό αυτό χτύπημα της μοίρας με έγκαρτέρησι.

Όστόσο στο διάστημα των δέκα αυτών χρόνων συνέβησαν και έξακολουθούσαν να συμβαίνουν κάτι πολύ παράδοξα πράγματα. Από καιρό σε καιρό και σε άραιά χρονικά διαστήματα, τότε έξη μινών, τότε ένός έτους και τότε δύο έτών, έκανε την εμφάνισή του στο κοντινό δάσος τού χωριού, επάνω στα ψηλά δέντρα του, ένα μυστηριώδες πλάσμα, μισός ούραγκος, μισός άνθρωπος, με κεφάλι και σώμα τριχέρο και λευκό.

Σκαρφάλωνε στα δέντρα με μοναδική ευχέρεια και άφινε κάτι φανές διαπεραστικές, όταν έβλεπε ανθρώπους. Μόλις όμως οι άνθρωποι πλησίαζαν, έσπευδε να εξαφανισθή άμέσως.

Αυτό επαναλαμβανόταν συνεχώς επί δέκα όλόκληρα χρόνια και κατά άραιά χρονικά διαστήματα.

Όσοι έτυχε να δούν από κοντά τόν άνθρωπο, αυτοί ή «πιθηκάνθρωπος», όπως συνηθίζουν να τόν ονομάζουν, άπεκόμισαν την έντύπωσι ότι επρόκειτο μάλλον περί ανθρώπου παρά περί πιθήκου.

Όστόσο δέν μπορούσαν να περιγράψουν τά χαρακτηριστικά του επακριβώς. Και τόν χειρότερο είναι ότι οι πληροφορίες για τόν παράδοξο αυτό πλάσμα ήταν συγκεχυμένες και άλληλοσυγκρουόμενες. Γιατί, άλλοι μιν διετείνοντο ότι ο πιθηκάνθρωπος είχε θλέμμα άγριο και άπαίσιο και διαθέσεις άγριες, άλλοι δέ ότι ήταν φοβισμένος και εξαφανιζόταν μόλις αντίκρυε άνθρωπο.

Επίσης, άλλοι μιν διετείνοντο ότι επρόκειτο περί κανονικού πιθήκου, γορίλλα, κατάμαυρου και υπέρτριχου, άλλοι δέ ότι ο πιθηκος που είδαν ήταν μάλλον άνθρωποειδής με σώμα τριχέρο μιν άλλα καταπληκτικής λευκότητος.

Τό περιπετειωδέστερο μυθιστόρημα της ζούγκλας

Ο ΠΙΘΗΚΑΝΘΡΩΠΟΣ

Του Άγγλου συγγραφέως ΤΖΑΚ ΛΟΥΚ

Οι συχνές αυτές επισκέψεις του μυστηριώδους πιθηκάνθρωπου ώστόσο είχαν θλιβερήν άπήχησι και έθάζαν σε μεγάλη άνησυχία την οικογένεια του σέρ Τόμας, για δύο λόγους.

Πρώτον γιατί ο πιθηκος αυτός τούς ξανάφερνε στην μνήμη τόν χαμένο παιδί τους, δεύτερο δέ γιατί σύχναζε κοντά στην έπαυλι που κατοικούσαν και που γειτνιάζε με τόν δάσος.

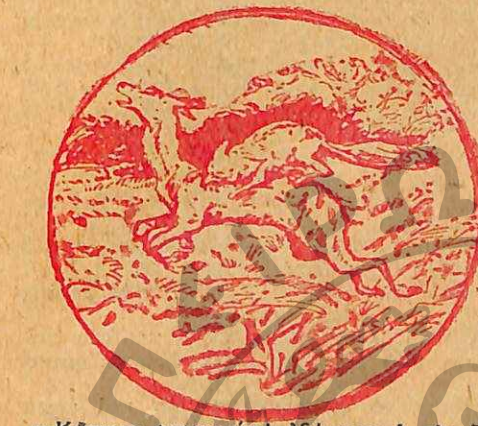
Μάλιστα ένα-δυό φορές τόν είδε η Μύριελ σκαρφαλωμένη στα δέντρα που θρίσκόντουσαν ακριβώς αντίκρυ στο παράθυρό της!

— Μαμά! Ένας πιθηκάνθρωπος! Άφησε μία κραυγή και λιποθύμησε την πρώτη φορά.

Έτρεξαν όλοι κατατρομαγμένοι χωρίς να μωρόσουν όμως να εξακριβώσουν την αίτία της λιποθυμίας της, γιατί στο μεταξύ ο πιθηκος φρόντιζε να εξαφανισθή.

Όταν η Μύριελ συνήλθε την πρώτη φορά, τούς εξήγησε τί είδε με τόν τρόπο ζωγραφισμένο στα μάτια.

— Άνοιξαν διάπλατα τά μάτια τους όλοι.

— Κάποια φαντασία! εξήγησε ο σέρ Τόμας, για να τούς καθησυχάση.

— Όχι, θείε. Τόν είδα με τά μάτια μου, έσπευσε να θεβαιώση η Μύριελ. Καθόταν στο αντίκρυνό ακριβώς φοινικόδεντρο και είχε τά μάτια στραμμένα στο παράθυρό μου. Μόλις τόν είδα, εξαφανίστηκε. Αυτός όμως, χωρίς να κινηθή, θύθισε τόν θλέμμα του μέσα στο δικό μου.

— Ένα βλέμμα, θεέ μου, τόσο διαπεραστικό, που λιποθύμησα από τόν τρόπο μου.

— Και τότε τόν πρόσεξες;

— Όταν πήγα για να κλείσω τόν παράθυρο, έπειδή ήθελα ν' άνάψω φώς.

— Φαίνεται λοιπόν πως θα ήταν εκεί από ώρα.

— Από πολλήν ώρα, θείε! Ω! είναι τρομερό!...

Κανεί δέν τόλμησε να δώση μίαν εξήγησι στο φαινόμενο αυτό και για άρκετές μέρες τούς είχε όλους άναστατους.

Άλλά, δέν ήταν, άλλοιμονο για μία και μόνη φορά.

Ο άλλοςκοτος πιθηκάνθρωπος έκαμε μετά έξη μήνης την εμφάνισή του την πρώτη όμως, ήταν πολύ

δέν πήγα κατ' αύτόν σου

της

Μύριελ. Στάτηκε στην εισσοο του δάσους, απ' όπου φαινόταν τόν φωτισμένο παράθυρό της. Έμεινε εκεί άρκετήν ώρα φαίνεται, γιατί έφαγε στο μεταξύ όλα τά καρύδια τού καρποφόρου δέντρου, όπου ήταν άνεθασμένος. Πρός τόν σούρουπο, κάποιος ίθαγενής περνώντας κάτω από τόν δέντρο, τόν άντελήθησαν. Γενναίοι και άφοβοι καθώς είναι οι Σουματρανοί, δέν πτοήθηκαν από την παρουσία του. Απεναντίας, ώρμησαν και με ξύλα και πέτρες θέλησαν να τόν χτυπήσουν. Άλλά ο πιθηκος ή μάλλον ο πιθηκάνθρωπος άμέσως πήδηξε σ' ένα άλλον δέντρο, ύστερα σε τρίτο και εξαφανίστηκε μέσα στη ζούγκλα, αφήνοντας μικρές διαπεραστικές κραυγές που έμοιαζαν πολύ με ανθρώπινες!...

Όταν τόν πράγμα μαθεύτηκε στο χωριό, οι λίγοι κάτοικοι του άρχισαν ατέλειωτες συζητήσεις και σχόλια για την εμφάνισή του. Και έκείνο που δέν μωρούσαν να εξηγήσουν ήταν τόν ότι διαφανόταν ως προς την εμφάνισή του πιθήκου. Η Μύριελ ισχυριζόταν ότι ήταν «καθ' όλα» ένας κανονικός πιθηκος, τύπος γορίλλα. Οι λίγοι ίθαγενείς που τόν κατέδωξαν στην δεύτερη εμφάνισή του, ότι ήταν ένας πιθηκάνθρωπος, τύπος ούραγκος.

Την διαφώνια τούς ήρθε να λύση μία τρίτη εμφάνισή του πιθήκου. Τόν είδαν κάτι κυνηγόν τίγρειων στο ένδοτερο της ζούγκλας καθώς προχωρούσαν και σε μέρος που ποτέ δέν συχναζαν πιθήκοι. Και λίγο άργότερα, προς τόν βράδυ, τόν συνάντησαν και κάτι χωριάτες με επί κεφαλής τόν Κινέζο υπηρέτη Τιόχεν, στην είσοδο τού δάσους.

Τόσο οι μιν όσο και οι δέ θεβαιώσαν ότι επρόκειτο περί ενός γορίλλα!

Οι εμφάνισεις επανέληφθησαν στα κανονικά χρόνια, τότε αντίκρυ στα παράθυρα της Μύριελ και τότε στην άρχή τού δάσους. Άλλά ο πιθηκος αυτός παρουσιαζόταν κάθε φορά άλλοιωτικός, σε σημείο που να πιστεύουν πια οι άνθρωποι τού σέρ Τόμας ότι επρόκειτο για δύο!...

Η τραγικότερη όμως εμφάνισή του πιθηκάνθρωπου ήταν η τελευταία αυτή που θα διηγηθούμε:

Ήταν ένα θερμό καλοκαιρινό βράδυ. Η Μύριελ, αφού τελείωσε τις οικιακές άσχολίες της, κάθησε στο άνοιχτό παράθυρο, όπως συνηθίζει κάθε σούρουπο, και ήπρε ένα θιβλίον για να διαβάση, ως την ώρα που θα σκοτεινιάζε. Γιατί, μετά θ' άνασε τόν φώς και θάκλεινε άμέσως τόν παράθυρο, έπειδή τόν φώς τραβούσε τά κουρτίκια και τά διάφορα άλλα έντομα.

Ξαφνικά καθώς ήταν προσηλωμένη στην άνάγνωσί της, πετόχτηκε πάνω, άκούοντας μία παράξενη φωνή. Έστρεψε τόν κεφάλι της, αλλά δέν μωρούσε άμέσως να διακρίνη καλά, γιατί τά μάτια της δέν ήταν έξοικειωμένα στο λυκόφως που έκαμε εκείνη την ώρα. Σιγά-σιγά όμως άρχισε να διακρίνη άνάμεσα στα πυκνά φύλλα τού αντίκρυνό φοινικόδεντρου κάτι να κινείται και τέλος διεπίστωσε με καταπληκτική ότι τόν κινούμενο έκείνο πρό-

γιά ήταν ο μυστηριώδης πιθηκάνθρωπος! Ήταν γαντζωμένος πάνω στο δέντρο και τα μάτια του μέσα στο λίγο φως του σούρουπου έλαμπαν παράξενα.

Η Μύριελ, παρ' όλο τον φόβο που ένοιωσε, έμεινε καρφωμένη στη θέσι της. Μιά αλλόκοτη δύναμι την πρόσταζε να μείνει στο παράθυρο και να ατενίζει άφοβα το παράξενο εκείνο πλάσμα που θρισκόταν λίγα μέτρα μακρύτερα της. Και τότε, για πρώτη φορά, ύστερα από τις τόσες εμφανίσεις του ανθρωποπιθήκου, μπόρεσε να προσέξει καλύτερα τα χαρακτηριστικά του. Μια ανθρωποπιθήκος έμεινε στη θέσι του ακίνητος. Το σώμα του κρυβόταν πίσω απ' τα πυκνά φύλλα. Ώστόσο φαινόταν καθαρά τα λεπτά, μακρυνά και λευκά—Θεέ μου πόσο λευκά!— χέρια του, το πλατύ δασύτριχο στήθος του και τα πόδια του. Μαλλιά δόλωμα και στυλ-πνά σκέπαζαν το κεφάλι του, ένα κεφάλι μάλλον ανθρώπινο, του οποίου το πρόσωπο ήταν άτριχο, ψαλί και είχε μία πυκνή μόνο γενειάδα. Το στόμα του ήταν μεγάλο, η μύτη σιμή και τα μάτια του είχαν μία παράξενη γλυκύτητα στο βλέμμα τους!

Η Μύριελ κατελήφθη από ένα αλλόκοτο αίσθημα. Όσο περισσότερο κότταζε τον πιθηκο, τόσο της φαινόταν πιο συμπαθητικός και άκακος. Άλλα και ο πιθήκος έκαμε το ίδιο γι' αυτήν. Καθόταν ακίνητος σ' ένα κλαδί και το πρόσωπό του ήταν σοβαρό, μελαγχολικό, το δέ βλέμμα του ήσυχο και γλυκό.

Σιγά-σιγά η Μύριελ πήρε θάρρος και για μία στιγμή της ήρθε μία αλλόκοτη ιδέα. Έτρεξε στην τραπεζαρία, πήρε ένα μάτσο μπανάνες από μία φρουτιέρα και άρχισε να τις πετάει στον πιθηκο.

Η Μύριελ έσο κι' αν είχε μεγαλώσει στο μεταξύ διάστημα και είχε γίνει μία ώριμοτάτη κοπέλλα, με λιγερό κορμί και συμπεριφορικότατη φυσιογνωμία, κατά βάθος είχε μείνει παιδί στην ψυχή, ένα παιδί που δεν ήξερε τίποτε άλλο από το περιβάλλον του σπιτιού του και της ζούγκλας.

Γι' αυτό θρήκε το παιχνίδι αυτό πολύ διασκεδαστικό μέσα στην μονότονη ζωή που έκαμε κάθε μέρα. Η πρώτη μπανάνα πέρασε κοντά απ' τον ανθρωποπιθήκο, ο οποίος άπλωσε το μακρύ ξερακινό χέρι του, την άρπαξε και την κατάπιε!

Η Μύριελ χάρηκε πολύ. Άρχισε να χτυπά σαν μικρό παιδί τα χεράκια της. Πήρε μία δεύτερη μπανάνα και την πέταξε. Ο ανθρωποπιθήκος την άρπαξε κι' αυτήν. Τότε η Μύριελ άρχισε να πετάει την μία πίσω από την άλλη τις μπανάνες, τις οποίες ο ανθρωποπιθήκος έτρωγε με μεγάλην όρεξη.

Για μία στιγμή η Μύριελ άφησε μία κραυγή έκπληξης:

—Θεέ μου, γελά! Ο πιθηκάνθρωπος γελά!

Κι' έτρεξε να πάρει έναν μεγάλο καθαρό φρέντο που είχε στην κρεββατοκάμαρά της.

Ήθελε να εξακριβώσει αν και κατά πόσον, ο πιθήκος εκείνος θα εξαφανιζόταν βλέποντας από μακριά την μορφή του στον καθρέφτη. Αν πετύχαινε το νέο αυτό παιχνίδι, η Μύριελ υπελόγιζε να γελάει πολύ.

Άλλα δεν πρόφτασε, γιατί ξαφνικά ακούστηκαν από κάπου εκεί κοντά γοερές φωνές και ο πιθηκάνθρωπος χάθηκε, τρέχοντας να κρυφτεί στο ψηλότερο κλαδί του φοινικοδέντρου. Μόνο τα μεγάλα γυαλιστερά του μάτια φαινότουσαν που έλαμπαν μέσα στο σκοτάδι της νύχτας που έπεφτε, σαν αναμμένα κάμβουνα.

Η Μύριελ τού έριξε μία ακόμη μπανάνα, αλλά ο πιθηκάνθρωπος δεν την πρόσεξε ούτε καν άπλωσε το χέρι του να την αρπάξει.

Οι φωνές στο μεταξύ ολοένα και πλησίαζαν. Όλοένα και γινόντουσαν δυνατότερες. Ακούγονταν καθαρά οι φωνές των ιθαγενών και μάλιστα η δυνατή φωνή του θείου της σέρ Τόμας. Η Μύριελ παράτησε το θιθλίο και τις μπανάνες που κρατούσε στα χέρια της και έτρεξε στην αύλη να δει τι γινόταν. Όταν δέχθηκε στον δρόμο, θρέθηκε μπροστά σ' ένα αναπάντεχο θέαμα.

Τριγυρώ από ένα δέντρο ήταν μαζεμένοι πολλοί ιθαγενείς και φώναζαν. Και οι μὲν λευκοί φοβέριζαν και υβρίζαν, οι δὲ μαύροι έκλαιγαν. Για μία στιγμή ο σέρ Τόμας φώναξε σ' όλους να σωπάσουν, για να μάθει τί τρέχει. Εκεί κοντά ήταν και ο γιατρός Τζέκινσον, ο οποίος σκυμμένος επάνω από έναν ξαπλωμένο άνθρωπο, τον κύτταζε προσεκτικά. Ο άνθρωπος που κοιτόταν κάτω φαινόταν σαν νεκρός.

Η Μύριελ θέλησε να τρέξει ανάμεσα στο πλήθος, αλλά ξαφνικά ηκούσθη η φωνή της θείας της, η οποία στεκόταν στον εξώστη της επαύλεως:

—Μην προχωρής εκεί, Μύριελ! Είνε ένας άνθρωπος σκοτωμένος, είπε η μίς Έλεν τρέποντας απ' τον φόβο της.

—Ποιός είνε; ρώτησε η Μύριελ.

—Ο έπιστάτης Γκάροον.

—Ω, Θεέ μου; Έκανε η Μύριελ.

—Ναί, κρη μου, ναί. Μην πλησιάζεις όμως. Πήγαινε στο σπίτι και σε λίγο θα έρθω και γώ.

Πραγματικά ο Γκάροον θρισκόταν ξαπλωμένος καταγής, με τὸ κεφάλι γυμνασμένο αίματα και μία μεγάλη πληγή. Δύο μαύροι τον είχαν θρή νεκρό στο δάσος και τον έφεραν στους ώμους των.

Ο γιατρός Τζέκινσον, άφοβ' εξέτασε το πτώμα με μεγάλη προσοχή, σηκώθηκε και είπε:

—Κύριοι μου, ο δυστυχισμένος αυτός άνθρωπος χτυπήθηκε με ρόπαλο στο κεφάλι. Φέρει, όπως βλέπετε, μία τεραστία πληγή. Και θάχη πεθάνει πρό όκτώ ή δέκα ώρων.

—Πράγματι, συμφώνησε ο σέρ Τόμας. Ο Γκάροον όμως τι ζητούσε εδώ κοντά στο δάσος; Έπρεπε να βρίσκεται στην καλύβα του όπου μένει από χρόνια και επιβλέπει την γύρω περιφέρεια.

—Είνε, τῶ όντι, καταπληκτικό αυτό, είπε και ο γιατρός συμφωνώντας μαζί του.

Οι ιθαγενείς και οι άλλοι λευκοί που βρισκόντουσαν ταιγύρω απ' το πτώμα, άβρισκόντουσαν τριγύρω απ' το πτώμα, ήκουαν τη συζήτηση σιωπηλοί.

Ένας από τους μαύρους είπε για μία στιγμή στον γιατρό:

—Στοιχηματίζω ότι ο Γκάροον χτυπήθηκε από τον πιθηκάνθρωπο... Τελευταία τον κυνηγούσε πάρα πολύ και τον ένοχλούσε υπερβολικά.

—Ναί, ναί... Ο πιθηκάνθρωπος τον σκότωσε! φώναξαν πολλοί μαζί.

Τότε ο σέρ Τόμας θυμήθηκε μίαν άπαισία σε σπαρτικότητα κραυγή που είχαν ακούσει την περασμένη νύχτα, καθώς επέστρεφε στο σπίτι του. Συνεδούσε τις συχνές εμφανίσεις του πιθηκάνθρώπου και κατέληξε στο συμπέρασμα ότι ίσως οι ιθαγενείς να μην είχαν άδικο. Άλλα εκείνο που δεν μπορούσε να καταλάβει ήταν τὸ πῶς ο Γκάροον είχε λάβει μόνος του την πρωτοβουλία να κυνηγήσει τον πιθηκάνθρωπο, και γιατί δεν είχε ειδοποιήσει κανένα άλλον; Γιατί δεν ζήτησε την συνδρομή κανενός την στιγμή που βρισκόταν τόσο κοντά στο χωριό.

Όλα αυτά ήταν άνεξιγήτητα για τον δυστυχισμένο σέρ Τόμας, που στεκόταν θρήνος μπροστά στο πτώμα του αγαπημένου του έπιστάτη και σκεφτόταν.

Τέλος, επειδή η νύχτα πλησίαζε, έδωσε διαταγή να τον θάψουν και παρεκάλεσε τον γιατρό Τζέκινσον μαζί με δυο-τρεις άλλους πιστούς έπιστάτες του να τον ακολουθήσουν σπίτι για να συσκεφθούν επί του πρακτέου.

(Η συνέχεια εις τὸ ἐρχόμενον)

Θ.Η. ΕΝΔΙΑΓΕΡΕΙ Η ΧΥΝΑΪΚΑ

Μεταξύ μας

Η ΥΠΟΨΙΑ

Τὸ ασφαλέστερον μέσον γιά νά κομη μία γυναίκα τὸν άντρα της νά τήν προδῶ, γιά νά τὸν χάσει ἴσως, εἶνε νά τὸν υποπτεύεται. Ὁ άντρας πού θεωρεῖ κατώτερο τῆς ἀξιοπρεπείας του καὶ τῆς σοβαρότητος του νά φανῇ ἔνοχος, αἰγασίγας, μὲ τὴν διαρκή υποψία τῆς συζύγου του, θὰ πεισθῇ ὅτι τὸ πράγμα εἶνε ἀπολύτως, φυσικῶς, ὅταν κάθε μέρα ἡ γυναίκα του τοῦ δείχνει πῶς δὲν τοῦ ἔχει ἐμπιστοσύνη καὶ τὸν υποπτεύεται. Ὡστόσο, οἱ περισσότερες γυναῖκες δὲν τὸ σκέπτονται αὐτό. Γιά νά ἱκανοποιήσουν μίαν ὀρμή τῆς στιγμῆς δὲν διατάζουν νά θέσουν σὲ κίνδυνον καὶ νά καταστρέψουν ἴσως μίαν ὀλόκληρη ζωή.

Ἡ ἐμπιστοσύνη συγκρατεῖ τὸν άντρα. Ὅταν ὁ περασμένος θ' ἀρχίσῃ νά τὸν ψιθυρίζῃ σ' αὐτὰ νά προδῶν τὴν γυναίκα του, ἀκόμη καὶ τὴν στιγμή πού θὰ ἐνδῶσῃ καὶ θὰ ἐτοιμάζεται νά διαπράξῃ τὴν ἀπιστία, εἶνε πιθανώτατο νά σταματήσει σκεπτόμενος ὅτι κάπου, σὲ ἕνα θερμὸ σπινθηρίδι, εἶνε φαντάζεται ὅτι εἶνε ἱκανὸς νά τὰ μείνει, μία γυναίκα, ἡ γυναίκα του, τὸν πεδιαπράξῃ ὅτι μελετᾷ ἡ ἀπεφασίσει. Ἀντίθετα, ἂν ἡ γυναίκα του ἔχει πῆ πολλές φορὲς ὅτι δὲν τοῦ ἔχει ἐμπιστοσύνη, ὁ άντρας δὲν θὰ σταματήσει σὲ κατὰφλὴ τῆς ἀμαρτίας. Εἶνε σὰν νά ἀπέτισεν ἐκ τῶν προτέρων τὴν ποινή του. Θὰ σκεφθῇ: «Ἔτσι κι' ἐτσι ἡ γυναίκα μου ἔχει τὴν ἰδέα πῶς παρουσιάσῃ μπροστὰ τοῦ ἐκείνη τὴν στιγμή ἡ εἰκόνα μίας συζύγου ἀθῶας καὶ γλυκεῖας, πού τὴν ἀπατᾷ. Θὰ τὴν ἀπατήσω λοιπόν». Δὲν θὰ νά τὸν θεωρῇ ἀνώτερο κάθε υποψίας, ἀλλὰ θὰ περάσουν κινηματογραφικῶς ἐμπρὸς ἀπὸ τὰ μάτια του οἱ σκηνὲς πού τοῦ ἔκαμε ἡ γυναίκα του.

Εἶνε ἀλήθεια ὅτι πολλές φορὲς μία γυναίκα τῆς εἶνε πολὺ δύσκολο νά συγκρατηθῇ καὶ νά κρύψῃ τὰ αἰσθηματὰ της. Ἀλλὰ ἡ γυναίκα αὐτὴ δὲν εἶνε πάντα δικαιολογημένη γιατί πρέπει νά παῖξῃ κι' αὐτὴ τὸν ρόλὸ τῆς στήν συζυγική ζωή, ἔστω καὶ ἂν ἔχη σοβαροὺς λόγους νά υποπτεύῃ τὸν άντρα της, πρέπει πάλιν νά τοῦ δείξῃ ὅτι δὲν τὸν υποπτεύεται. Ἀν ἡ γυναίκα δείξῃ σὸν άντρα τῆς ὅτι τὸν υποπτεύεται δημιουργεῖ ἕνα καθεστῶς πρὸς τὸ ὁποῖο ὁ άντρας ἂν εἶνε ἀθῶος, δὲν θὰ δυσκολευτῇ νά προσχωρήσῃ. Ἀν ὁ σύζυγος ἔχει παρεκλίνῃ τότε ἡ σύζυγος ἀναγνωρίζει τὸ καθεστῶς αὐτὸ καὶ ὁ άντρας δὲν θάχῃ τις τύψεις καὶ τὴν πίκρα πού θὰ δοκιμάζῃ στήν περιήλωσι κατὰ τὴν ὁποῖαν ἡ γυναίκα του, ἂν καὶ ἔνοχος, θὰ τὸν μεταχειρίζεται ὡς ἀθῶο.

Ἡ γυναίκα πού ἔχει ἐκδηλώσει τὴς ὑποψίες της ἂν ἀλλάξῃ τακτικὴ, ἂς περιμένῃ λίγον καιρὸ τέλοςμα. Δὲν θὰ γίνῃ αὐτὸ θεῶμα μὲ τὴν πρῶτη φορά ὅτι ἡ συμπεριφορὰ της θὰ φέρῃ ἀπομείνῃ.

πὺ θέλει νάχη μαλλιά ὠραία καὶ μὲ χρυσαφιά ἀνταύγεια δὲν ἔχει παρὰ νὰ τὰ περιποιητὰ σιγά. Μία ἀπὸ τὴς ἀποτελεσματικώτερες περιποιήσεις εἶνε αὐτὴ πού κάνουν στὰ μαλλιά τους οἱ γυναῖκες τῆς Ἀραβίας: Πλένεται κατ' ἀρχὰς τὰ μαλλιά σας μὲ μεγάλη προσοχή. Παίρνετε κατόπιν μίαν χούφτα φύλλα κινὰ καὶ ὁποῖα βάζετε σὲ μίαν μικρὴ κατασάρα χωρίς νερό. Ἀφίνετε τὰ φύλλα νά ζεσταθοῦν ἐπάνω στὸ μπάνιο-μαρία ἐπὶ μισὴ ὥρα. Ὑστερὰ τὰ ἐγάζετε ἀπ' τὴν φωτιά καὶ τὰ κοπανάτε σ' ἕνα γουδί. Στὴν σκόνῃ πού θὰ σχηματισθῇ προσθέτετε ἕνα ποτήρι μανι κρυσταλλοῦ, εἰς τρόπον ὥστε νά σχηματισθῇ ἕνα μίγμα, τὸ ὁποῖο ἀπλώνετε πάνω στὸ κεφάλι σας χρησιμοποιώντας μὴ δύλινη σπάτουλα. Ἀκολουθεῖτε σκεπάζετε τὸ κεφάλι μὲ μίαν πετσέτα καὶ κατόπιν μ' ἕνα στρώμα θαμβάκιου.

Οἱ μάσκες καλλονῆς εἶνε χρησιμώτερες γιά τὸ χρειάζεται γιά ν' ἀποκτήσουν τὰ μαλλιά σας τὴν ἀπόχρωσιν πού θέλετε.

Οἱ ΜΑΣΚΕΣ ΚΑΛΛΟΝΗΣ

Οἱ μάσκες καλλονῆς εἶνε χρησιμώτερες γιά τὸ ξεκούρασμα τοῦ προσώπου. Υπάρχουν πολλὰ εἶδων μάσκες, ἀλλὰ ἡ πιδ χροσμία εἶνε ἡ κρέμα μὲ τὸ αὐγὸ καὶ γίνεται ἀκολούθως:

Καθαρίζετε μὲ μεγάλῃ προσοχὴ τὸ δέρμα τοῦ προσώπου σας μὲ κολ-κρέμ πολλὴ ἀγνή. Σπάζετε κατόπιν ἕνα αὐγὸ καὶ χωρίζετε τὸ ἀσπράδι ἀπὸ τὸν κρόκο.

Χτυπάτε ἐπὶ λίγο διάστημα τὸ ἀσπράδι καὶ τὸ ἀπλώνετε κατόπιν σὲ στρώμα ἀρεκτὰ κατὰ τὸ πρόσωπο. Ἀφίνετε νά ζεσταθῇ τὸ ἀσπράδι καὶ κατόπιν ἀλείφετε τὸ πρόσωπό σας μὲ τὸν κρόκο. Τὴν ἀλείφῃ αὐτὴ τὴν διατηρεῖτε ἐπὶ μίαν ὥρα καὶ ἀκολουθεῖτε πλένετε τὸ πρόσωπό σας μὲ πῶρα πολὺ ζεστὸ νερό.

Ἡ μέθοδος αὐτὴ συνιστᾶται κυρίως πρὶν ἀπὸ τὴς θερινῶν ἐξόδους, ὁπότε μὲ τὴν ἐμάσκα τοῦ αὐγὸς ἐξαφανίζονται ὅλα τὰ ἴχνη τῆς κοπώσεως τῆς ἡμέρας.

Ἡ ΤΕΧΝΗ ΤΟΥ ΜΑΚΙΓΙΑΖ

Ἡ κ. Ἐλενα Ρούμπινσταϊν, διευθύντρια ἐνὸς ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα ἱνστιτούτα Καλλονῆς τῶν Παρισίων, δημοσιεύει σ' ἕνα τελευταῖον γαλλικὸ περιοδικὸ ἕνα ἐκτάκτως ἐνδιαφέρον ἀρθρον γιά τὴν τέχνη τοῦ μακιγιαζ. Χάριν τῶν ἀγαπητῶν μου ἀναγινωστῶν ἀποσπᾷ ἐδῶ τὰ πῶ ἐνδιαφέροντα σημεῖα:

«Μὴν πιστεύετε ὅτι τὰ φτιασιδια μποροῦν νά κρύψουν τὰ ἐλαττώματα τοῦ δερματός. Εἶνε πολὺ γελοσμένες οἱ γυναῖκες πού νομίζουν ὅτι ἀρκεῖ μίαν ἐπιστρώσε ἀπὸ ἄσπρο ἢ κόκκινον «κοσμητικόν» γιά νά δώσῃ ὅλα τὰ δέληγτρα πού τὴς ἀρνήθηκε ἡ φύσις. Ἡ τέχνη τῆς ὤμορφιας ἔχει ὅλλες ἀπαιτήσεις.

«Τὸ φτιασιδι δὲν γράει τὰ μάτια ὥστε πολλές τὸ νομίζουν. Καὶ πρέπει νά ξέρουν ὅλες οἱ γυναῖκες ὅτι τὸ ροδὸ δὲν στέκει ποτὲ σ' ἕνα μαρμαμένο δέρμα. Ἡ ὥχρη καὶ κουρασμένη ἐπιδερμὶς δὲν ἐπιδέχεται κανένα «κοσμητικόν» ἰδίως ἐταν οἱ πόροι τῆς εἶνε ἀνοιχτοὶ καὶ ἀπορροφοῦν κάθε λιπαρὰ οὐσία. Πρέπει προηγουμένως νά ἀπαλλαγῇ προσεκτικὰ ἀπ' ὅλες τὴς σκόνες καὶ τὴς ἀκαθαρσίας πού ἀπαγορεύουν σὲ φτιασιδί νά εἰσχωρήσῃ.

«Πρέπει λοιπὸν νά καθαρίζεται κάθε μέρα τὸ δέρμα σας γιά νά τὸ ἀπαλλάξετε ἀπ' τὴν σκόνῃ. Θὰ χρησιμοποιοῦσθε ἕνα ὑπορριζωτὴ πού νά περιέχῃ ἀρρωματισμένο οὐόννευμα. Τὸ δέρμα πρέπει μὲ κάθε τρόπο νά εἶνε καθαρό καὶ ζωντανό, δηλαδὴ νά ἀναπνέῃ ἀπ' ὅλους τοὺς πόρους τοῦ δεχτῆ ἑξῆς οὐσία.

Ἡ καλὴ συμπεριφορὰ

Ο ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ

«Ο νεώτερος πάντοτε χαιρετᾷ πρῶτος. Ὁ ὁφιστάμενος τὸν πρῶτον. Ὁ κύριος τὴν κυρία. Ὡστόσο πρέπει νά περιμένουν νά δοῦν ἂν ὁ ἄλλος ἔχει ὀρεγῇ γιά χαιρετισμὸν καὶ τότε νά σταματοῦν καὶ νά πᾶν τὴν συζήτησιν. Ὁ κύριος ἐγάζῃ τὸ καπλάδι τοῦ ἂν δὲν φορῇ, χαιρετᾷ μὲ μίαν κλίσι τοῦ κεφαλοῦ πρὸς συνουθεῖαν ἕνα χαμόγελο. Ἡ κυρία κάνει κι' αὐτὴ ἕνα κούνημα τῆς κεφαλῆς. Ἡ ὀπάλισι τῶν κοριτσιῶν εἶνε πῶς ἀπρηχαιωμένη. Τὸ χερσφοῦλημα δὲν εἶνε ἀπαράτητο καὶ γίνεται μόνο σὲς παντρεμένες κυρίες. Ὅταν ὁποῦν γάμιν δὲν συνηθίζεται. Καὶ δὲν φιλεῖ πραγματικὰ ὁ κύριος τὸ χερί τῆς κυρίας ἀλλὰ φέρει ὁλόως τὸ χερί της στὰ χεῖλιά της.

Τὸ μενοῦ σαβ

Ἐπὶ τραπέζι μονιόεζα
Μηρίδολος χοιρινὸς κρέας
Πουρές μήλο
Σαλάτα
Σετγγα μὲ κρέμα.

ΣΥΝΤΑΓΗ ΣΕΒΙΤΩΝ

Καίτε μισὴ κονταλιά θούτορο φαγητοῦ, ὁδονέτε τὴν μὲ μισὸ ποτήρι νερό θαλότοχο, προσθέτετε ἀκόμη μισὸ ποτήρι νερό, μίαν πρέζα ὀλάτι καὶ ἀφίνετε νά πάρῃ μίαν ὥρην. Ρίχνετε κατόπιν 2 ποτήρια ἄλευρον, ἐνακατώνετε καλά, κατεβάτε ἀπ' τὴν φωτιά, δουλεύετε ὡς ὅπου χλιώνῃ, κατόπιν βάζετε 3-4 σπῆγ καὶ δουλεύετε πῶρμα καλά.

Προσθέτετε ἕνα ποτήρι κονιάκ καὶ τηγανίζετε τοὺς σπῆγγους μὲ ἄφθονο λίπος ὡς ὅπου φουσκώσουν. Σερβίρετε χωριστὰ μίαν κρέμα ὀρεγῇ.

Ἡ τελευταία μοντέλο τοῦ οἴκου Λανβὲν

Αἶλα Ἡ μόδα

ΔΙΑΦΟΡΟΙ ΝΕΩΤΕΡΙΣΜΟΙ

—Αὐτὴ τὴν ἐποχὴ κάθε κομψομένη κυρία φορεῖ σὲ πρῶτον περίπλοκὸ τῆς ἕνα ταγιέρ ἀπὸ ὕφανση μάλλινον γκρι ποαντινί. Τὸ ταγιέρ ἔχει κοντὴ ζακέττα μὲ ρεβέρ ἀπὸ τὸ ἴδιο ὕφανση καὶ ζώνη πέτσινη, μαῦρη ἢ ζωροῦ χρομῆσι. Ἐνα ζικὲ ἀπὸ πικὴ ἢ κρέμ ντε σὶν συμπληρώνει τὸ κομψὸ αὐτὸ κοστούμι τοῦ σπῶ.

—Ἡ τελευταία λέξις τῆς Παριζιάνικης μόδας εἶνε τὸ ἀνσάμπλ ἀπὸ λευκὸ ντρά πού προορίζεται γιά τὴς ἐπίσημες ἀπογευματινὲς δεξιώσεις. Ἡ φούστα τοῦ ἄσπρου ταγιέρ εἶνε μακρυνά καὶ ἐφαρμοστή. Ζακέττα κομψωτὴ μὲ κοντὸ μανίκι καὶ γραβάτα ἀπὸ βελούδο μπλε ροῦα ἢ κίτρινη μὲ ὁμοιόχρωμα κομψιὰ. Τὸ ἄσπρο ταγιέρ θὰ εἶνε τὸ ἐνδοσούμενο κοστούμι τῆς προσεχοῦς ἀνοιέως.

—Στὴν ἡμερησία διάταξι εἶνε καὶ τὸ ταγιέρ φαντασί. Εἶνε καμωμένο ἀπὸ ὕφανση μάλλινον νιούρην ἀπὸ γούνα ἀστράκην ἐπίσης γκρι. Γάντια καὶ τσάντα ἀπὸ δέρμα ζᾶντ ἢ κόκκινον. Καντριγιέ γκρι ἀνοιχτὸ καὶ γκρι σκούρο.

—Γιά τὴς μακρυνὲς ἐκδρομὲς φοριέται ἕνα ταγιέρ χρομῆσι μπλε μαρὲν μὲ φούστα κυλότα. Ἡ μπλούζα πού τὸ συνοδεύει εἶνε ρουμπὶ καὶ τὰ γάντια πού τὸ ἴδιον χρομῆσι. Ἡ μπλούζα γίνετα ἀπὸ φουλάρι, ὕφανση πού πλένεται καὶ σιβερώνεται εύκολα καὶ ἐπομένως εἶνε πάντοτε τῆς ὥρας.

Γιά τὴν ὀμορφιά σας

ΤΑ ΜΑΛΛΙΑ

Ἡ καλὴ τὴν τῶν μαλλιῶν εἶνε ἴσως ἐκείνη τὴν ὁποῖα ἐπιδέχεται νά δῇ τὴν μεγαλύτερα σημάσια μίαν γυναίκα. Γι' αὐτὸ τὸν λόγο, ἡ γυναίκα

Ο Νέγκος

Ένα γιγάντιο ανάγνωσμα πάθους, αίματος
και φρίκης

Υπό ΙΟΥΛΙΟΥ ΜΑΡΥ

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

Έκπληρώντας κατά γράμμα το σχέδιο του Μοντενᾶ, δουλεύοντας για τὸ μίσος του κατὰ τοῦ Λωρραίν, δὲν ἐνεργοῦσε πιά μόνο για νὰ ἐξυπηρετῇ τὸ μίσος του, δὲν ἐνεργοῦσε μόνο για τὴν ἐπιτυχία τοῦ σχεδίου αὐτοῦ, ἀλλὰ μάλλον για τὸν ἑαυτὸ του, γιατί, ἔχοντας κυριευθῇ ἀπὸ σφοδρὸν ἔρωτα πρὸς τὴν δυστυχισμένη αὐτὴ γυναῖκα μιά καὶ μόνη ἀμετάβλητη καὶ ἑμμονη σκέψι εἶχε: Πῶς ν' ἀγαπηθῇ ἀπ' αὐτὴν.

Ο Μοντενᾶ εἶχε ζητήσει ἐξή μηνῶν προθεσμία για τὴν ἐπιτυχία τοῦ σχεδίου του. Ὅταν πέρασαν οἱ τέσσαρες ὅμως μῆνες, δὴλῳσε ὅτι ἦταν ἔτοιμος.

Ὁ Λωρραίν μιά μέρα, προφασιζόμενος μιὰν ἐπείγουσα δουλειά ἀνεχώρησε ἀπ' τὸ Παρίσι, εἰδοποιώντας τὴν σύζυγό του ὅτι θὰ ἀπουσίαζε πολλές μέρες.

Αὐτὸ ἀπέτελεσε τὴν ἀρχὴ τοῦ δράματος.

Τὸ θράδυ τῆς ἰδίας ἡμέρας, κατὰ τὴν ἥποια ἔφυγε ὁ Λωρραίν, ὁ Ροσκῶφ ἦρθε στὸ μέγαρο καὶ ζήτησε νὰ μιλήσῃ στὴν Ζερμαίν.

Αὐτὴ προφασίστηκε πονοκέφαλο για νὰ μὴν τὸν δεχτῇ. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς τὴν ἐνωχλοῦσε πολύ. Ἐκτὸς αὐτοῦ, ὅταν θρυσκόνταν κοντὰ του ἐνοιῶθε μεγάλη στενοχώρια, μιὰ στενοχώρια ποὺ δὲν μπορούσε νὰ τὴν ἐξηγήσῃ, μιὰ κατὰπτωσι βλῶν τῶν δυνάμεων τῆς καὶ μιὰν ἀπονάρκασι τέτοια, ὥστε πολλές φορές δὲν καταλάβαινε τί τῆς συνέβαινε κι' ἔβλεπε τὰ πράγματα σὰν μέσα σὲ οὐχλῃ.

Ένα μόνο βλέμμα τοῦ Ροσκῶφ ἐπέφερε τὴν ἀλλόκοτην αὐτὴν κατάσταση. Ἐκεῖνη δὲν ἀπέβαλε τελείως τὴν συνειδησι τοῦ ἑαυτοῦ τῆς, ἀντιλαμβανόταν τὸ πρᾶγμα, ἀλλὰ δὲν μπορούσε νὰ τὸ ἐξηγήσῃ.

Ὁ Ροσκῶφ δὲν τόλμησε νὰ ἐπαναλάβῃ καὶ για δευτέρη φορά τὸ πείραμα ποὺ εἶχε κάμει ἄλλοτε στὸ Μπρὺ Φερράν.

Ὁ Ροσκῶφ ἀκούγοντας τὴν ἀποποίησι τῆς Ζερμαίν τοῦ νὰ τὸν δεχτῇ, ἐπέμενε στὴν αἰτήσι του, προφασιζόμενος ὅτι ἐρχόταν ἀπὸ μέρους τοῦ Λωρραίν, ὁ ὁποῖος εἶχε ἀναχωρήσει τὸ πρωὶ καὶ ὅτι εἶχε νὰ μιλήσῃ μετὰ τὴν σύζυγό του για κάποιαν ἐπείγουσα ὑπόθεσι.

Διέταξε τότε νὰ τὸν εἰσαγάγουν καὶ τὸν δέχτηκε ὀρθία μετὰ ἀγέρωχο τὸ βλέμμα καὶ μετὰ τὰ χεῖλη ἐκφράζοντα ἀποτροπῇ.

— Ἐρχεσθε ἐκ μέρους τοῦ συζύγου μου;

— Ὁχι.

Δὲν ξέρετε πόσο ὀδυνηρὰ μοῦ εἶνε ἡ παρουσία σας, δὲν ξέρετε ὅτι οἱ ἐπίμονες αἰτήσεις σας εἶνε θρυσίες ἐναντίον μου;

— Τὸ ξέρω! Μοῦ τὸλῶτε καὶ ἄλλοτε.

— Τί θέλετε λοιπὸν;

— Νὰ μιλήσω μαζί σας ὁμορφα-ὁμορφα.

Κι' ἐπειδὴ αὐτὴ φαίνονταν ὅτι ἤθελε νὰ καλέσῃ κάποιον αὐτὸς παρενέθετ μεταξὺ αὐτῆς καὶ τοῦ κώδωνος ποὺ πῆγε νὰ χτυπήσῃ:

— Μὴν ἀνησυχῆτε!

Τὸ βλέμμα ποὺ ἐξετόξευσε ἐναντίον τῆς, τὴν ἔκαμε νὰ τρέμῃ σύσσωμος.

Ἐνοιῶσε ὅτι τὴν κατελάμβανε μιὰ ἀλλόκοτη καχεξία. Ἐκεῖνος τὸ ἐνοιῶσε, χαμογέλασε καὶ χωρὶς νὰ πάψῃ νὰ τὴν βλέπῃ:

— Ἐξηγηθῆτε.

Ὁ Ροσκῶφ χαμήλωσε τὴν φωνή:

Αὐτὸ ποὺ θὰ σὰς πῶ πρέπει νὰ μείνῃ μυστικὸ μεταξὺ μας. Ἐγὼ ἔχω συμφέρον νὰ μὴ διαφημίσω τὸ πρᾶγμα. Καὶ σεῖς πιστεύω ὅτι δὲν θὰ θρῆτε φρόνιμο νὰ ἀμυλῆσετε περὶ αὐτοῦ. Ὡς πρὸς τοῦτο εἶμαι ἥσυχος. Ἀλλὰ ποτὲ θέθαια ἐδῶ ὅπου θρυσκόμαστε, δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ μάς ἀκούσῃ.

— Κανεῖς, εἶπε ἐκεῖνη, ἔντρομη.

— Λοιπὸν, ἀρχίζω.

Καὶ πλησίαζε καὶ χαμηλόφωνα ἀρχισε νὰ τῆς διηγῆται τὴν δολοπλοκία ποὺ εἶχε ἐτοιμάσει ἐναντίον τῆς ὁ Λωρραίν.

— Ὅλα εἶνε ἔτοιμα, εἶπε. Ἐγὼ μαζί μου ἐπιστολές, τίς ὁποῖες μάς στέλλετε καὶ ὁ γραφικὸς χαρακτῆρ τῶν ὁποίων μοιᾶζει τόσο τὸ δικὸ σας, ὥστε ἂν τις προσεκόμιζαν στὸ δικαστήριον, θὰ εἶσθε ἀναγκασμένη νὰ σκύψετε τὸ κεφάλι.

Ἄν δοκιμάζατε νὰ ἀρνηθῆτε, ὁ δικαστὴς θὰ γελοῦσε μαζί σας. Ἀλλὰ αὐτὸ δὲν ἀρκεῖ για τὴν ἀπόδειξι τῶν σχέσεων ποὺ ὀφίστανται μεταξὺ μας. Ἐπρέπε νὰ ἔχετε καὶ τίς ἐπιστολές ἐκ μέρους μου ὡς ἀπὸ ἐραστή τῆς σας. Καὶ πράγματι, σὰς ἔχω γράψῃ, ἐννοεῖται ὅμως ὅτι οἱ ἐπιστολές μου δὲν ἔφτασαν στὰ χέρια σας. Αὐτὸ θὰ ἦταν μάταιος κόπος, γιατί σεῖς περιφρονεῖτε τὸν ἔρωτά μου. Οἱ περισσότερες ἀπ' αὐτὲς περιήλθαν στὰ χέρια τοῦ Ἰωάννη Λωρραίν, ὁ ὁποῖος τίς φυλάει για νὰ τις μεταχειρισθῇ πολλὸ σύντομα. Οἱ ἄλλες θρυσκονται σὲ σὰς.

— Σὲ μένα! ῥώτῃσε ἔκθαμβη ἀπ' τὸν κυνισμό τοῦ Ροσκῶφ ἡ Ζερμαίν.

— Ναι. Ἐκεῖ ὅπου τίς ἔκρυψε ὁ σύζυγός σας. Ὅταν σὰς λέω ὅτι εἶσθε ἐκτεθειμένη στὸν ἔσχατο κίνδυνον, πρέπει νὰ με πιστεύετε.

Σηκώθηκε, ἔκαμε μερικὰ βήματα στὴν αἴθουσα, ἔλεποντάς τὴν μετὰ τὸν κανθὸ τοῦ ματιοῦ του.

Καὶ συνέχισε:

— Καὶ δὲν τελειώνουν ὡς ἐδῶ. Ἄν καὶ οἱ ἐπιστολές αὐτὲς ἀποδεικνύουν προφανῶς καὶ θεθαίως τὴν ἐνοχὴν σας, ὅπως δύο καὶ δύο κάνουν τέσσαρα, δὲν ἐ-

κρίθῃ ἐπαρκές. Εἶνε τέσσερις μῆνες τώρα καὶ περισσότερον ποὺ παραμονεύονται τὰ διαδιδήματα σας. Πολλὲς φορές σὰς ἀκολούθησα, σὰς ἐνοχοποίησα. Αὐτὸ ἴσως νὰ μὴ μπορῶ νὰ τὸ πῶ ἐγώ. Θὰ τὸ πῶν ὅμως οἱ ἄνθρωποι ποὺ θαρροῦν νὰ καταθέσουν, ὅταν κληθοῦν, ἐναντίον σας, ὅτι ἐγὼ τοῦ συζύγου σας...

Ἡ Ζερμαίν ἐξωργισμένη τὸν ἄκουε μετὰ τὸ κεφάλι ζαλισμένο, τὸν λαϊμὸ προτεταμένο, τὰ χεῖλη ξερά, τὰ μάτια τόσο μεγάλη, τόσο δυσαναλόγως ἀνοιχτά, ὥστε ὁ Ροσκῶφ καθὼς συνάντησε πρὸς στιγμὴν τὸ βλέμμα τῆς, φρικίασε.

— Ναι, εἶπε, συνεχόμενος. Ὅλα ἔχουν κανονισθῇ. Ἄ, ὁ Λωρραίν εἶνε πολλὸ ἐπιτήδειος ἄνθρωπος.

Σταμάτησε, σιώπησε για λίγο καὶ κατόπιν:

— Ἰσως ὄχι τόσο ἐπιτήδειος, ψιθύρισε μετὰ κάποιαν ὀργή, ἀφοῦ διάλεξε ἐμένα για συνεργόν του μὴ ξέροντας τόσο τὸν μισό. Βλέπετε, κυρία, ὅτι μόνος ἐγὼ μπορῶ νὰ σὰς σώσω, γιατί μόνος σχεδὸν γνωρίζω τὸ μυστικὸ τοῦ Λωρραίν καὶ ὅλες τίς λεπτομέρειες τῆς μηχανορραφίας του. Εἶμαι διατεθειμένος δὲ νὰ σὰς παράσω αὐτὴ τὴν ὑπηρεσία.

Ἡ Ζερμαίν χαμογέλασε εἰρωνικά. Ἄνέκτησε ὅλη τὴν ψυχική τῆς γαλήνη. Ἡ δύναμις τῆς δυνατῆς ἰδιοσυγκρασίας τῆς ὑπερίσχυσε τοῦ παροδικοῦ τρόμου ποὺ τὴν κατέλαβε πρὸς στιγμὴν, νοιώθοντας ἐπάνω τῆς προσηλωμένο τὸ βλέμμα τοῦ Ροσκῶφ.

— Θὰ μ' εὐσπλαχνισθῆτε σεῖς! εἶπε μετὰ ὕψος ὑπερτάτης περιφρονησεως.

— Ὁχι, ἡσυχάστε γι' αὐτὸ! Ἐγὼ σὰς προτείνω ἀνταλλαγὴν ὑπηρεσιῶν. Ἀγωγή περὶ διαζυγίου, γινόμενη ὕστερα ἀπὸ τίς προετοιμασίες τοῦ Λωρραίν, θὰ καταλήξῃ ἀναμφιβόλως σὲ εὐνοϊκὸ για τὰ σχέδιά του ἀποτέλεσμα. Τὸ δικαστήριον θὰ ἐξαπατηθῇ καὶ θὰ πεισθῇ για τὴν ἐνοχὴ σας, θὰ δεχτῇ τὴν ἀγωγή καὶ θὰ σὰς καταδικάσῃ ἐπὶ μοιχείᾳ. Ἐπειδὴ ἡ αἴτησις τοῦ συζύγου σας δὲν θὰ ἀποβλέπῃ τὸν ἐραστή σας, ἐγὼ δὲν ἔχω νὰ πάθω τίποτε. Αὐτὸ ἔχει συμφωνηθῇ μεταξὺ τοῦ Λωρραίν καὶ ἐμοῦ. Εἶνε ἀρὰ γε ἀνάγκη νὰ σὰς δεῖξω ὅλες τίς συνέπειες αὐτῆς τῆς καταδίκης; Τί σκάνδαλον καὶ τί ἀτίμωσι για σὰς θὰ εἶνε αὐτὸ!... Θὰ γίνετε ὁ περιγέλωτος τοῦ κόσμου, γιατί κανεὶς δὲν θὰ πιστέψῃ ὅτι θὰ θελήσετε τυχὸν νὰ πῆτε ἀπ' ὅσα ξέρετε. Κανεῖς δὲν θὰ πιστέψῃ ὅτι ἐμεῖς κατασκευάσαμε τίς περιπέτειες αὐτοῦ τοῦ δράματος καὶ ὅλοι θὰ σὰς πάρουν για τρελλή.

— Ὡ! ἄδικα με φοβερίζετε. Δὲν εἶνε δυ-

πὸν νὰ ἐξαπατήσετε τὴν δικαιοσύνην σὲ τόσο βαθμὸ καὶ νὰ τὴν καταστήσετε ὀργισμένην σας. Εἶνε ἀλήθεια ὅτι θὰ φτάσω στὴν ἀνάγκη νὰ ὑπερασπίσω τὸν ἑαυτὸ μου κατὰ τῆς ἀτίμου αὐτῆς κατηγορίας, ὁ δικαστὴς θὰ με ἀκούσουν καὶ θὰ με καταλάβουν. Νομίζετε λοιπὸν ὅτι θ' ἀφήνω νὰ με καταδικάσουν χωρὶς νὰ διαμαρτυρηθῶ, χωρὶς νὰ φωνάξω, στοὺς δικαστὲς τὰ ὀνόματα ἐκείνων ποὺ θέλουν νὰ με παρασύρουν στὸν θόρβορον; Κάμετε λόγος. Ξέρω πολλὰ καλά πῶς νὰ σὰς προειδοῦ καὶ νὰ προφυλαχτῶ ἀπὸ μιὰ τέτοια κατηγορία. Ἀφοῦ εἶμαι μόνη καὶ κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ με προστατεύσῃ, θὰ πάω ἐνῶ τὸς δικαστὲς καὶ πρὶν φτάσῃ ὁ δικαστὴς ἡ καταγγελία, θὰ τοὺς ἀποκαλύψω τὰ πάντα.

— Θὰ χάσετε ἄδικα τὸν καιρὸ σας καὶ τὸν κόπο σας. Θὰ εἶνε πολὺ ἀργά. Ὁ σύζυγός σας σὰς πρόλαβε, ἡ καταγγελία τοῦ θρυσκού σὰς χέρια τῆς εἰσαγγελίας.

— Ἄ, τὸν ἄθλιο! Μὴν τρομάζετε. Δὲν σὰς τὰ εἶπα ἀκόμα ὅλα. Ἡ ἀτίμωσις δὲν θὰ εἶνε ἡ μόνη συνέπεια τῆς καταδίκης σας, ἡ ὁποία κατὰ τὴν γνώμη μου, εἶνε ἀναπόδραστος. Ἐπειδὴ καὶ μιὰ ἄλλη ὀδυνηρότερη καὶ θὰ ἔλθῃ θαρύτερα τὴν μητρική καρδιά σας. Ἡ Ζερμαίν ἄφησε μιὰ κραυγὴ ἀπελπι-

— Γεράρδε! παιδί μου!

— Πράγματι για τὸν γιὸ σας πρόκεινται. Ἐννοεῖται καὶ σεῖς ὅτι τὸ δικαστήριον δὲν μπορεῖ νὰ ἐμπιστευθῇ τὴν φύλαξι αὐτοῦ σὲ μιὰ μοιχαλίδᾳ. Θὰ διατάξῃ λοιπὸν νὰ σὰς τὸ πάρουν. Τὸ παράδειγμα τὸ ποῖο ὁ γιὸς σας θὰ εἶχε ἀπὸ σὰς, θὰ εἶνε πανίσχυρο καὶ θὰ ἐξασκοῦσε ἀποτρόπαιον ἐπιρροὴ ἐπάνω του. Θὰ εἶνε λοιπὸν ἀκανοποίησι τῆς δημοσίας ἠθικῆς τὸ ἀφαιρεθῇ αὐτὸ ἀπὸ σὰς. Κι' ἐπειδὴ ὑποθέσι αὐτὴ ὁ Λωρραίν, ἂν καὶ σὺ ἦσθε ἀπατημένος, θὰ τηρήσῃ τὴν τιμὴν τοῦ ἑαυτοῦ, θὰ ἀνταπεθῇ ἡ φροντίδα τῆς ἀποτροπῆς τοῦ Γεράρδου. Βλέπετε λοιπὸν πὺν ἄδικα λυπηθήκατε. Νὰ εἰσθε ἄλλο-

φρονιμῇ γιατί, στηριζόμενη στὴν ἀθωότητα σας καὶ θεθαίω ὅτι θὰ κάμετε νὰ μείνῃ αὐτὴ στὸ δικαστήριον, με προκαλέστε πρὸ ὀλίγου καὶ με περιφρονήσατε, ἀφροντίζοντας ἀκόμη καὶ τὴν δοῆθαι σὰς προσέφερα. Φανήτε λοιπὸν θάρρος ὡς τὸ τέλος καὶ ἀντιμετωπίστε τὴν ἄλῃ με ψυχραιμία.

— Ναι, ἔχετε δίκην. Εἶμαι χαμένη. Δὲν μπορούσα νὰ σκεφτῶ ὅτι ὑπῆρχε ἐναντίον μου τόσο μίσος καὶ τόση ἀτίμια...

Ἡ συνέχεια στὸ ἐρχόμενο)

Μυθιστόρημα τοῦ Γκαστόν Σιμόν

Ὁ τελευταῖος τῶν Ἀτλαντιδῶν

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

— Φυσικά! Θὰ λάβετε τὴν καλωσύνη νὰ με βοηθήσετε στρατηγέ;

Καὶ λέγοντας, προχώρησε πρὸς τὴν μεγάλη αἴθουσα, ὅπου θρυσκόταν ὁ μεγάλος κύλινδρος.

Ὁ στρατηγὸς τὸν ἠκολούθησε καὶ σὲ λίγο αὐτὸς, ἕνας ἀνώτερος αξιωματικὸς τοῦ μηχανικοῦ καὶ τρεῖς ὑπαξιωματικοὶ βοηθοῦσαν τὸν Νέγκος στὴν μεγάλη αἴθουσα.

Τὰ διάφορα μηχανήματα ἦσαν ἀραδιασμένα στὴν σειρὰ. Ὁ Νέγκος πλησίασε ψυχραιμὸς ἕνα τετράγωνο μάρμαρον στὸν τοῖχο, πάνω στὸ ὁποῖο θρυσκόντουσαν ὀρεῖς μανιβάλλες καὶ κατέβασε μιὰ. Τὴν ἰδια στιγμὴ ἄρχισε νὰ περιστρέφεται ἕνα μεταλλινὸ φτερό τοῦ μεγάλου κυλίνδρου, κἀμόνοντας ἕναν ἐκνευριστικὸ μεταλλικὸ θόρυβον.

— Αὐτὸ, λέγει ὁ Νέγκος, εἶνε ὁ τροφὸς ἡλεκτρισμός. Ὁ ἡλεκτρισμὸς, ἡ ἀφαντάσι αὐτὴ δύναμις τὴν ὁποῖαν μόλις φαντάζονται οἱ Εὐρωπαῖοι, χωρὶς ὅμως καὶ νὰ κατορθώνουν νὰ τὴν αἰχμαλωτίσουν, εἶνε πρὸ δεκαετηρίδων στὴν διάθεσι τῶν Ἀτλαντιδῶν, οἱ ὁποῖοι ἔχουν προδεύσει καταπληκτικὰ εἰς ὅτι ἀφορᾷ τὴν φυσικὴν.

— Ἐξακολουθήσατε σὰς παρακαλῶ χωρὶς πολυλογίες, λέει ξηρὰ ὁ στρατηγός.

— Ὁ ἡλεκτρισμὸς, ἐξηκολούθησεν ὁ Νέγκος, διοχετεύεται στὴν ἀντένα για νὰ σκορπισθῇ στὴν ἀτμόσφαιρα. Παρατηρήσατε!

Ὁ στρατηγὸς φὸν Λέβεν δὲν μπόρεσε νὰ συγκρατήσῃ τὸν ἐνθουσιασμό του. Κατακινώντας τὴν ἀηδία ποὺ τοῦ προξενούσε ὁ προδότης ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος ἐπρόδιδε τὴν πατρίδα του, προχώρησε πρὸς αὐτὸν καὶ τοῦ ἔσφιξε τὸ χερί:

— Θρίαμβος! Κολοσσιαία ἀνακάλυψις!

Ἡ μεγάλη Γερμανία θὰ ὑποδουλώσῃ ὅλα τὰ ἔθνη! Ἡ ἀνακάλυψις σας, κύριε, προκαλεῖ τὸν θαυμασμό καὶ τὸ δέος καὶ σὰς εὐχαριστῶ ἐξ ὀνόματος τοῦ γερμανικοῦ λαοῦ. Ὁ Νέγκος, ψυχραιμὸς πάντα, δὲν ἄφησε τὸν ἑαυτὸ του νὰ παρασυρθῇ ἀπὸ τοὺς ἐνθουσιασμοὺς τοῦ στρατηγοῦ. Κρύα, παγερά, ξανάφερε τὸν στρατηγὸν στὴν πραγματικότητα. Προχώρησε στὸ μάρμαρον, κατέβασε τὴν μανιβέλλα καὶ σταμάτησε τὸ μωτέρ:

— Σὰς εὐχαριστῶ, στρατηγέ, για τὸν ἐνθουσιασμό σας. Ὁ ἐνθουσιασμός σας αὐτὸς με θεθαίωει ὅτι προσφέρω μεγάλη ὑπηρεσία στὸν λαὸ σας καὶ λαμβάνω τὸ θάρρος νὰ σὰς ὑπενθυμίσω...

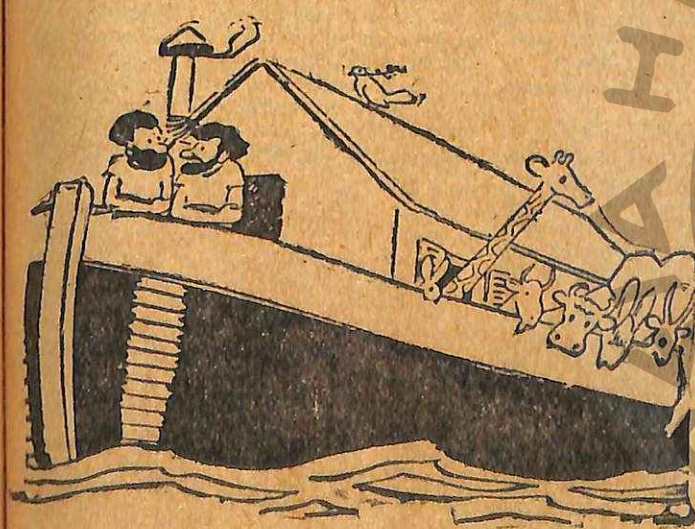
— Ὁ γερμανικὸς λαὸς, κύριε, γνωρίζει νὰ φαίνεται συνεπὴς στὶς ὑποσχέσεις του. Ἄν δὲν εἶχατε διαστῇ νὰ μοῦ ὑπενθυμίσετε τίς ὑποχρεώσεις μας, θὰ σὰς ἔλεγα ὅτι ἐκτὸς ἀπὸ τὰ τρία ἀτμόπλοια ποὺ σὰς ὑποσχέθηκαμε, θὰ διοργανώσῃ καὶ ἐκστρατεία, τὴν ὁποῖαν σεῖς ὁ ἴδιος θὰ διοικήσατε. Ἐτοί θὰ νικήσετε τοὺς ἐχθρούς σας καὶ θὰ ἐπανακτήσετε τὸ κύρος ποὺ εἶχατε στὸ λαὸ σας καὶ ποὺ τὸ χάσατε χάρις στὶς μηχανορραφίες τῶν προσωπικῶν σας ἐχθρῶν. Ἐτοί θὰ... πραγματοποιηθῇ καὶ τὸ ὄνειρό σας. Θὰ γίνῃ δική σας ἡ γυναῖκα ποὺ τόσο ἀγαπᾶτε καὶ για τὴν κατὰκτησι τῆς ὁποίας τόσα ὑποφέρατε, ὅπως μάς εἶπατε.

— Εὐχαριστῶ, στρατηγέ. Οὔτε στιγμὴ δὲν ἀμφέβαλα στὸν λόγο τῶν Γερμανῶν. Καὶ τώρα ἂς ἐπανέλθουμε στὶς ἐφευρέσεις μου. Θέλετε νὰ παρευρεθῆτε εἰς τὰς πρώτας δοκιμὰς τοῦ ἀερόπλοιου; Ἀῤῥιο. Θράδυ θὰ φθάσῃ για πρώτη φορά πάνω ἀπὸ τὰ σύννεφα...

Τὸ ἀερόπλοιο διοικούμενον ἀπὸ τὸν Ἀλφά, πετοῦσε εἰς ὕψος 4.000 μέτρων πάνω ἀπὸ τὸ Βερολίνον κατὰ τὴν ἐπιχείρησι τοῦ Ἀλτέας καὶ τοῦ Ζολιβέ. Ὁ οὐρανὸς ἦταν κατὰμαυρος ἀπὸ τὰ σύννεφα καὶ ἔτσι τὸ ἀερόπλοιο δὲν διέτρεχε τὸν παραμικρὸ κίνδυνον νὰ φανῇ ἀπὸ τὴν γῆ.

Πέρασαν τρία ἡμερόνυχτα. Ἡ ἀργοπορία ἀνησυχούσε τὸν Ἀλφά. Ὁ Ἀλτέας, για ν' ἀποφύγῃ ἴσως ἕνα θάρος ποὺ θὰ ἐμπόδιζε τίς κινήσεις του, δὲν θέλησε νὰ πάρῃ μαζί του ἕνα τηλεφωτόφωνο, μετὰ ὁποῖο θὰ μπορούσε νὰ στέλνῃ εἰδήσεις του στὸ ἀερόπλοιο. Τὸ τρίτον θράδυ ὁ Ἀλφά, ἀνίσχυος, θέλησε νὰ ἐπισπεύσῃ ὁπωσδήποτε τὴν ἐπιστροφή τοῦ Μαέστρου. Ὁ Χίνος στὴν καταπακτὴ κατοπτεύσεως δὲν ἔχανε ἀπὸ τὰ μάτια του τὸ νηῖ σὲ τὸ ὁποῖο ὁ Ἀλτέας καὶ ὁ σύντροφός του εἶχαν ὑποσχεθῇ νὰ δράσουν. Ἀσφαλῶς οἱ δυὸ ἥρωες θρυσκόντουσαν στὶς θέσεις των, ἀλλὰ δὲν μπορούσαν νὰ προδῶσουν τὴν παρουσία των.

Στὴν κιβωτὸ τοῦ Νῶε

— Γιατὶ σταμάτῃσε τὴ θροχὴ ὁ Ἅγιος Πατὴρ μας;
— Φαίνεται πῶς φτάνει τίς μπογιές για τὸ...ὄρανο τόξο!

Τρομερὴ ἐκδίκησις

— Ἐσεῖς μοῦ στείλατε τὴν καινούργια μαγειρίσσα; Τώρα θὰ σὰς μάθω ἐγὼ, Σὰς προσκαλῶ ὁπωσδήποτε σήμερα σέ... γεύμα!

ΤΟ ΠΡΩΤΟ

10 Οκτωβρίου 1901.— 'Ο Σέργιος μπαίνει στο δωμάτιό μου χωρίς να πη καλημέρα. Τον βλέπω να προχωρή και να ακουμπά τα χέρια του στη μέση. 'Επειτα με ρωτά με δυσπιστία:

—Μά είσαι τουλάχιστον βέβαιος ότι την αγαπάς;

Τον κυτάζω, δεν μιλά. 'Επερίμενα αυτό την επίσκεψή και είχα προίξει αυτή την ερώτησή. Με ξαναρωτά:

—Παιδί μου, Μαρσέλ, έσκέφθηκες καλά; Είσαι βέβαιος ότι βρήκες τη γυναίκα που σου χρειάζεται;

Του δίνω πληροφορίες για τη μηστή μου και του περιγράφω αυτή την ήσυχη και απίρριτη νέα.

Μου κάνει μια τελευταία ερώτηση: —Είσαι λοιπόν τελείως αποφασισμένος; Με το κεφάλι μου κάνω σημείο ότι ναι.

25 Οκτωβρίου 1901. — Πρω πατώ μόνος απόψε στα μεγάλα βουλευτάρια. Γύρω μου κόσμος πηγαίνει. Κάπου-κάπου κάποιο γυναικείο γέλιο ακούγεται δροσερό. Και όμως δεν αισθάνομαι τον έαυτο μου ευτυχισμένο και ιωώωω πως ούτε άλλο αυτό το πλήθος είναι. Σκέπτομαι την ανθρώπινη ταπεινότητα κι' αυτό μου πιέζει την καρδιά.

Πολλές φορές γυρίζω πίσω για να κυττάξω γυναίκες που περνούν. Είναι μια μανία, την οποία πρέπει να σταματήσω. Ναι μίαν, ποτέ δεν έχω πη λόγο σε μια γυναίκα περαστική, πούκνησε την προσοχή μου για μια στιγμή, μα πάντοτε τις κυτάζω προσεκτικά. Και για πρώτη φορά αισθάνομαι ότι κάνω άσχημα. Που ξέρω αν αυτό το βλέμμα δεν έκανε καμιά άδωα κοπέλλα να πονηρευθή ότι είναι άδωα και την θαυμάζουν; Που ξέρω αν αυτή η πρόσκαιρη ματιά μου δεν προκάλεσε πονηρούς λογισμούς; Μπορεί, χωρίς να το σκεφθώ, να έκαμα μερικές γυναίκες κοκέτες, μπορεί να κίνησα τη ζηλοτυπία μερικών έρωτευμένων, μπορεί να έδημιούργησα τίποτα δράματα.

...Αναμνήσεις μου έρχονται στο νου. 'Απόψε θα κάψω όλα γράμματα έχω ως τώρα φυλάγμένα. Θα εξαλείψω τους περασμένους μου έρωτες. 'Ετσι πρέπει: 'Εχω θέβεια το δικαίωμα να κρατήσω μέσα στο νου μια μικρή θεία για τις φίλες μου των περασμένων καιρών, μπορώ να θυμολογώ τη φωνή των ή να τις ξαναβλέπω στα όνειρά μου. Μά μου είναι απαγορευμένο, αφού πρόκειται να παντρευθώ, να φυλάξω μέσα σ' ένα συρτάρι λίγα χαρτιά κιτριλά.

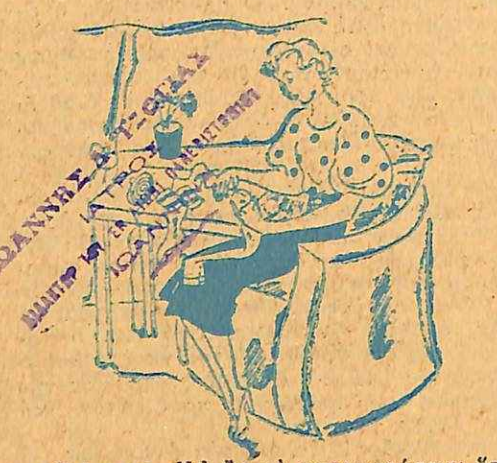
Τὰ δυό ήμερολόγια ενός συζύγου

αμένα ή μερικές ξεθωριασμένες φωτογραφίες.

11 Νοεμβρίου 1901.— 'Απόψε κηδεύω την ελεύθερη ζωή μου. Τελετή απλή και φτωχική. 'Εδειπνησα μόνος μου με τον φίλο μου Σέργιο στο καμπαρέ. Μιλήσαμε πολύ για την νεότητά μας. 'Ηταν πολύ άδωα...

...Μεθαύριο ένας κρίκος θα μπη σ' ένα δαχτυλό του άριστερού μου χεριού. Δεν έφορεσα ποτέ μου δαχτυλίδιά. Κι' αυτό μου κάνει κάποια εντύπωση. Είμαι όλομύναχος κι' έχω κουρασθή να τρέχω απ' τη μια περιπέτεια στην άλλη. Οι πρόσκαιροι έρωτες μου δώκαν μικρές μόνο χαρές. Θα γίνω λοιπόν από εκείνους, που όταν τελειώνη ή δουλειά τους κάθε ήμερα, πηγαίνουν κατ' ευθείαν στο σπιτάκι τους, όπου τους περιμένουν οι γυναίκες τους και τα

παιδιά τους. Κι' ως με κατηγορήσουν ότι δεν έχω φαντασία...

ΤΟ ΔΕΥΤΕΡΟ

8 Ιανουαρίου 1922.— Να περισσότερο από είκοσι δύο χρόνια που περνάω με ζωή συζυγική. Είναι περισσότερο από είκοσι χρόνια, που έπαινα να πιστεύω στον έρωτά μου για τη Μπλάνς. Δεν έχω το δικαίωμα να παραπονομώμαι. 'Εκείνος, που όταν παντρευτεί, δεν ξέρει να διαλέξη τη γυναίκα του, μόνον με τον έαυτο του μπορεί να τα έχει. Κι' όμως είμαι δυστυχής.

'Η 'Αλβίνα, ή κόρη μου, είναι τώρα μια μεγάλη νέα. Είναι αντίγραφο της μητέρας της, ή οποία μοιάζει με την πεθερά μου. Κι' οι τρεις είναι παχιές και άνοητες.

...Ας δοκιμάσω να συγκεφαλαιώσω τα περασμένα.

Στην επιστροφή από το ταξίδι του γάμου μας, είχα την πρόθεση να μορφώσω την Μπλάνς, να την κάμω να έννοη τις κλίσεις μου και να μοιρασθή μαζί μου τις σκέψεις μου, να ζωογονήσω το πνεύμα της, τέλος να κατορθώσω να σκέπτεται και να ζή δι' έμμο. 'Αλλά προσέκρουσα σε άδιαφορία, ή οποία με απέγοητευσε.

Δεν μπορούσε να σκεφθώ, δεν είχε μέσα στο κεφάλι της τίποτα... Είχα για πάντα δίπλα μου ένα άδωο άμόρφωτο πλάσμα. Και ήμουν πάλι μόνος, όπως πρώτα, αν και αυτή ήταν τόσο κοντά μου.

Το κτύπημα ήταν σκληρό. 'Απογοητευμένος και βαθειά λυπημένος είδα ότι δεν μπορούσα να κάμω την Μπλάνς φίλη μου, έμπιστη μου. 'Εγενήθηκε ή 'Αλβίνα. 'Εως να γίνη δεκαεπτάχρονος, ήλπιζα να την κάμω όπως άνειρευόμουν, να κάμω μια «άληθινή νέα», σοδαρή μα και τολμηρή, λογική μα και χαρωπή. Πόσο άγοπώμαστε το παιδί μου κι' έχω! Μά άπρό-

Του Λέοντος Ντότς

πως μια μεταμόρφωση έγινε σ' αυτή. 'Η όμοιότης με τη μητέρα της έγινε πιο χτυπητή. 'Ο χαρακτήρας της άνεπτυχθη όπως της Μπλάνς. Και έγινε άνεπιδεκτική για κάθε μόρφωση, όπως και ή μητέρα της.

...Δεν επέμεινα πλέον. Και οι ήμεροι οι μήνες τα χρόνια άρχισαν να κυλούν μόνονα.

12 Ιανουαρίου 1922. Περμένω το Σέργιο σ' ένα καφεείο κοντά στη Μαντελαίν. Θα περάσουμε μαζί μια στιγμή ευγαλέας χαράς. Θα ζήσουμε μια στιγμή απ' την περασμένη μας ζωή...

'Ο παλιός μου φίλος, κι' αυτός το ίδιο άφάνισε την ύπαρξή του. 'Εζησε συζυγικά με την Ζωρζέτα Ούγκ, την περιφημή μόδιστα. 'Ηταν μια απλή πωλήτρια όταν την άγνώρισε. Της έκαμε την τύχη της, της άνοιξε ένα κατάστημα. Τώρα κι' αυτός άσθάνεται μια κούραση, μα δεν έχει το θάρρος να ξαναπαρή την ελευθερία του.

...Ο Σέργιος είναι μπροστά μου. Κυτάζω το πρόσωπό του αλλακωμένο από ρυτίδες, μα πάντοτε φωτισμένο από μια νεανική και ζωηρή έκφραση. Χαιρετώ με στα. Κάθετα. Μιλούμε ενώ πίνουμε από ένα καφέ (πρέπει αυτή την ώρα, ένα καφέ βράδυ, να πάρω κάτι γιατί άλλοιώς θα πείσω από την εξάντληση) και νερό Βιτά (το στομάχι του Σέργιου είναι χαλαρό)...

—Διαλέγωμε τις γυναίκες μας, μου λέει, όπως παίρνει κανείς ένα οδηγό στην 'Ιταλία, όπου παίρνεις τον πρώτο που σου τύχη μόνον και μόνο για να άποφυγής τις ένοχλήσεις των άλλων...

Του άπαντώ: —'Εχεις δικιο. Και το πιο συχνό, που φτουμε στα χέρια ενός οδηγού, που δεν ξέρει τη γλώσσα μας.

Μικρή σιγή και έπειτα μου ξαναλέει: —'Ο Μπαλζάκ, νομίζω, δεν λέει ότι οι γυναίκα είναι για τον άνδρα της, ή, ή, ή...

»Δεν κρατιέμαι να μη χαμογελάσω σ' αυτόν. Μιλάει για τον άνδρα της, ή, ή, ή...

»Σκεπτόμαστε μαζί τι άπέναν οι άδωτε φίλοι μας... 'Ο 'Αντρέ Μαρκοάν έπαινε πολύ την φροντίη για τους φορέματα, πέννα και μεταξωτές κάλτσες. 'Ο Πέτρο Ζιμόν είναι ένας συγγραφέας με τάλαντο πάντοτε αίσθηματικά μπλεγμένος. 'Ο Ρομόλδος Τουσού είναι ένας χονδρός βιομήχανος, πολύ πλούσιος και πολύ όπισθοδρομικός. 'Ο Κριστιάν Σόργκ, έπειτα από ή έρωτική θλίψη, έπεδόθηκε στη σπουδή...

θετικών έπιστημών: είναι ένας μεγάλος σοφός, και μ' όλα ταύτα είναι ένα υπόλειμμα του έαυτού του.

'Ο Ροβέρτος Γκιλάν λατρεύει τη γυναίκα του και εκείνη τον λατρεύει έπίσης. Είναι ο μόνος. 'Ολοι οι άλλοι άνήκομε στην τάξη των άτυχημένων, των μικρών, των άθλων...

Μελαγχολική άπαρίθμησης.

1 Φεβρουαρίου 1922.— 'Όταν μιλάω τώρα ή Μπλάνς, με έκνευρίζει. Οι λέξεις που προφέρει, φτάνουν σ' αυτά μου σαν πέτρες που τις ρίχνουν άπάνω μου.

Θα ήθελα να ήμουν ελεύθερος! Είναι πολύ άργα πια για να άποβλέπω σε άλλο, εκτός από τη γαλήνη. Μά θα μου άρεσε να τελειώναν οι μέρες μου σε μια μοναξιά τόσο γλυκειά, που θα γινόμουν κι' έγω καλός. 'Εδω συνεχείς έρεθισμοί με κάνουν κακό.

Κι' εν τούτοις δεν ήμουν περισσότερο από τους άλλους άπαιτητικός. Δεν έζητούσα τα άδύνατα.

3 Φεβρουαρίου 1922.— Δεν έπαυσα να λέω ψέμματα. 'Εκρυψα από την Μπλάνς και την 'Αλβίνα το τι σκεπτόμουν γι' αυτές. 'Εκρυψα από τα μάτια όλων ότι ήμουν δυστυχής και πικραμένος. 'Ακόμη και στον Σέργιο δεν έτόλμησα ν' άποκαλύψω το μυστικό μου.

'Από κάμποσο καιρό αισθάνομαι μια παράξενη διάθεση μέσα μου. 'Ενας είδος ίντε φιζ την οποία προσπαθώ να διώξω, μ' αυτή όλοένα στερεώνεται: θα ήθελα να φύγω, να φύγω για όπου δήποτε... μόνος!

'Αμύνομαι όσο πιο πολύ μπορώ. Σκέπτομαι το καθήκον μου. Μά αισθάνομαι ότι είμαι πολύ άπονομαμένος. Και ή επιθυμία να ήμουν μόνος κάπου άλλου. Ναι, είναι μια έμμονος ιδέα!

11 Φεβρουαρίου 1922.— Είμεθα στο τραπέζι. 'Η Μπλάνς και ή 'Αλβίνα μιλούσαν. Συζητούσαν σε ποιά θα πήγαμε πιο καλά ένα καπέλλο που άρεσε και στις δύο. 'Η Μπλάνς άποτόμως έθρηκε ότι θα ήταν πολύ άταίριαστο πράγμα να βγαίνουν μητέρα και κόρη με ίδιο καπέλλο: θα έμοιαζαν σαν να βγήκαν από οίκοτροφείο όπου παίρνουν παιδιά δέκα όκτώ ως σαράντα έτών!...

'Η ταπεινότης της συνομιλίας των μου είναι άνυποφορή. Δεν άντέχω πλέον. 'Η όπομότη μου τελειώνει. 'Όταν γεμίζω κανείς σιγά-σιγά ένα κρυστάλλινο βάζο με νερό, βλέπει το νερό λίγο, λίγο να άναβαίνει ως ότου ξεχειλίση και χυθή. Αισθάνομαι ότι είμαι ένταφιασμένος με το γάμο μου.

12 Φεβρουαρίου 1922.— 'Ο κ. Βαλντερί ο συμβολαιογράφος μου σηκώνει τα χέρια του ψηλά:

—Καλέ μου, φίλε, αυτό που κάνετε είναι μια σωστή τρέλλα... Σκεφθήτε λοιπόν.

—Κύριε Βαλντερί, ζητώ την έπιστημονική και σφή σας γνώμη ώστε ή μοιρασιά της περιουσίας μου να γίνη σύμφωνα με το νόμο. 'Ελέω ή γυναίκα μου και ή κόρη μου να έχουν άφθονα τα μέσα να ζήσουν. 'Ελέω έπίσης να κρατήσω ένα ποσόν που ν' άρκη οίκονομικά για τις προσωπικές μου άνάγκες. Σ' ένα γράμμα το όποιον—εάν παρστή άνάγκη— ή Μπλάνς θα δώση στην άστυνομία, θα λέω οι λόγοι της άναχωρήσέας μου είναι καθαρός... ψυχολογικοί. Κύριε Βαλντερί, θα σας είμαι εύγνώμων να συμμορφωθήτε με τας θελήσεις μου αυτές χωρίς άντίρρησην.

'Απεφασίση. Θα φύγω από το Παρίσι και από τη Γαλλία για πάντα. Θα ζήσω στο έξωτετικό. Θα αισθανθώ βέβαια στενοχώρια που δεν θα έχω μια άγαπημένη συντροφιά. Μά δεν έχω τη διαρκή στενοχώρια της συντροφιάς μιας συζύγου άναξίας.

'Η τελική μου άπόφασις έλήφθη χθές την ώρα του γεύματος. Οι άνοησίες που

άκουσα με έκαμαν να μη διστάσω διόλου.

'Ετσι έπρεπε να γίνη. Δεν θα κάμω καμιά πράξη κακή. Πολύ λίγο θα λυπηθώ.

14 Φεβρουαρίου 1922, (μεσημέρι). — 'Ανεβαίνω στο τραίνο. Είμαι πολύ ήσυχος. Περύερη λεπτομέρεια: δεν έχω καμιά τύψη. Άπόψε το σκάνδαλο θα έκραγη. Θα πούν χωρίς άλλο ότι έφυγα με μια έρωμένη. Δεν μ' ενδιαφέρει. Βέβαια. 'Ο,τι έγινε από τη μακρινή εκείνη ήμερα του γάμου έως τώρα, μόνον την άδιαφορία μπορεί να μου προκαλέση.

'Εχω ακόμη τον καιρό να πηδήσω από το τραίνο. Θα διστάσω άρά γε; 'Οχι. Μπαίνει στο διαμέρισμά μου.

Δεν είδοποίησα τον Σέργιο για το πραξικόπημά μου. Θα ήταν ίκανός να έλθη μαζί μου!...

14 Φεβρουαρίου, βράδυ. — 'Εμείνα.

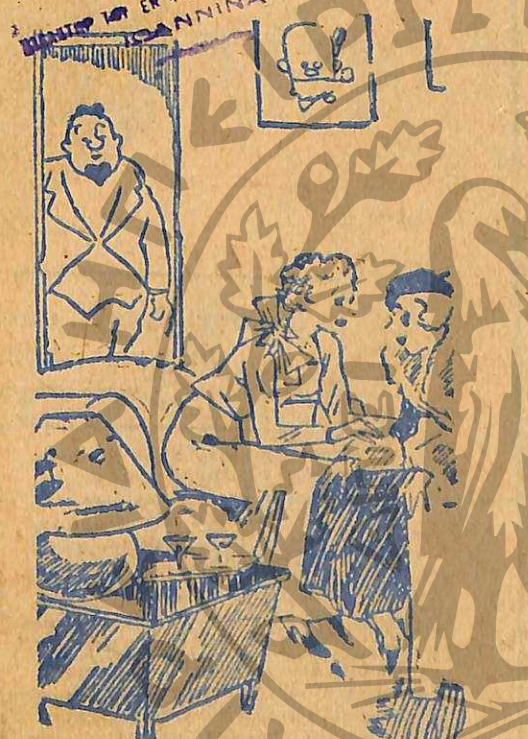
Γιατί την τελευταία στιγμή δεν μπόρεσα να άποφασίσω ν' άφήσω το σπιτάκι μου, τη γυναίκα μου, την κόρη μου.

'Εσεβάσθηκα τις άρχες, που μου είχαν διδαχθή, τις παραδόσεις που είχαν ριζωθή μέσα μου και ξαναπήρα τα δεσμά μου.

Διότι, μ' όλα ταύτα, δεν έχω έναντιον της Μπλάνς κανένα σοβαρό έπιχείρημα: το έγκλημα το όποιον έκαμε σε μένα (γιατί είναι ένα σωστό έγκλημα το ότι δεν υπήρξε ή «σύντροφος» του ανθρώπου του όποιου έδέχθη να γίνη «γυναίκα»), δεν λογαριάζεται για λάθος ούτε από τους νόμους ούτε από τα έθιμα.

Διότι δεν είχα το θάρρος να άντιμετωπίσω την γνώμη του κόσμου. Αισθάνομαι ένα πάγωμα στην καρδιά μου με τη σκέψη ότι το όνομά μου θα γύριζε από στόμα σε στόμα, συνδεόμενο με μια ιστορία σκανδαλώδη και φαντασιώδη. Διότι... υπήρξα δειλός... ή ήρωας...

ΛΕΟΝ ΝΤΟΤΣ

—'Ο κουρέας μου είναι πολύ έρωτευμένος μαζί μου και μου το δείχνει κάθε τόσο με το... μουσι του άνδρός μου.

ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ

'Η φρόνησις του άρχηγού

Τόν καιρό που ο Μέγας 'Αλέξανδρος περνούσε με τον στρατό του θριαμβευτικά την 'Ανατολή, άνεκάλυψε μια φυλή που ζούσε σ' έναν άπονομαμένο τόπο μακριά από κάθε κατοικημένη περιοχή. 'Η φυλή αυτή ζούσε άπλά και οι άνθρώποι της δεν ήξεραν τί θα πη πόλεμος. 'Ο Μ. 'Αλέξανδρος πήγε κατ' ευθείαν στην καλύβη του άρχηγού που τον υποδέχτηκε πολύ φιλόξενα και διέταξε να του φέρουν φρούτα. 'Όταν του τάφεραν ο Μ. 'Αλέξανδρος είδε με κατάπληξι ότι ζήσαν χρυσά.

—Χρυσά φρούτα! φώναξε. 'Ωστε τρώτε χρυσάφι στη χώρα σας;

—Κάθε άλλο, άπάντησε ο άρχηγός. 'Επειδή όμως στον τόπο σας φυτρώνουν φρούτα σαν κι' αυτά, γι' αυτό σκέφτηκα ότι θάρθατε έδω για χρυσάφι.

—Δεν ζητώ χρυσάφι, είπε ο Μ. 'Αλέξανδρος. 'Ηρθα μόνο για να μάθω τις συνήθειές σας.

—Τότε μείνε μαζί μου και γρήγορα θα ίκανοποιήσης την περιέργειά σου.

Σε λίγο έφτασαν δυο άνθρωποι στην καλύβη για να τους δικάση.

—'Αγόρασα απ' αυτόν, είπε ο Ένας, ένα χωράφι. Καθώς τώσκαθα, έθρηκα μέσα χρυσάφι. Του το έπιστρέφω, μά αυτός δεν θέλει να το πάρη. Τι θα γίνη; 'Εμένα δεν μου άνήκει ο θησαυρός αλλά μόνο ή γη. —Κι' εγώ έχω συνείδησι του χρέους μου, είπε ο άλλος. Του πούλησα το χωράφι. 'Ο,τι άποχήση απ' αυτό είναι δικό του.

'Ο άρχηγός, άφου σκέφτηκε λίγο, είπε στον πρώτο:

—'Εχεις, μου φαίνεται, μοναχογυιό;

—Ναι.

—Κι' έσύ μια κόρη; ρώτησε τον δεύτερο.

—Ναι.

—Λοιπόν, παντρεύτε τα παιδιά σας και δώστε τους τον θησαυρό.

'Ο Μ. 'Αλέξανδρος έμεινε κατάπληκτος απ' την άπόφασί αυτή.

—Μήπως την θρσκατε άδικη την άπόφασί μου; τον ρώτησε ο άρχηγός.

—Κάθε άλλο. 'Εκείνο που με ξαφνιάζει είναι ή αίτια της διαφοράς των δύο ανθρώπων. Ποτέ μου δεν άκουσα παρόμοιο πράγμα.

—Στη χώρα σας πως θα τους δικάζατε; ρώτησε ο άρχηγός.

—Μά, να σας πώ, είπε με κάποιο δισταγμό ο 'Αλέξανδρος, θα έδινα το θησαυρό στον θασιληά...

—Στη χώρα σας λάμπει ήλιο;

—Και βέβαια.

—'Η γλυκειά βροχή πέφτει ποτέ νη σης δροσίση;

—Και βέβαια!

—'Εχετε ζώα που τρέφονται με φρούτα;

—Πολλά.

—'Α! είπε ο άρχηγός. Τότε για τα ζώα ο καλός Θεός κάνει τον ήλιο να λάμπη και την γλυκειά βροχή του να πέφτει στη χώρα όπου οι άνθρώποι έχουν τόσο χαμηλά αίσθηματα και δείχνονται τόσο άνάξιοι της καλωσύνης Του!

ΑΦΟΡΑ ΚΑΘΕ ΓΥΝΑΙΚΑ...

Ο Γάλλος Χημικός Α. Thomas, Σύμβουλος των μεγαλύτερων εργοστασίων, έδωσε την τελευταίαν έφευρεσίν του σχετικώς με την κατασκευή των κραγιόν χειλέων εις την Αρωματοποιάν «Cana».

Σήμερον το Κραγιόν ΡΕΑ κατασκευάζεται με δ.τι.τελειότερον ή επιστήμη έχει να μάς επιδείξη.

Ευρίσκεται εις 3 σταδερούς χρωματισμούς: όταν το φορήτε τα χείλη σας δεν φαίνονται ότι είναι θαμμένα. Τόσον εύκολος είναι ο συντονισμός του με το χρώμα του προσώπου σας.

Επί πλέον κρατά εις τα χείλη σας 48. ολόκληρες ώρες, πράγμα που σας κάμνει να αποφεύγετε το συχνό βάψιμο.

Δοκιμάσατε και θα ιδήτε γιατί κάθε γυναίκα με γούστο είναι πάντα έφωδιασμένη με το Κραγιόν ΡΕΑ.

Ο ΧΕΙΜΩΝ ΕΡΧΕΤΑΙ! ΕΤΟΙΜΑΣΘΗΤΕ

Και πρώτα απ' όλα θάψετε μόνοι Σας τα περσινά Σας φορέματα με τας ιδεώδεις Γερμανικάς Βαφάς ARTI και θα γίνουν καινούργια και modérna και ούδέποτε θα διακρίνονται ως θαμμένα. Δέν είναι ρεκλάμα, είναι πραγματικότητα. Δοκιμάσατε και θα πιστώθητε. ΑΙ Βαφαί ARTI ούδέποτε ξεβάφουν, ούτε και επιφέρουν στο φόρεμα την παραμικράν φθοράν. Όταν αγοράζετε βαφάς ARTI, να προσέχετε το πακέτιον που σας δίδουν ν' αναγράφη την λέξιν ARTI. Ουδέποτε να δέχεσθε να σας δίδουν βαφάς χύμα με την δικαιολογίαν ότι και σάτα είναι Μάρκας ARTI, διότι Βαφαί ARTI χύμα δεν υπάρχουν, παρά μόνον εις πακετίδια με την Μάρκαν ARTI και πωλούνται στα Φαρμακεία και Έμπορικά Αντιπροσωπείαι: Αθήναι, δόδος Λέκκα 21α, Θεσσαλονίκη δόδος Έρμού 6-8, 15.

Χωρίς γραμματόσημο

Η άποστελλομένη συνεργασία των Νέων Λογοτεχνών πρέπει να γράφεται επί της μιάς μόνον πλευράς του χάρτου και να εινε ευνάγνωστος. Μεγάλα διηγήματα και πεζοτράγουδα δεν γίνονται δεκτά. Η έγκρινομένη συνεργασία δημοσιεύεται ως κανονική έλλη του περιοδικού.

Ποιήματα δραχ. 5.—
Διηγήματα (μικρά) » 10.—
Ανευ δικαιώματος κρίσεως γίνονται δεκτά ανέκδοτα, άστεία, γνωμικά, παραδόσεις κλπ., τα οποία θα υπογράφονται με το όνομα του αποστολέως των. Τα αποστέλλόμενα χωρίς δικαίωμα κρίσεως ποιήματα και διηγήματα, θα απορρίπτονται. Τα χειρόγραφα δημοσιευόμενα ή μη επ' ουδενί λόγω επιστρέφονται.

Γ. ΣΑΡΡΗΝ.—Το ποιήμα σας «Γράμμα» όχι επιτυχημένο. Οι όμοιοκαταλήξεις σας εινε πολύ άποτυχημένες και ο στίχος έν γένει πολύ προχειρογραμμένος. Έπί παραδείγματι λέτε κάπου:

«...Άδολε κόκορα, μην κλαίης, κάποιον, σοφ μοιά
(Ζει ή συμφορά
»μην κλαίς —δέν είσαι σφ μονάχος— μήτε ή λα-
(λιά σου ή θλιβερά!...»

Σας άρέσουν οι στίχοι αυτού του τύπου; Δεν σας φαίνεται πως το «Άδολος κόκορας», το «μην κλαίης», το «ελαλίθ θλιβερά» δεν εινε καθόλου «ποιητικά στοιχεία»; Σας συνιστούμε να προσέχετε περισσότερο όταν γράφετε.
Γ. Ν. ΑΠΟΣΤΟΛΟΠΟΥΛΟΝ. — Δυστυχώς δ-

χι καλό. Θέλει περισσότερη προσοχή στην διατύπωση.
Γ. ΜΠΟΥΡΙΤΣΑΝ. — Τα περισσότερα ανέκδοτα και άστεία, εινε πολύ καλά. Θα δημοσιευθούν.
Γ. ΠΑΠΑΔΗΜΑΝ. — Τα ανέκδοτα που μάς στείλατε εινε πολύ γνωστά. Όσον άφορά τα ποιήματα, εινε μόνον άγνωστα αλλά καί... φοβερά συγχρόνως. Δημοσιεύουμε έδω το «Άς ήμουν...», με την... πρωτότυπη όρθογραφία του γιά να το διαβάσετε πάλι και να... πεισθήτε και μόνοι σας:

«Άς ήμουν αύρα να 'παιζα
τά καστονά μαλλιά σου.
'Ηλιου φώς να έπιπτον
επί εας πορεία σου.

«Άς ήμουν ύδωρ να 'νιπτον
το θεϊον πρόσωπόν σου
άγνους ίδρώς να έρρεε
επί το μέτωπόν σου.

«Άς ήμουν μιά περιστερά
ω φίλη, προσφίλης σου,
να τρέφομ' άπ' τα χείλη σου
να ζώ άπ' το φιλί σου,

ενα κρύπτομ' εις τούς κόλπους σου
ν' άκούω τούς παλμούς σου
τά ία να άσφένωμαι
του άργυρου λαϊμού σου».

Α. ΤΑΛΟΥΡΗΝ. — Θα σας μιλήσωμε ειλικρινώς, χωρίς να έχωμε την πρόθεσι να σας... άπελπίσωμε. Μη γράφετε πρds το παρόν. Διαβά-

ΚΥΡΙΕΣ εάν θέλετε να έχετε γρήγορα κάτασπρα και γυαλιστερά δόντια ακολουθήσατε τη συμβουλή μου.

Μεταχειρίζεσθε αυτή την ειδική όδοντοκρέμα ή όποία αφαιρεί τις κίτρινες κηλίδες.

Σεις που φοβείσθε να γελάσετε, μάλιστα ότι τα θαμπά και κίτρινα δόντια μετασχηματίζονται άμέσως σε κάτασπρα και γυαλιστερά, αλήθινά μαργαριτάρια, χωρίς εις την ΚΟΛΥΝΟΣ.

Τ' αποτελέσματα εινε άπρόσδοκητα. Ένα μόνο βούρτσισμα με ΚΟΛΥΝΟΣ επί ξηράς ψήκτας θα σας πείση περί της σπουδαιότητος της άντισηπτικής αυτής κρέμας. Η ΚΟΛΥΝΟΣ χρησιμοποιεί συστατικά πρώτης ποιότητας μη

λαμβάνουσα απ' όσων την τιμή αυτών.

Με μιά καταπληκτική ταχύτητα τα δόντια σας θα πάρουν μιά καινούργια λάμψη και λευκότητα ποι δεν είχαν ποτέ, τα δε σύλα σας θα έξυγναισθούν. Βεβαιώσατε σεις ή ίδιες το καταπληκτικόν αποτέλεσμα της ΚΟΛΥΝΟΣ.

Από σήμερα χρησιμοποιήσατε την όδοντοκρέμα

ΚΟΛΥΝΟΣ

ΔΙΑΡΚΗΣ ΠΑΡΑΚΑΤΘΗΚΗ, ΜΩΡΙΣ ΦΑΡΑΤΖΗ, ΕΥΡΥΠΙΔΟΥ 8. ΑΘΗΝΑΙ

σε όσο μπορείτε περισσότερο «Έλληνας ποιητάς και κατόπιν στείλτε μας συνεργασία σας».

Σ. ΒΑΚΗΝ. — Πολύ-πολύ καλά. Θα δημοσιευθούν.

Γ. ΓΟΥΛΟΝ. — Όχι, καλό. Η γλώσσα του, πρs πάντος, δεν εινε καθόλου στρωμένη. Διορθώστε το και ξαναστείλτε το.

Α. ΓΑΡΤΖΟΛΑΚΗΝ. — Όχι καλά. Χρειάζεται περισσότερο δούλεμα του στίχου.

Γ. ΡΟΚΚΟΝ. — Όχι επιτυχημένο το έδάστιχο. Έκείνη ή λέξις «τυμωρύχος» το χαλάει όλόκληρο.

Π. ΓΙΟΥΛΛΗΝ. — Την ύπόθεσι της «Ανθολογίας» διεχειρίσθη προσωπικώς ο κ. Πριονιστής, εις τρόπον που δεν μπορεί κανείς να πη ότι ή εργασία εκείνη έγινε διά λογαριασμόν της «Ατλαντίδος». Το καλύτερο, λοιπόν, που θα έχετε να κάνετε έν προκειμένω εινε να ζητήσετε από τον κύριον αυτών και τα δικαιώματα που του έμετρησάτε και το διηγημά σας. Σημειώσατε, άκόμη, ότι ο έν λόγω κύριος άποχωρών πρs μινος από την «Ατλαντίδα», δεν άφησε ούτε καν τις αποδείξεις διά τα χρήματα, τα όποια εισέπραξε γιά την «Ανθολογία» και τα όποια χρήματα δεν παρέδωσε ποτέ εις το περιοδικόν. Τον περί ου ο λόγος κύριον μπορείτε να έρητε στο γραφείο του (Ευριπίδου 28). Θα μάς άποχωρέσετε, άν, άφου επικοινωνήσατε με τον κύριον αυτών, μάς διαβιβάσετε τις άπόψεις τους, γιά την όχι και τόσο καθαρή αυτή ύπόθεσι.

Α. ΔΕΛΑΤΟΡΑ. — Και σε σας έχωμε να πούμε, δυστυχώς, τα ίδια. Σας άποσχομεθα όμως ότι εις το μέλλον δεν θα παρουσιασθούν παρόμοια κρούσματα. Η άποχώρησις άλλωστε του κ. Πριονιστή, αποτελεί ήδη μιά άρκετά σοβαρή έγ-γρησι.

Π. ΛΙΓΓΟΥΣΗΝ. — Όχι επιτυχημένο. Τριανόρι τρομερά στο στίχο, ο όποιος εινε περισσότερο από... ελεύθερος. Χρειάζεται λίγη προσοχή άκόμη και θα γράφετε καλά ποιήματα. Γιά τα καλά σας λόγια ευχαριστούμε θερμότατα.

Π. ΠΑΧΟΥΛΗΝ. — Όχι, καλό. Έχει πολλές επαναλήψεις που το κάνουν άναπρό.

Ι. ΠΑΠΑΣΩΤΗΡΙΟΥ. — Η ύποστήριξις των Νέων Λογοτεχνών εινε μιά από τις κυριώτερες ιδιότητες της «Ατλαντίδος». Και το ότι άκόμη συνιστούμε το μικρό διηγημα, από την επιδίωξι αυτή άπορρέει. Και τοúτο γιαντί ένα μικρό διηγημα μπορεί να εδουλεφθή εύκολώτερα από το μεγάλο, ένw συγχρόνως εινε και ένα ασφαλές

κριτήριον. Και τώρα έρχόμαστε στο διηγημά σας. «Η γνωριμία στο καμπαρέ...» Δεν εινε καλό. Μέσα σε ένα διηγημα «κοσμιοπολιτικόν» περιχομένου, έκφράσεις σαν το «πέρα-δύθε», το «κολασμένο κουφόρι» κλπ. σοκάρουν πολύ. Έπειτα ύπάρχουν και ένα σωρό επαναλήψεις λέξεων. Σε κάποιο σημείο, επί παραδείγματι γράφετε τα έξης:

«...Πιάσαμε φίλιας. Μά εγώ καταλάβαινα πως την άγαπούσα. Την άγαπούσα ναί! με μιά κρυφή άγάπη. Ίσως κι' αυτή να μ' άγαπούσε...».

Οι επαναλήψεις των λέξεων «άγαπούσα», «άγαπούσαν» «άγαπη», «άγαπούσε» και μάλιστα μέσα σε τρεις γραμμές εινε πολύ σοβαρό ελάττωμα γιά ένα διηγημα. Διορθώστε το, λοιπόν, πάλι και στείλτε το.

ΝΟΤ. ΠΑΞΙΝΟΥ. — Κι' άλλο; Μά γράφετε, λοιπόν, κάθε μέρα από ένα; Γιατί διαίσεσθε τόσο πολύ; Περιμένουμε —όχι πολύ σύντομα— ένα κομμάτι σας πολύ-πολύ προσεγμένο.

Ι. Α. ΑΝΝΙΝΟΣ

ΠΑΘΟΛΟΓΟΣ — ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΣ

Δέχεται έν τω Ίατρείφ του, Κάνιγγος 17 (πλατεία) καθ' έκάστην 5-8 μ.μ. Ειδικόν μικροβιολογικόν Έργαστήριον. Άναλύσεις αίματος.

ΚΡΑΤΑ ΣΤΑ ΧΕΙΛΗ

ARTI

ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΥΠΕΡΤΡΙΧΟΣΕΩΣ

Του προσώπου και ολουδήποτε μέρους του σώματος χρησιμοποίησατε το παγκοσμίον φήμης άποτριχωτικόν RAPIDENTH, το όποιον εξαλείφει διά παντός με την ρίζαν το περιττόν τρίχωμα. Συγχρόνως δέ λόγω των έκλεκτών του καλλυντικων συστατικων προσδίδει εις το δέρμα την απαλότητα θελούδου.

Αποκλειστική πώλησις διά την Ελλάδα:

ΕΡΜΑΝ ΜΑΡΧ
Στοά Φέξη 59 (Πρώτος δροφος) Αθήναι.

Ανδοσμητική

„Χαιρηότυλη“

ΜΕΝΑΝΔΡΟΥ 81

Τηλ. 24.449

Ο ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΣ ΤΩΝ ΑΤΛΑΝΤΙΔΩΝ

(Συνέχεια εκ της 43ης σελίδος)

Ξαφνικά άκουστηκε από την καταπακτή κατοπτρεύσεως μιά φωνή:

—Δυό πράσινα φώτα και ένα κόκκινο!
—Ετοιμοί προς κατάβασιν! έκραυγασε ο "Άλφα".

Το αερόπλοιο άρχισε να κατέρχεται κανονικά και σε λίγο αναπαύοταν στα ήσυχά νερά της Σπρέας.

Από το ήμερολόγιο του Ζολιθέ:
«Δέν βλέπω τον Άλτέα εδώ και τρείς μέρες. Έχει κλεισθή στην καμπίνα του, όπως και ο "Άλφα", ο οποίος παίρνει και διαβιβάζει διαταγές τηλεφωνικώς.

Ταξιδεύουμε στην τύχη, στον ουρανό της Εύρώπης.

Όργανώσαμε νυχτερινή επίθεσι έναντιον του μεγάρου του ύπουργείου των Στρατιωτικών της Γερμανίας, με την ελπίδα να προδοί τις σχέδια που ένας κατάπτυστος προδότης έκλειψε από την γλυκειά μας πατρίδα για να τα πουλήση στους εχθρούς μας. Άτυχως δέν θρήκαμε, δι'ι ζητούσαμε, μολονότι θρήκαμε άλλα σχέδια και έγγραφα κολοσσιαίας σημασίας για την άμυνα της Γερμανίας και για τους επίθετικούς της σκοπούς.

Προσπαθήσαμε να πιάσουμε τον άτιμο προδότη την ώρα που εργαζόταν, αλλά φθάσαμε λίγο άργά. Ο άθλιος, μόλις τελείωσε την εργασία του, κατέφυγε σ' ένα πολεμικό που είχε τροποποιηθή σύμφωνα με τις ειδικές του οδηγίες και που προσεκολλήθη στην αεροπλοία.

Ψάξαμε τον ουρανό αρκετές ώρες, αλλά

λά δέν κατωρθώσαμε ν' ανακαλύψουμε το «Γερμανία», το όποιο, όπως είχαμε παρατηρήσει, είχε κατευθυνθή με μεγάλη ταχύτητα προς βορράν.

—Υστερα από άκαρπες έρευνες δυό ήμερων, ο Άλτευσ απέφασε να περιπολή στον ευρωπαϊκό ουρανό, όπου να επιστρέψη το «Γερμανία» στην βάση του.

Οί ώρες είνε ατέλειωτες και μονότονες. Η πλῆθις μάς θαραίνει τις ψυχές.

Και να σκέπτεται κανείς ότι κάτω από τα πόδια μας χαίρονται τα αγαθά της ζωής έκατομμύρια ευτυχισμένων ανθρώπων. Βλέπω κάτω από τα πόδια μου ολόκληρη σχεδόν τη Γερμανία. Το Άμβούργο την νύχτα είνε μιά άφθαστη, μιά ασύληπτη φαντασμαγορία.

Δέν κατώρθωσα να συνομιλήσω τηλεφωνικώς με τον Άλτέα. Αυτό σημαίνει ένα από τα δυό. "Η το μηχανήμα μάς δέν λειτουργεί, ή ο Μάεστρος έχει άπαγορεύει κάθε συνομιλία.

Έλπίζω σε λίγο να περάσουμε πάνω από τη Γαλλία.
Παρίσι! Άγαπημένο μου Παρίσι! Θα σε ξαναδώ;

Ξαναείδα τέλος πάντων τον Άλτέα. Είνε σκεπτικός και ανήσυχος. Η ευθύνη που έχει αναλάβει φαίνεται ότι θαραίνει πολύ στην ψυχή του. Είνε όμως όπως πάντοτε γλυκομίλητος και έκφράζεται σάμπως οί ατέλειωτες αυτές μέρες και νύχτες της μοναξιάς μάς να μὴν είχαν υπάρξει.

Ψάχνει μαζί μου τον ουρανό χωρίς να έξωτερικεύη την άνυπομονησία του. Διέταξε μικρή ταχύτητα, ή οποία μάς επιτρέπει να παραμένουμε στην μικρή γέφυρα, από την οποία μπορούμε να έρευνούμε τον ουρανό από όλα τα μέρη.

Ξαφνικά στράφηκε προς το μέρος μου και με φωνάζει κοντά του:

—Είδες ποτέ σου, φίλε μου, την Ιταλία;
—Όχι, άπαντώ, άπορώντας για την άπροσδόκητη έρώτησί του.

—Τότε, μου λέει με γλυκύτητα και δειχνοντας με το χέρι του, θαύμασέ την! Να οί Άλπει! Σε λίγες ώρες θα ταξιδεύουμε στον ολόκαθαρο ουρανό της Λομβαρδίας που τον ύμνησαν οι ποιηταί όλων των αιώνων.

Πραγματικά, σε λίγο αρχίζω να άναπνέω έναν άέρα πολύ πιό ευχάριστο. Έναν άέρα άρωματισμένο, λές και ταξιδεύαμε πάνω από μιά πεδιάδα χωρίς άρχη και τέλος, κατάφυτη από μεθυστικά λουλούδια. Ο ουρανός είνε διαυγέστερος και μακρυνά διακρίνεται το πράσινο των κάμπων πολύ πιό έντονο από το πράσινο των κάμπων της λοιπής Εύρώπης.

Τό έτος 189... έπρόκειτο να μείνη για πάντα στη μνήμη των άθανάτων ναυτικών όλου του κόσμου για τις τρικυμίες που ένέσκηψαν στον Άτλαντικό και για πλείστα όσα μυστηριώδη ναυτικά όράματα. Τα έβδομαδιαία δελτία του «Λόυδ», όπως και τα δελτία των άλλων μεγάλων Έταιρειών, ως επί το πλείστον Άγγλικών και Γερμανικών, σημείωναν πλείστα όσα ναυάγια ίστιοφόρων και άτμοπλοίων και έπρεπε να είνε πολύ τολμηρός ο πλοίαρχος εκείνος που θ' άνελάμβανε εκείνη την έποχή την ευθύνη να ταξιδέψη στον επικίνδυνο και έξακολουθητικά άγριεμένο ώκεανό.

(Η συνέχεια στο έρχόμενο)

Οϊατροί μας

Γ. ΓΙΟΥΧ : Τοπικώς μεταχειρισθήτε τδ:

Baume olvine «Dothinal»

Ελάττει ελαφράς μετά καλόν καθαρισμόν καθάρου οίνοπνεύματος. Έσωτερικώς λαμβάνει μπουρνελάιον και τρία κοχλιάρια σούπας ή τούτης:

Adenolysine

Διά των έξάδελφόν σας τά πράγματα είνε περισσότερο δύσκολα. Να κοιμάται σε σκληρό έδαφος και να μὴ κατακλίνεται ποτέ με την πλάτη. Να λαμβάνη έσωτερικώς τρία κοχλιάρια σούπας ήμερησίως, πρό φαγητού εκ τού:

Lecithinol

Και τρία κοχλιάρια σούπας ήμερησίως, εις τας τας του φαγητού, εκ του κάτωθι:

Rhus aromatica (teinture) gr. 20,0

Belladonne (teinture) gr. 5,0 gr
Sirop canelle gr. 60,0.
Eau distillée q. s. pour 450 c. c.

Η μητέρα σας να λαμβάνη κάθε πρωί, έντος όλίγου γάλακτος χλιαρού ανά δεκα (10) σταγόνας δάμματος ιωδίου έσωτερικώς χρήσεως, προσφάτως παρεσκευασμένου. Η χρήσις είνε δεκαήμερος έκάστοτε με δεκαήμερους διακοπάς. Επίσης την μεσημέριαν και την έσπέραν, ήμισιαν ώραν πρό του φαγητού να λαμβάνη, όμου μετά ύδατος άγρύστιδος (αγριάδας) ανά δύο εκ τών:

Comprimés Uralax

Να μὴ πρῶγη σούδα, μουλά, έντὸς δια, γονδρά κρέατα, τά χόρτα που το όνομά των αρχίζει από Σ, τά είδη της κρέμης, τά οίνοπνευματώδη, τον καφέ, το τσάι, την σοκολάτα, τά άλμυρά, τά τηγανητά και τά θερειά καρυκεύματα.

ΨΥΧΟΠΑΘΗ ΔΙΟΝΥΣΟΥ : Είνε γνωστόν, φίλε μου, ότι οί άνθρωποι είνε φιλοκατήγοροι και κακοί. Το καλύτερον που είχατε να κάμετε ήτο το να τους περιφρονήσετε. Δέν φθάνει όμως αυτό. Πρέπει να περιφρονήσετε και την περί όμων γνώμην των, ώστε να μὴ υποφέρετε εξ αίτίας της. Το ότι πάσχετε, έστω και από τόσον ένοχλητικας άσθενείας, δέν αποτελεί δικαιολογίαν διά τας τόσον παρατόλμους σκέψεις σας περί αυτόκτονίας κλπ. Καταφύγετε λοιπόν εις ένα μικροβιολόγον και κάμετε αύτεμβόλιον διά την πάθησιν της ρινός. Επίσης κάμετε πλύσεις της ρινός καθημερινάς, την πρωίαν διά 300 δραμ. χλιαρῶς διαλύσεως υπερμαγγανικού καλίου 1 προς 6000, την μεσημέριαν 300 δράμια χλιαρό νερό εις το όποιον διαλύετε δύο κουταλιές της σούπας εκ τού:

Liqueur de Labarraque

και την έσπέραν με 300 δράμια χλιαρό νερό, εις το όποιον διαλύεται ένα κουταλάκι του γλυκού σόδα. Όμοια διαλύσεις θα σας ώφελήσουν και εις την ούλιτιδα, εις πλύσεις του στοματός. Να

Καθε βέλεια

PERMANENTE

ομοιάνει

Χαμαροάκης

ΣΤΑΔΙΟΥ 37 ΣΤΟΑ Δ.ΥΠΑΜΗΛΛΗΝ ΤΗΛ. 23-208

Λαμβάνετε επίσης εσωτερικώς μπουρνούλαιον, α-
νελειπώς, και όλίγα άσβεστούχα, απαραίτητως
μεταξύ των οποίων εκτιμώμεν ιδιαίτέρως τά:

Comprimés Calcilol

έξ άν λαμβάνετε πρωίαν, μεσημέριαν και έσπέ-
ραν ένα δύο εις τό μέσον, ή τό τέλος του φαγη-
τού.

Τά φορέματά σας δέν θά δια-
κρίνονται ως θαμμένα μό-
νον άν τά θάψετε μέ:

ARTI

ΜΑΓΕΙΡΙΚΗ

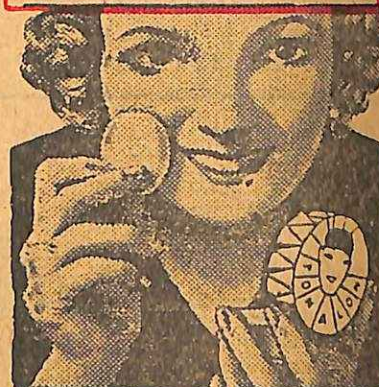
ΤΣΕΛΕΜΕΝΤΕ

Έξεδόθη εις 7ην έκδοσιν συμ-
πληρωθείσα με πλείστας νέας συν-
ταγάς Μαγειρικής και Ζαχαροπλα-
στικής και πλουτισθείσα με πληθώ-
ραν χρωματιστών πινάκων και νέων
εικόνων.

Πωλείται εις όλα τά βιβλιοπω-
λεία πολυτελώς δεδεμένη δρ. 180.

**9 Η ΩΡΑ.
Πρωί...**

**... και δέν χρειά-
ζομαι πούδρα-
ριομα σήμερα!**

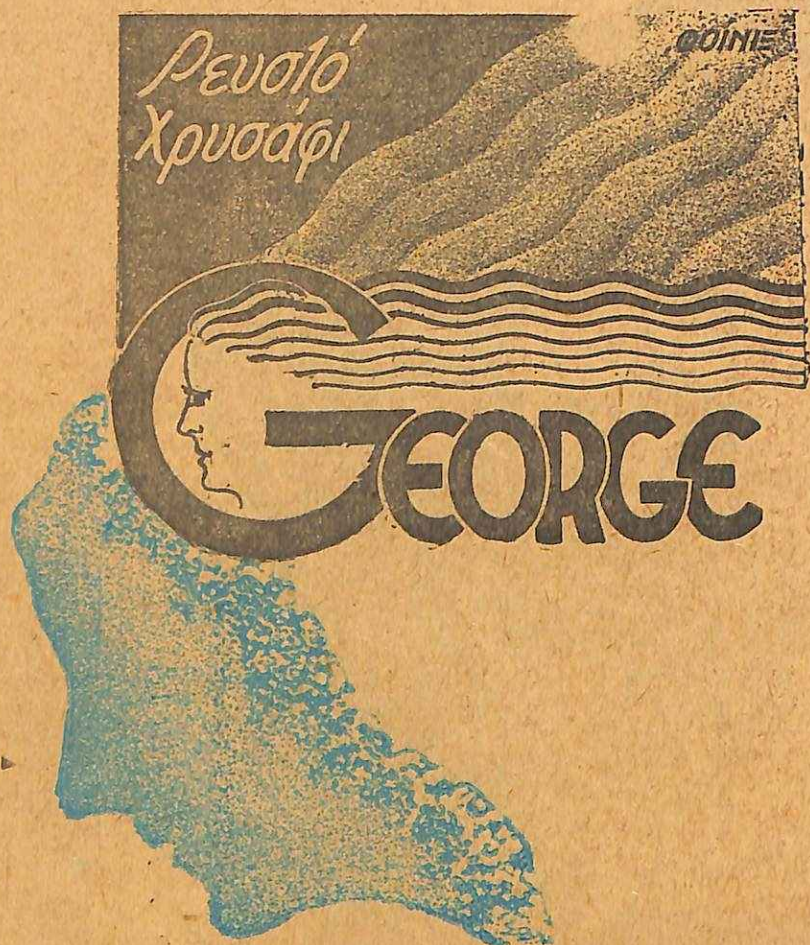
Οί άνδρες αντιπαθούν νά βλέπουν την
γυναίκα νά πουδράρεται συνεχώς. Άλλά
πολλές σκέπτονται ότι δέν υπάρχει άλλος
τρόπος για νά εμποδίσουνι τή μύτη τους
νά γίνεται υπαρά και γυαλιστερή. Έν
τούτοις παρατήρησα ότι όταν ή καλή
πούδρα είνε ανάμεμιγμένη με mousse de
erepe, όπως συμβαίνει με την πούδρα
ΤΟΚΑΛΟΝ, με mousse de erepe κρατά ο-
λην την ήμέραν, παρά τον άνεμον, την
βροχήν ή την παραμονήν εις υπερθερμαι-
νομένην αίθουσαν χορού. Η πούδρα ΤΟ-
ΚΑΛΟΝ με την mousse de erepe είνε άο-
ρατος και συγχρόνως ένα θαυμάσιον το-
νωτικόν της επιδερμίδος, που ζωογονεί
τους ιστούς χωρίς νά σφαλά τους πόρους.
Τώρα έχω διαρκώς ένα χρώμα άπαλό,
λεπτό και διαγές που θαυμάζεται από
τους άνδρας και φθονείται από τά κορί-
τσια. Ο άνδρας που τελευταίως με έζη-
τησεν εις γάμον, λέγει ότι ή επιδερμίς
μου και τό θαυμάσιον χρώμα της τον έ-
βελξαν με μιάς.

Γεν. Αντιπρόσωπος:
Α. Π. ΡΕΜΠΟΥΤΖΑΚΟΣ
Πραξιτέλους 42. Αθήναι.

Τά φορέματά σας μόνον άν
τά θάψετε μέ:
δέν ξεθάφουν ποτά.

ARTI

ΤΟ FLUIDE D'OR ΦΛΟΥΪΝΤ ΝΤ'ΟΡ
«GEORGE»

Ξανθαίνει τή κόμη εντός 10 λεπτών αναλόγως με τον τόνο
που θέλετε και χρησιμοποιείται πάντοτε πρό του λουσίμα-
τος. Ζητήσατε λεπτό μερή βιβλιογραφίαν περί του τρόπου χρή-
σεως από τον προμηθευτήν σας. Πωλείται εις όλα τά καλά
καταστήματα και φαρμακεία.

ΓΕΝ. ΑΝΤΨΟΣ ΚΑΙ ΔΙΑΡΚΗΣ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ

Α. ΣΑΡΟΓΛΟΥ

Λεωφόρος 5 Τηλ. 20-918

Creanvic

ΙΩΑΝΝΗΣ Α. ΤΕΟΦΙΛΑΚΗΣ

ΙΑΤΡΟΣ

ΔΙΔΑΚΤΩΡ ΤΟΥ ΕΘΝΙΚΟΥ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ

ΑΘΗΝΩΝ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝ

